

FremSAT den 23. februar 2022 af erhvervsministeren (Simon Kollerup)

Forslag
til
Lov om regulering af sociale medier¹

Kapitel 1

Indledende bestemmelser

Formål

§ 1. Loven har til formål at fremme beskyttelsen mod ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt øge gennemsigtigheden om kommunikationsplatformes og gruppebeskedtjenesters indholdsmoderation.

Anvendelsesområde

§ 2. Denne lov gælder for tjenesteudbydere, der tilbyder en kommunikationsplatform med over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår, jf. dog stk. 9.

Stk. 2. Tjenesteudbydere som nævnt i stk. 1 er ikke omfattet af § 4, § 5, § 6, og § 7, for så vidt angår lukkede grupper, som tillader under 5000 brugere på deres kommunikationsplatform.

Stk. 3. Tjenesteudbydere, der tilbyder en gruppebeskedtjeneste, som tillader over 5000 brugere, er omfattet af loven, såfremt gruppebeskedtjenesten har over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår, jf. dog stk. 9.

Stk. 4. Loven finder ikke anvendelse på følgende online tjenester:

1. Tjenester, der anvendes til individuel kommunikation, er undtaget fra loven.
2. Tjenester, der hovedsageligt er beregnet til formidling eller salg af varer eller tjenesteydelser.
3. Tjenester, der hovedsageligt er beregnet til formidling af boliger eller stillingsannoncer.
4. Tjenester, der hovedsageligt er beregnet til anmeldelse af varer eller tjenesteydelser.
5. Tjenester, der hovedsageligt er beregnet til prissammenligning.
6. Tjenester, der hovedsageligt er beregnet til dating.
7. Tjenester, der hovedsageligt bruges til spil eller gaming.
8. Tjenester, der hovedsageligt er beregnet til tilgængeliggørelsen af ikke-profitorienterede onlineencyklopædier.
9. Tjenester, der hovedsageligt er beregnet til et fagligt forum.

Stk. 5. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal træffe afgørelse om, hvorvidt en juridisk person er omfattet af loven, når en juridisk person anmoder herom. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indhente de nødvendige oplysninger fra den juridiske person til brug for sin afgørelse og fastsætte en rimelig frist for modtagelsen af oplysningerne.

¹ Loven har som udkast været notificeret i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (kodifikation).

Stk. 6. Denne lov påvirker ikke anvendelsen af reglerne om videodelingsplatformstjenester i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.

Stk. 7. Denne lov påvirker ikke anvendelsen af reglerne om onlineindholdsdelingstjenester i lov om ophavsret.

Stk. 8. Indhold fra massemedier i medieansvarsloven er undtaget fra denne lov, i det omfang massemediet og indholdet herfra er underlagt et redaktionelt ansvar i medfør af medieansvarsloven.

Stk. 9. Denne lov berører ikke de regler, der skal betragtes som *lex specialis*, og gælder ikke i det omfang, hvor andre regler fastsætter strengere krav end hvad der fremgår af denne lovs bestemmelser, jf. dog stk. 6 og 7.

Stk. 10. Lovens § 12 finder anvendelse på alle tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste uagtet antal brugere i Danmark, når oplysningerne indhentes til brug for analyser, jf. § 10.

Definitioner

§ 3. I denne lov forstås ved:

- 1) Ulovligt indhold: Enhver form for indhold, som er i strid med den til enhver tid gældende ret.
- 2) Tjenesteudbyder: En juridisk person, der tilbyder en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste, uanset hvor personen er etableret.
- 3) Kommunikationsplatform: Online platform, som med henblik på opnåelse af fortjeneste tilbyder den besøgende at oprette en profil og udforske andre profiler, og hvis primære funktion består i at muliggøre det for brugere af platformen at tilslutte sig, dele meddelelser eller præsentationer med indhold i tegn, ord, på skrift, lyd, billeder, eller video.
- 4) Tjeneste, der anvendes til individuel kommunikation: Online kommunikation via direkte beskeder i chat, e-mail, sms, mms eller andre beskedtjenester, hvor afsenderen har forudbestemt modtagerkredsen.
- 5) Lukket gruppe: Online gruppe, som kun tillader brugere at tilslutte sig, dele meddelelser eller præsentationer med indhold i tegn, ord, på skrift, lyd, billeder, eller video i et forum gennem invitation fra nuværende medlemmer af gruppen eller ved godkendelse af en administrator. Kun nuværende medlemmer kan se indhold i gruppen.
- 6) Bruger: Enhver juridisk eller fysisk person, der er registreret på en kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste med en profil.
- 7) Anmelder: Enhver juridisk eller fysisk person, som anmelder indhold efter anmeldelsesproceduren i denne lov.
- 8) Gruppebeskedtjeneste: Online tjeneste, som med henblik på opnåelse af fortjeneste tilbyder brugeren kommunikation via direkte beskeder i en gruppechat, hvor afsenderen kan tilføje eller acceptere andre brugere som forudsætning for at deltage i gruppechatten eller hvor afsenderen kan tildele en administrator disse rettigheder.

Kapitel 2

Tjenesteudbyderens forpligtelser

Anmeldelsesprocedure

§ 4. Tjenesteudbyderen skal oprette en procedure for behandling af anmeldelser om ulovligt indhold. Anmeldelsesproceduren skal være udformet således, at der ved hjælp af funktioner, der nemt kan findes og altid er til rådighed på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten, samt er nemme at håndtere, kan anmeldes indhold til tjenesteudbyderen. Disse funktioner skal udelukkende give mulighed for anmeldelse via kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten.

Stk. 2. Ved anmeldelse efter stk. 1, skal tjenesteudbyderen omgående kvittere for modtagelse af anmeldelsen. Kvitteringen skal indeholde følgende:

- 1) Beskrivelse af, hvordan anmeldelsen behandles, herunder tidshorizonten for hvornår tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5 senest vil foreligge.
- 2) Oplysning om, at anmelder kan indgive en anmeldelse til politiet over indholdet og mod den, der har delt det anmeldte indhold, og hvor anmelder kan få yderligere oplysninger om dette.
- 3) Oplysning om, at tjenesteudbyderen ved afgørelse om blokering eller fjernelse af det anmeldte indhold opbevarer selve indholdet og dertilhørende kontooplysninger i 90 dage med henblik på eventuel udlevering af materiale til politiet.
- 4) Oplysning om, at anmelderen kan klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen over anmeldelsesproceduren.

Stk. 3. Tjenesteudbyderen er ikke forpligtet til at behandle en anmeldelse, når tjenesteudbyderen på baggrund af typen eller hyppigheden af de modtagne anmeldelser vurderer, at anmeldelsen enten er genereret automatisk eller åbenbart er grundløs. Tjenesteudbyderen oplyser omgående anmelder om, at dennes anmeldelse ikke vil blive behandlet i dette tilfælde.

Stk. 4. Tjenesteudbyderen skal sikre, at oplysninger om anmelder og den bruger, hvis indhold er genstand for anmeldelsen ikke videregives til uvedkommende.

Afgørelse og tidsfrister

§ 5. Tjenesteudbyderen skal efter modtagelse af en anmeldelse, jf. § 4, træffe afgørelse om at fjerne, blokere eller fastholde det anmeldte indhold på baggrund af en vurdering af, om der er tale om ulovligt indhold.

Stk. 2. Hvis tjenesteudbyderen kan træffe afgørelse efter stk. 1 uden nærmere undersøgelse, skal afgørelse træffes senest 24 timer efter modtagelse af anmeldelsen efter § 4, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. Hvis tjenesteudbyderen ikke kan træffe afgørelse efter stk. 1 uden nærmere undersøgelse, skal tjenesteudbyderen senest 24 timer efter modtagelse af anmeldelsen efter § 4 oplyse anmelder om, hvorfor indholdet kræver nærmere undersøgelse og træffe afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage fra anmeldelsestidspunktet, jf. dog stk. 6.

Stk. 4. Fristen i stk. 3 kan undtagelsesvis fraviges, såfremt:

1. Tjenesteudbyderens afgørelse efter stk. 1 tydeligvis afhænger af, at tjenesteudbyderen indhenter oplysninger fra den bruger, der delte det indhold, som er genstand for anmeldelsen vedrørende faktuelle omstændigheder, eller
2. indholdets kompleksitet, længde eller sprog bevirker, at tjenesteudbyderen ikke kan overholde fristen i stk. 3.

Stk. 5. Hvis fristen i stk. 3 fraviges, skal tjenesteudbyderen inden udløbet af fristen i stk. 3 oplyse anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om begrundelsen herfor, jf. stk. 4, og træffe afgørelse efter stk. 1 inden 14 dage, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Tjenesteudbyderen er ikke forpligtet til at træffe afgørelse efter stk. 1, såfremt det indhold, der er genstand for anmeldelsen bliver fjernet eller blokeret grundet andre foranstaltninger, inden afgørelse efter stk. 1 træffes. Tjenesteudbyderen oplyser omgående anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om, at anmeldelsen ikke vil blive behandlet i dette tilfælde og begrundelsen herfor.

Stk. 7. Formodet ulovligt indhold, der fjernes eller blokeres af tjenesteudbyderen samt dertilhørende kontooplysninger, skal opbevares i 90 dage efter, at tjenesteudbyderen har fjernet eller blokeret indholdet fra platformen. Hvis politiet skønner det nødvendigt af hensyn til en indgivet anmeldelse om strafbart forhold, kan politiet pålægge tjenesteudbyderen at opbevare indholdet i et længere tidsrum.

Oplysningspligt ved afgørelse

§ 6. Når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1, skal tjenesteudbyderen omgående oplyse anmelder om sin afgørelse, og begrundelsen herfor.

Stk. 2. Når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1, om at fjerne eller blokere det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen udover oplysningerne i stk. 1, omgående oplyse anmelder om det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold.

Stk. 3. Når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1, om at fastholde det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen udover oplysningerne i stk. 1, omgående oplyse anmelder om muligheden for at anmode tjenesteudbyderen om at efterprøve sin afgørelse, jf. § 7, stk. 2, nr. 1, og om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Stk. 4. Når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1, om at fjerne eller blokere det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen omgående oplyse den bruger, der får fjernet eller blokeret sit indhold, om sin afgørelse og begrundelsen herfor. Tjenesteudbyderen skal herudover oplyse om:

- 1) det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold,
- 2) muligheden for at anmode tjenesteudbyderen om at efterprøve afgørelsen, jf. § 7, stk. 2, nr. 2, og
- 3) om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Efterprøvelse

§ 7. Tjenesteudbyderen skal oprette en procedure for efterprøvelse af sine afgørelser efter § 5, stk. 1. Efterprøvelsesproceduren skal være udformet således, at brugere ved hjælp af funktioner, der nemt kan findes, altid er til rådighed, og som er nemme at håndtere, kan anmode om efterprøvelse.

Stk. 2. Tjenesteudbyderen skal efterprøve sin afgørelse, når:

- 1) anmelder inden for to uger efter modtagelse af tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5, stk. 1, om at fastholde det anmeldte indhold, anmoder om efterprøvelse af tjenesteudbyderens afgørelse, eller

2) den bruger, der fik fjernet eller blokeret sit indhold af tjenesteudbyderen inden for to uger efter modtagelse af tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5, stk. 1, anmoder om efterprøvelse af tjenesteudbyderens afgørelse, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Tjenesteudbyderen kan kun tilpligtes at efterprøve sin afgørelse efter § 5, stk. 1, én gang.

Stk. 4. Tjenesteudbyderen skal senest 7 dage efter modtagelse af en anmodning om efterprøvelse efter stk. 2, træffe afgørelse om at fastholde eller ændre sin afgørelse efter § 5, stk. 1, jf. dog stk. 9.

Stk. 5. Tjenesteudbyderen skal i forbindelse med sin afgørelse efter stk. 4 oplyse den, som har anmodet om efterprøvelse, jf. stk. 2, om sin nye afgørelse og begrundelsen herfor.

Stk. 6. Hvis tjenesteudbyderens afgørelse efter stk. 4, indebærer fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen, udover oplysningerne i stk. 5, oplyse anmelder om det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold.

Stk. 7. Hvis tjenesteudbyderens afgørelse efter stk. 4 indebærer fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen oplyse den bruger, der får fjernet eller blokeret sit indhold, om sin afgørelse og begrundelsen herfor samt det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold og om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Stk. 8. Hvis tjenesteudbyderens afgørelse efter stk. 4 indebærer, at indhold, som er fjernet eller blokeret ved tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5, stk. 1, af tjenesteudbyderen nu vurderes lovligt, skal tjenesteudbyderen oplyse anmelder om sin afgørelse efter stk. 4, og begrundelsen herfor samt om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Stk. 9. Tjenesteudbyderen er ikke forpligtet til at træffe afgørelse efter stk. 4, såfremt det indhold, der er genstand for anmeldelsen bliver fjernet eller blokeret grundet andre foranstaltninger, inden afgørelse efter stk. 4 træffes. Tjenesteudbyderen oplyser omgående den, der har anmodet om efterprøvelse efter stk. 2 og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om, at anmeldelsen ikke vil blive behandlet i dette tilfælde og begrundelsen herfor.

Kapitel 3

Afrapportering

§ 8. Tjenesteudbyderen skal udarbejde en rapport på dansk eller engelsk. Rapporten skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) Beskrivelse af, hvilke indsatser tjenesteudbyderen gør for at forhindre ulovligt indhold på sin kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste.
- 2) Hvis tjenesteudbyderen anvender algoritmer til klassificering af indhold, der skal fjernes eller blokeres, skal der indgå en beskrivelse af type og omfang heraf samt driftsprincipper for de algoritmer, som tjenesteudbyderen anvender til klassificering, herunder generelle oplysninger om de anvendte træningsdata og om tjenesteudbydernes eventuelle revurdering af resultaterne af disse procedurer.
- 3) Beskrivelse af tjenesteudbyderens kontrolprocedure om kontraktlige bestemmelser mellem tjenesteudbyderen og brugeren er blevet overtrådt.
- 4) Beskrivelse af om og i så fald hvilke skridt tjenesteudbyderen tager over for brugere, der har delt indhold, som af tjenesteudbyderen bliver fjernet eller blokeret af egen drift eller efter denne lov.

- 5) Beskrivelse af udformningen af tjenesteudbyderens anmeldelsesprocedure, jf. § 4, og brugervenligheden heraf.
- 6) Beskrivelse af de interne beslutningskriterier, som tjenesteudbyderen lægger til grund for sin afgørelse efter § 5, stk. 1-5, herunder de kontroltrin, tjenesteudbyderen foretager i den forbindelse. Beskrivelsen skal tillige indeholde oplysninger om de personer, som foretager behandling af anmeldelser efter procedurerne i §§ 4-7, herunder deres sproglige kundskabsniveau, og oplysning om i hvilket omfang tjenesteudbyderen har understøttet dem med uddannelse og anden vejledning.
- 7) Tabellarisk oversigt over antal anmeldelser efter § 4, som tjenesteudbyderen har modtaget i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3.
- 8) Tabellarisk oversigt over antal anmeldelser, hvor tjenesteudbyderen ikke har truffet afgørelse efter § 5, stk. 1 i henhold til § 5, stk. 6 eller ikke har efterprøvet sin afgørelse efter § 7, stk. 4 i henhold til § 7, stk. 9 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3.
- 9) Tabellarisk oversigt over tjenesteudbyderens afgørelser efter § 5, stk. 1, i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3, inddelt i tidsrummene "inden 24 timer" og "inden 7 dage", jf. § 5, stk. 2, og 3, og med angivelse af udfaldet af hver afgørelse efter § 5, stk. 1 samt begrundelsen herfor. Herudover skal indgå en angivelse af gennemsnitstiden, det tager tjenesteudbyderen at behandle en afgørelse efter § 5.
- 10) Tabellarisk oversigt over tilfælde, hvor tjenesteudbyderen har fraveget fristen i § 5, stk. 3, efter § 5, stk. 4, i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3.
- 11) Tabellarisk oversigt over påbud, som tjenesteudbyderen har modtaget i henhold til § 14 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3, og en beskrivelse af de foranstaltninger, som tjenesteudbyderen har foretaget for at imødekomme påbuddet.
- 12) Tabellarisk oversigt over antallet af anmodninger om efterprøvelse, som tjenesteudbyderen har modtaget i rapporteringsperioden opstillet efter, om anmodningen blev stillet af anmelder eller den, der delte indholdet. Oversigten skal indeholde oplysninger om resultatet af de gennemførte efterprøvelser, herunder en oversigt over i hvilke tilfælde tjenesteudbyderens afgørelse om fjernelse eller blokering af anmeldt indhold blev ændret som følge af tjenesteudbyderens efterprøvelse af sin afgørelse, jf. § 7, stk. 4, og begrundelsen herfor.
- 13) Tabellarisk oversigt over antal og type af tilfælde, hvor tjenesteudbyderen i rapporteringsperioden ikke har gennemført en anmeldelsesprocedure efter § 4, på baggrund af mistanke om, at anmeldelserne er genereret automatisk eller åbenbart er grundløse, jf. § 4, stk. 3.
- 14) Resume med en tabellarisk oversigt over det totale antal af modtagne anmeldelser, jf. § 4, procentdelen af indhold, som er blokeret eller fjernet på baggrund af anmeldelserne, antallet af anmodninger om efterprøvelse, jf. § 7, og procentdelen af tjenesteudbyderens afgørelser, jf. § 5, stk. 1, som blev ændret ved tjenesteudbyderens efterprøvelsesafgørelse, jf. § 7, stk. 4 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3. Heri skal også indgå en sammenligning af disse tal med

tallene fra de sidste to rapporteringsperioder, når disse foreligger og en beskrivelse af baggrunden for eventuelle forskelle heri.

Stk. 2. Tjenesteudbyderen skal senest 1 måned efter afslutningen af rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3, fremsende rapporten til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og stille rapporten ubegrænset til rådighed på sit websted.

Kapitel 4

Kontakt

§ 9. Tjenesteudbyderen skal give oplysning om dennes navn, adresse, e-mailadresse og telefonnummer til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Tjenesteudbyderen har pligt til at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte.

Stk. 2. Tjenesteudbyderen skal inden 48 timer bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Et autosvar kan ikke udgøre en bekræftelse.

Kapitel 5

Analyser

§ 10. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan udarbejde analyser om ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt om kommunikationsplatformes og gruppebeskedtjenesters indholdsmoderation på eget initiativ eller efter anmodning fra erhvervsministeren.

Kapitel 6

Tilsyn

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens virksomhed

§ 11. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med, at tjenesteudbyderen overholder loven og regler udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter regler om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsvirksomhed efter stk. 1.

Stk. 3. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan tage sager op af egen drift.

Stk. 4. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 5. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan underrette de relevante myndigheder, såfremt de fremsendte rapporter, jf. § 8, kan give anledning til at undersøge omfanget af nedtagningen eller blokeringen af anmeldt ulovligt indhold inden for et myndighedens ressort nærmere.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens adgang til at indhente oplysninger

§ 12. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan af en tjenesteudbyder kræve alle nødvendige oplysninger, som tjenesteudbyderen har adgang til, til brug for udførelsen af de opgaver, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er tillagt efter denne lov.

Stk. 2. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan til brug for udmåling af bøder efter § 16 og til brug for at pålægge tvangsbøder efter § 18 anmode en tjenesteudbyder om oplysninger om tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår og for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste anmode om antallet af tjenesteudbyderens brugere på verdensplan samt antallet af tjenesteudbyderens brugere i Danmark.

Stk. 3. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en rimelig frist, inden for hvilken styrelsen skal have modtaget de krævede oplysninger efter stk. 1 og 2.

Klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen

§ 13. Klage kan indgives til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen over en tjenesteudbyders manglende efterlevelse af bestemmelserne i §§ 4 - 7.

Stk. 2. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er ikke forpligtet til at behandle alle klager, som styrelsen får forelagt. Såfremt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vælger ikke at optage en klage til behandling, skal styrelsen orientere klager herom.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om formkrav til klagen, herunder om der skal anvendes en klageformular.

Påbud

§ 14. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan meddele påbud med henblik på at sikre tjenesteudbyderens efterlevelse af § 4, stk. 1, 2. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt. og § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 1-14 og § 12, stk. 1, samt af regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2 og 3. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Stk. 2. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan tilbagekalde et påbud og fastsætte supplerende vilkår til et påbud meddelt efter stk. 1. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en frist for efterlevelse af de supplerende vilkår til påbuddet.

Stk. 3. Påbuddet kan af tjenesteudbyderen indbringes for domstolene skriftligt inden 4 uger, efter at påbuddet er meddelt tjenesteudbyderen.

Stk. 4. En indbringelse for domstolene efter stk. 3 har ikke automatisk opsættende virkning, men domstolene kan tillægge søgsmålet opsættende virkning.

Stk. 5. Hvor en dom ankes, fordi et af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen meddelt påbud ikke er fundet lovligt, kan den ret, der har afsagt dommen eller den ret, hvortil ankesagen er indbragt, bestemme, at den pågældende ikke under ankesagen må udøve den handling, påbuddet angår.

Kapitel 7

Digital kommunikation

§ 15. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om forhold, som er omfattet af loven eller af regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

Kapitel 8 *Sanktioner*

Bødestraf

§ 16. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den tjenesteudbyder, der undlader:

1. at oprette en procedure efter § 4, stk. 1, 1. pkt., for behandling af anmeldelser,
2. omgående at kvittere for modtagelse af en anmeldelse med fuldstændige oplysninger efter § 4, stk. 2, til anmelder,
3. omgående at oplyse anmelder efter § 4, stk. 3, 2. pkt., om, at der ikke vil blive gennemført en anmeldelsesprocedure,
4. at sikre, at oplysninger om anmelder ikke videregives til den bruger, der delte det indhold, som er genstand for anmeldelse, jf. § 4, stk. 1 efter § 4, stk. 5.
5. at træffe afgørelse efter § 5, stk. 2, jf. stk. 1, senest 24 timer efter modtagelse af en anmeldelse, jf. § 4, stk. 1, hvis afgørelsen kan træffes uden nærmere undersøgelse,
6. at oplyse anmelder efter § 5, stk. 3, om, hvorfor indholdet kræver nærmere undersøgelse,
7. at træffe afgørelse inden 7 dage efter § 5, stk. 3,
8. at oplyse anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen efter § 5, stk. 5, om baggrunden for fravigelse af fristen i § 5, stk. 3,
9. at træffe afgørelse inden 14 dage efter § 5, stk. 5
10. omgående at oplyse anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen efter § 5, stk. 6, 2. pkt. om, at anmeldelsen ikke vil blive behandlet og begrundelsen herfor,
11. at opbevare fjernet og blokeret indhold og dertilhørende kontooplysninger efter § 5, stk. 7,
12. at give anmelder de oplysninger, der er anført i § 6, stk. 1-3,
13. at oplyse den bruger, der delte indholdet, de oplysninger, der er anført i § 6, stk. 4,
14. at oprette en procedure efter § 7, stk. 1, 1. pkt., for efterprøvelse af sine afgørelser efter § 5, stk. 1,
15. at træffe afgørelse efter § 7, stk. 4, senest 7 dage efter modtagelse af en anmodning om efterprøvelse af sin afgørelse efter § 5, stk. 1,
16. at oplyse den, som har anmodet om efterprøvelse, jf. § 7, stk. 2 om sin nye afgørelse, jf. § 7, stk. 4 og begrundelsen herfor efter § 7, stk. 5,
17. at give anmelder de oplysninger, der er anført i § 7, stk. 6

18. at give den bruger, der får fjernet eller blokeret sit indhold de oplysninger, der er anført i § 7, stk. 7,
19. at give anmelder de oplysninger, der er anført i § 7, stk. 8,
20. omgående give den, der har anmodet om efterprøvelse, jf. § 7, stk. 2 og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen de oplysninger, der er anført i § 7, stk. 9, 2. pkt.,
21. at sende rapporten til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen eller stille rapporten ubegrænset til rådighed på sit websted efter § 8, stk. 2,
22. at give de oplysninger til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der er anført i § 9, stk. 1, eller undlader at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte,
23. at bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen senest 48 timer efter modtagelse efter § 9, stk. 2, eller
24. at efterkomme påbud, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har meddelt efter § 14, stk. 1, eller supplerende vilkår til et påbud, som meddelt efter § 14, stk. 2.

Stk. 2. Udmåling af bøder efter stk. 1 sker med udgangspunkt i tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskæftigetjeneste og overtrædelsens gentagne karakter.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Administrative bødeforelæg

§ 17. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan i sager om overtrædelse af § 4, stk. 1, 1. pkt., § 4, stk. 2, § 4, stk. 3, 2. pkt., § 4, stk. 4, 2. pkt., § 4, stk. 5 §§ 5, stk. 2-3, § 5, stk. 5, § 5, stk. 6, 2. pkt., § 5, stk. 7-8, §§ 6, stk. 1-4, § 7, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 4, 2. pkt. §§ 7, stk. 5-9, § 8, stk. 1. 1. pkt., § 8, stk. 2, § 9, og §§ 14, stk. 1-2, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist at betale en i bødeforelægget angivet bøde. Fristen kan efter anmodning forlænges af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning. Vedtagelsen har samme virkning som en dom.

Tvangsbøder

§ 18. Der kan pålægges daglige tvangsbøder til tjenesteudbydere, der undlader at

1. sende rapporten til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen eller stille rapporten ubegrænset til rådighed på sit websted efter § 8, stk. 2,

2. give de oplysninger til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der er anført i § 9, stk. 1, eller undlader at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte.
3. bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen inden 48 timer efter modtagelse efter § 9, stk. 2, eller
4. efterkomme et påbud, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har meddelt efter § 14, stk. 1, eller supplerende vilkår til et påbud, som meddelt efter § 14, stk. 2.

Stk. 2. Tvangsbøder efter stk. 1 udgør 1 pct. af tjenesteudbyderens gennemsnitlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår pr. dag korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedsjeneste. Størrelsen af den daglige tvangsbøde beregnes fra den dato, der er angivet i beslutningen om at pålægge tvangsbøder.

Kapitel 9

Ikrafttræden og overgangsregler

Ikrafttræden

§ 19. Loven træder i kraft den 1. juli 2022, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 4, § 5, § 6 og § 7 træder i kraft 1. september 2022.

Stk. 3. Rapporteringsperioden jf. § 8, stk. 2 løber 1. gang fra ikrafttrædelsestidspunktet til 1. januar 2023 og herefter løbende et år frem.

Færøerne og Grønland

§ 20. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, [men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.]

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1 Indledende bestemmelser
 - 2.1.1 Formål, anvendelsesområde, definitioner
 - 2.1.1.1 Gældende ret
 - 2.1.1.2 Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2 Tjenesteudbyderens forpligtelser over for brugerne
 - 2.2.1 Anmeldelsesprocedure, tidsfrister, tjenesteudbyderens oplysningspligt, efterprøvelsesprocedure
 - 2.2.1.1 Gældende ret
 - 2.2.1.2 Erhvervsministeriet overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3 Afrapportering
 - 2.3.1.1 Gældende ret
 - 2.3.1.2 Erhvervsministeriet overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4 Kontakt
 - 2.4.1 Gældende ret
 - 2.4.2 Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5 Analyser om kommunikationsplatforme
 - 2.5.1.1 Gældende ret
 - 2.5.1.2 Erhvervsministeriet overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6 Tilsyn
 - 2.6.1 Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens virksomhed, indhentelse af oplysninger, klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, påbud
 - 2.6.1.1 Gældende ret
 - 2.6.1.2 Erhvervsministeriet overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7 Digital kommunikation
 - 2.7.1.1 Gældende ret
 - 2.7.1.2 Erhvervsministeriet overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.8 Sanktioner
 - 2.7.1 Straf og administrative bødeforelæg
 - 2.8.1.1 Gældende ret
 - 2.8.1.2 Erhvervsministeriet overvejelser og den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Principper for digitaliseringsklar lovgivning
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klima- og miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Dette lovforslag tager afsæt i regeringens udspil om sociale mediers ansvar, der blev lanceret 15. august 2021. Lovforslaget er en udmøntning af udspillet 1. initiativ om ”*Skærpet fokus på sociale mediers ansvar i forhold til ulovligt indhold*”, som bl.a. indeholder et initiativ om forslag til en ny lov, der regulerer sociale medier med skærpede krav om nedtagning af ulovligt indhold og indførelse af transparenskrav.

Udspillet er resultatet af et oplæg fra en tværministeriel arbejdsgruppe nedsat af regeringen i november 2019, der har analyseret konkrete initiativer i forhold til regulering af ulovligt indhold på sociale medier.

Arbejdsgruppen har i forbindelse med sit arbejde inddraget en lang række interessenter, herunder f.eks. Facebook, Google, Institut for Menneskerettigheder, Digitalt Ansvar, DJØF's TechDK-Kommission, Tænkertanken Justitia, Dansk Industri og Dansk Erhverv. Ytringsfrihedskommissionens betænkning er endvidere indgået i arbejdsgruppens arbejde.

Arbejdsgruppen har foretaget en afdækning af den eksisterende regulering af sociale medier, samt foretaget en undersøgelse af, hvordan der kan indføres ny regulering på området, herunder i lyset af, at Europa-Kommissionen i december 2020 fremsatte forslag til en forordning om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF, KOM (2020) 825 (DSA), der bl.a. har til formål at regulere digitale platforme, herunder sociale medier.

Der findes i dag regler i lov nr. 227 af 22. april 2002 om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel (e-handelsloven), der indeholder forpligtelser for tjenesteydere af informationssamfundstjeneste. Reglerne i e-handelsloven er imidlertid mere end 20 år gamle. Reguleringen har vist sig hverken at være tidssvarende eller tilstrækkelig til at stoppe hurtig spredning af ulovligt indhold. Danmark har derfor hilst Europa-Kommissionens forslag til DSA velkommen og har på rådsmøde d. 27. maj 2021 meldt sin støtte til forslaget til forordning.

I dag er tjenesteudbydernes indholdsmoderation i høj grad baseret på frivillige foranstaltninger, men de mange tilfælde af spredning af ulovligt indhold på internettet viser imidlertid, at det ikke er tilstrækkeligt at lade det være op til tjenesteudbyderne selv at håndtere ulovligt indhold på deres platforme.

Antallet af brugere på kommunikationsplatforme og andre tjenester, som tillader brugere at interagere socialt er steget betydeligt de senere år, hvilket har muliggjort en øget adgang til information og udveksling af information på internettet. Kommunikationsplatforme spiller en stadig større rolle i hverdagen hos de fleste mennesker og udgør både fora for meningsudveksling og offentlig debat, men også en kilde til nyheder og information om produkter og tjenester.

Børneporno, opfordringer til vold, promovning af farlige produkter eller kopivarer er blot eksempler på ulovligt indhold, der er blevet spredt på platformene. Dette rejser alvorlige bekymringer, som kræver, at der stilles krav til, at tjenesteudbyderne af disse kommunikationsplatforme og

tjenesteudbydere af gruppebeskedtjenester påtager sig et større ansvar, der matcher den størrelse, indflydelse og betydning som disse platforme har i samfundet i dag.

Et initiativ mod den omfattende og hurtige spredning af ulovligt indhold kan ikke afvente, at DSA gennemføres. Derfor vurderes det vigtigt, at Danmark, indtil DSA træder i kraft, træffer sine egne foranstaltninger for at sikre, at tjenesteudbydere hurtigst muligt påtager sig et større ansvar for nedtagning af ulovligt indhold og øger gennemsigtighed om deres indholdsmoderation. Flere EU-lande har indført nationale regler, der forpligter sociale medier til at antage en mere aktiv rolle i bekæmpelsen af ulovligt indhold på deres platforme.

2. Lovforslagets hovedpunkter

Forslaget indeholder en række forpligtelser for tjenesteudbydere, som tilbyder en kommunikationsplatform i Danmark med over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår, herunder visse forpligtelser for disse platformes lukkede grupper, som tillader over 5000 deltagere. Det foreslås ydermere, at tjenesteudbydere, der tilbyder en gruppebeskedtjeneste i Danmark, som tillader over 5000 brugere, skal være omfattet af loven, såfremt tjenesten har over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår.

Det foreslås, at tjenesteudbydere forpligtes til at etablere en effektiv og transparent procedure for håndtering af klager over ulovligt indhold, herunder krav om, at tjenesteudbyderne skal træffe afgørelse om at fjerne, blokere eller fastholde indhold, der anmeldes inden 24 timer. Hvis indholdet kræver nærmere undersøgelse kan fristen imidlertid forlænges til 7 dage forudsat, at tjenesteudbyderen kan begrunde over for anmelder, hvorfor behandling af indholdet kræver nærmere undersøgelse. Ydermere kan denne frist undtagelsesvis fraviges, således at der skal træffes afgørelse inden for 14 dage, hvis tjenesteudbyderen har brug for at indhente oplysninger fra den bruger, der delte det indhold, som er genstand for anmeldelsen eller fordi indholdets kompleksitet, sprog eller længde tilsiger en fristforlængelse.

Endvidere indebærer lovforslaget, at tjenesteudbydere skal stille en række oplysninger til rådighed for både anmelder og den, der får fjernet sit indhold, herunder en begrundelse for sine afgørelser, oplysning om muligheden for at de berørte parter kan få efterprøvet tjenesteudbyderens afgørelse, og informationer om, at der kan klages til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Herudover indeholder lovforslaget krav til tjenesteudbydere om øge gennemsigtighed ved at udarbejde rapporter med informationer om tjenesteudbyderens efterlevelse af sine forpligtelser i henhold til nærværende lovforslag og nærmere beskrivelser af tjenesteudbyderens egne indsatser for at modvirke ulovligt indhold. Rapporterne vil skulle offentliggøres og forelægges Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen med et årligt interval. Med henblik på at borgere, ngo'er og myndigheder kan få et større indblik i, hvorledes de omfattede tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste modererer indhold på deres platform eller tjeneste efter deres egne retningslinjer, foreslås det bl.a., at tjenesteudbydere i rapporterne skal beskrive evt. algoritmer for klassificering af indhold, der fjernes eller blokeres.

Rapporterne skal udover at tjene som grundlag for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsvirksomhed også kunne anvendes som en del af oplysningsgrundlaget for styrelsens analyser om ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt om kommunikationsplatformes og gruppebeskedtjenesters indholdsmoderation. Det foreslås, at analyser herom skal kunne udarbejdes på styrelsens eget initiativ eller efter anmodning fra erhvervsministeren.

For at facilitere en direkte indgang til tjenesteudbydere, foreslås det at indføre krav om, at tjenesteudbydere skal stille kontaktinformationer til rådighed for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til brug for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens henvendelser. Det foreslås, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan kræve alle nødvendige oplysninger fra de omfattede tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform og tjenesteudbydere af en gruppebeskedtjeneste til brug for analyserne og til brug for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens øvrige virksomhed. Herudover foreslås det, at styrelsen kan indhente oplysninger til brug for sin afgørelse af, om en juridisk person er omfattet af loven og at styrelsen kan anmode en tjenesteudbyderen om oplysninger om f.eks. tjenesteudbyderens koncernomsætning til brug for udmåling af eventuelle bøder.

Endelig foreslås det at indføre sanktioner over for de tjenesteudbydere, som overtræder kravene i loven. En række af forslaget bestemmelser er strafbelagte, og det foreslås, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen under visse forudsætninger skal kunne udstede administrative bødeforelæg efter principperne i retsplejelovens § 832 om politiets bødeforelæg. I en række tilfælde forudsætter bødestraf, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen først har pålagt et forudgående påbud på tjenesteudbyderen. Ved tjenesteudbyderens manglende efterlevelse af de foreslåede forpligtelser over for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil styrelsen som tvangsmiddel kunne pålægge daglige tvangsbøder.

De foreslåede regler i lovforslaget om håndhævelse og andre beføjelser, herunder udstedelse af påbud, indhentning af oplysninger, samt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens prioriteringsadgang i forhold til at afvise at behandle en klage, understøtter en effektiv og smidig håndhævelse af de foreslåede regler.

2.1 Indledende bestemmelser

2.1.1 Formål, anvendelsesområde og definitioner

2.1.1.1 Gældende ret

Der findes i gældende ret ikke en definition af tjenesteudbyder eller anmelder, som disse skal forstås i nærværende lovforslag. Der findes heller ikke i gældende ret en definition af kommunikationsplatform. Det tætteste man kommer på den foreslåede definition er de informationssamfundstjenester, som består i oplagring af information leveret af en tjenestemodtager, og som bl.a. er omfattet af e-handelslovens § 16. Der findes ikke i gældende ret en definition af bruger af kommunikationsplatforme. Det tætteste man kommer på den foreslåede definition er definitionen på tjenestemodtager i e-handelslovens § 2, stk. 1, nr. 4, hvori tjenestemodtager er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der modtager og anvender en informationssamfundstjeneste.

Der findes heller ikke i gældende ret en definition af gruppebeskæftjenerer som foreslået i nærværende lov.

Tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform og tjenesteudbydere af en gruppebeskæftjener er ligesom øvrige udbydere af digitale platforme underlagt reglerne i e-handelsloven. E-handelsloven gælder for alle informations-samfundstjenester, hvilket defineres som enhver tjeneste, der har et kommercielt sigte, og som leveres online på individuel anmodning fra en tjenestemodtager. Dette inkluderer derfor blandt andet alle digitale platforme (både handelsplatforme og sociale medier), al e-handel, al reklame og telenetværket. E-handelslovens § 14-16 indeholder særlige bestemmelser om formidleransvar for tjenesteydere, herunder navnlig regler, der angiver de betingelser, hvorunder en formidler af en informations-samfundstjeneste er fri for ansvar.

E-handelsloven suppleres af sektorspecifik regulering, eksempelvis lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning (produktloven), der bl.a. gennemfører Rådets Direktiv 2001/95/EF om produktsikkerhed, og lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring med senere ændringer (markedsføringsloven), der bl.a. gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (direktivet om urimelig handelspraksis).

E-handelsloven suppleres ligeledes af lov nr. 1121 af 4. juni 2021 om ophavsret (ophavsretsloven) der bl.a. gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2019/790/EU af 17. april 2019 om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked (DSM-direktivet). Det følger af ophavsretslovens § 52 c, at ift. ophavsretlig beskyttet indhold er onlineindholdsdelingstjenester ansvarlige for det indhold, som deres brugere uploader til platformen. Onlineindholdsdelingstjenester er direkte ansvarlige for deres brugeres upload til deres platform og således forpligtet til at indgå aftale med rettighedshaverne – herunder på vegne af tjenestens brugere – medmindre onlineindholdsdelingstjenesten efter at have forsøgt at indgå aftale har taget visse skridt for at sørge for at indhold med rettighedshavernes rettigheder ikke er tilgængelig på tjenesten. De pågældende skridt er underlagt en proportionalitetsvurdering og der er lempeligere krav for nye tjenester.

Herudover indeholder bekendtgørelse nr. 914 af 11. august 2014 om medieansvarsloven (medieansvarsloven) et udgiver- og redaktøransvar. Således fremgår der et udgiveransvar af §§ 15 og 23 og et redaktøransvar af §§ 9, 11, 12, 13, 17, stk. 2 og 3, 18, stk. 2, 19, 20, stk. 1, 2. og 3. pkt., 21, og 24. Herudover gælder der et erstatningsansvar i medfør af medieansvarslovens §§ 29-33.

Det følger af medieansvarslovens § 1, at loven gælder for følgende massemedier: 1) Indenlandske periodiske skrifter, herunder billeder og lignende fremstillinger, der trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres, 2) Lyd- og billedprogrammer, der spredes af DR, TV 2/DANMARK A/S, de regionale TV 2-virksomheder og foretagender, der har tilladelse til eller er registrerede til at udøve radio- eller fjernsynsvirksomhed, 3) Tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, såfremt de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med den formidling, der er omfattet af nr. 1 eller 2, jf. dog § 8, stk. 1.

On demand audiovisuelle tjenester, f.eks. tv-programmer der streames på internettet, og hvor modtageren selv afgør sendetidspunkt m.v., er reguleret af både e-handelsloven og bekendtgørelse nr. 248 af 16. marts 2019 om lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (herefter benævnt lov om radio- og fjernsynsvirksomhed) og heraf afledte bekendtgørelser, bl.a. bekendtgørelse nr. 1159 af 8. juni 2020 om programvirksomhed på grundlag af registrering (herefter benævnt bekendtgørelse om programvirksomhed på grundlag af registrering), hvis udbyderen hører under en dansk myndighed. Bekendtgørelsen er hjemlet i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold (herefter benævnt direktiv om audiovisuelle tjenester).

Bekendtgørelse nr. 1158 af 18. juni 2020 om videodelingsplatformstjenester (herefter benævnt videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen) er hjemlet i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Det er fastsat i videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsens regler finder anvendelse på udbydere af videodelingsplatformstjenester, der hører under dansk myndighed. Videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen definerer en videodelingsplatformstjeneste, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, som en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten, jf. § 4, består i at udbyde billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering, jf. § 51 a, stk. 2, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.

Videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen definerer en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, som en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. § 51 a, stk. 3.

Videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen fastsætter i § 4, at en social medietjeneste er omfattet af bekendtgørelsens regler, hvis udbud af billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden udgør en væsentlig funktion i tjenesten, jf. § 2, nr. 1. Det fastsættes videre i bestemmelsens stk. 2, at udbud af billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele udgør en væsentlig funktion i tjenesten i henhold til stk. 1, hvis det audiovisuelle indhold ikke blot er et supplement til eller udgør en mindre del af den sociale medietjenestes aktiviteter.

Den 7. juni 2022 træder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29 april 2021 om håndtering af udbydelsen af terrorrelateret indhold online (TCO-forordningen) i kraft. Med forordningen bliver det bl.a. muligt for hver medlemsstats kompetente myndighed at udstede et påbud til hostingtjenesteydere om at fjerne eller deaktivere terrorrelateret indhold i alle EU's medlemsstater inden for 1 time. Derudover fastsætter forordningen krav om, at enhver hostingtjenesteyder, der er

udsat for terrorrelateret indhold, skal indføre nærmere specifikke foranstaltninger til at beskytte deres tjeneste mod udbredelsen af terrorrelateret indhold.

2.1.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Formålet med lovforslaget - at fremme beskyttelsen mod ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt øge gennemsigtigheden om indholdsmoderationen, der foregår på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester – kan kun opnås ved ikke at skelne mellem tjenesteudbydere, som er etableret i Danmark, og tjenesteudbydere, som er etableret uden for Danmark. Forslaget omfatter således alle omfattede tjenesteudbydere, der tilbyder en kommunikationsplatform i Danmark og alle omfattede tjenesteudbydere, der tilbyder en gruppebeskedtjeneste i Danmark, uanset hvor disse tjenesteudbydere er etableret.

For at sikre et sikkert, forudsigeligt og pålideligt online-miljø på de omfattede kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester foreslås det, at begrebet "ulovligt indhold" defineres bredt og omfatter alt indhold, som er ulovligt efter til enhver tid gældende ret. Det kan f.eks. være deling af billeder, der viser seksuelt misbrug af børn eller onlinestalking.

Hensigten med lovforslaget er bl.a. at forpligte tjenesteudbydere af de mest benyttede kommunikationsplatforme og tjenesteudbydere af de gruppebeskedtjenester, som tillader mange brugere til at tage større ansvar for nedtagning af ulovligt indhold, da der er potentiale for, at ulovligt indhold hurtigt kan spredes til mange hurtigt på disse typer fora. Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at lovforslaget kun skal gælde for tjenesteudbydere, som tilbyder en kommunikationsplatform i Danmark med over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår og for tjenesteudbydere, der tilbyder en gruppebeskedtjeneste i Danmark, som tillader over 5000 brugere, såfremt tjenesten har over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår. Hensynet med grænsen på antallet af brugere er, at indhold på disse platforme kan spredes til rigtig mange mennesker på kort tid. Den eneste undtagelse herfra vedrører kredsen af tjenesteudbydere, som det foreslås, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indhente oplysninger fra til brug for analyser. Det foreslås således, at styrelsen kan indhente oplysninger til brug for analyser fra tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste uagtet antal brugere i Danmark, dvs. også for kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester, der har under 100.000 brugere.

Det er ydermere Erhvervsministeriets vurdering, at lovforslaget alene skal omfatte tjenesteudbydere, som tilbyder deres kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste med henblik på opnåelse af fortjeneste f.eks. gennem indtjening på reklamer, annoncerbetalt indhold, medlemskaber m.v. Tjenesteudbydere uden omsætning og ansatte til at sikre overholdelse af loven er derfor ikke omfattet af forslaget.

Ved at fastsætte en bagatelgrænse ekskluderes tjenesteudbydere af mindre kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester, som f.eks. er i opstartsfasen, da disse tjenesteudbydere ikke nødvendigvis har ressourcerne eller et eksisterende set-up til at imødekomme forpligtelserne i dette lovforslag. Det vurderes ligeledes, at det forhold, at tjenesteudbydernes kommunikationsplatform eller

gruppebeskedtjeneste ikke har en stor brugerskare, i sig selv kan bevirke, at der ikke sker hurtig masseudbredelse af ulovligt indhold i samme omfang som på de store platforme. Lovforslaget påvirker ikke disse mindre virksomheders mulighed for på frivillig basis at etablere et system, der opfylder en eller flere af lovforslagets forpligtelser.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der ved kommunikationsplatform skal forstås en online platform, som med henblik på opnåelse af fortjeneste tilbyder den besøgende at oprette en profil og udforske andre profiler, og hvis primære funktion består i at muliggøre det for brugere af platformen at tilslutte sig, dele meddelelser eller præsentationer med indhold i tegn, ord, på skrift, lyd, billeder, eller video. Uden for dette begreb falder således kommunikationsplatforme, som fokuserer på et emnespecifikt indhold og ikke på, at man som bruger skal udforske andre brugeres profiler og dele meddelelser. Denne type platforme anses derfor ikke for at falde ind under den foreslåede definition af kommunikationsplatform i lovforslaget.

Mange websteder tilbyder i dag deres brugere en interaktiv kommunikationsmulighed, som er en sekundær accessorisk del til den primære funktion af webstedet. Det drejer sig f.eks. om websteder, som primært indeholder journalistisk- eller redaktionelt indhold, men også har en kommentarsektion, der tilbyder brugere at dele meddelelser. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at disse interaktive kommunikationsmuligheder mellem brugere ikke kan anses for at falde ind under definitionen af kommunikationsplatform, da de ikke er den primære funktion, men i stedet den sekundære funktion af webstedet. Kommentarsektionen i en onlineavis vil således f.eks. udgøre en sådan accessorisk funktion, i forhold til den primære tjeneste, nemlig offentliggørelsen af nyheder under udgiverens redaktionelle ansvar.

Eftersom lovforslaget kun sigter på at stille krav til tjenesteudbydere, der tilbyder en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste, som disse er afgrænset i definitionerne heraf og anvendelsesområdet, er det Erhvervsministeriets vurdering, at det for klarhedens skyld er hensigtsmæssigt, at anvendelsesområdet på forhånd afgrænser, hvilke typer tjenester, der specifikt foreslås undtaget fra loven. Det drejer sig navnlig om tjenester, der hovedsageligt er beregnet til formidling eller salg af varer eller tjenesteydelser, til formidling af boliger eller stillingsannoncer, til anmeldelse af varer eller tjenesteydelser, til prissammenligning, til onlinedating, til tilgængeliggørelsen af ikke-profitorienterede onlineencyklopædier og til uddannelse- og læring.

Herudover foreslås det at undtage tjenester, der anvendes til individuel kommunikation, som foreslås defineret som online kommunikation via direkte beskeder i chat, e-mail, sms, mms eller andre beskedtjenester, hvor afsenderen har forudbestemt modtagerkredsen, ikke skal være omfattet af lovforslagets anvendelsesområde. Erhvervsministeriets vurdering heraf bunder i hensynet til privatlivets fred og hensynet til, at afsenderen og modtageren ved individuel kommunikation har en berettiget forventning om, at de ytrer sig i et privat og lukket rum. Dette hensyn lægger også bag forslaget om, at tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform ikke er omfattet af forpligtelserne i § 4, § 5, § 6, og § 7, som vedrører behandling af anmeldelser, for så vidt angår lukkede grupper, som tillader under 5000 brugere på deres kommunikationsplatform. Ligeledes foreslås det, at

gruppebeskedtjenester, der tillader et deltagerantal på under 5000 deltagere heller ikke omfattes af lovforslaget. Gruppebeskedtjeneste foreslås defineret som en online tjeneste, der med henblik på opnåelse af fortjeneste tilbyder brugeren kommunikation via direkte beskeder i en gruppechat, hvor afsenderen kan tilføje eller acceptere andre brugere som forudsætning for at deltage i gruppechatten selv eller ved at tildele administratorer disse rettigheder.

Da der er tale om et helt nyt regelsæt for tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform og tjenesteudbydere af en gruppebeskedtjeneste, er det Erhvervsministeriets vurdering, at både Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og udbydere kan have behov for at opnå klarhed om anvendelsesområdet for lovforslaget i konkrete tilfælde. Det foreslås derfor, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på anmodning af en juridisk person skal træffe afgørelse om, hvorvidt vedkommende er omfattet af loven. Til brug herfor foreslås det, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indhente oplysninger fra den juridiske person om den pågældendes kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste. De oplysninger, der er nødvendige til brug for styrelsens vurdering, vil bl.a. kunne vedrøre oplysninger om den juridiske persons platforms primære anvendelse, karakteristika og hvilke funktioner, som den juridiske person tilbyder sine brugere på platformen samt oplysninger om platformens brugerantal i Danmark i gennemsnit i det forgangne kalenderår.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at tjenesteudbydere, som disse foreslås defineret i nærværende lovforslag under visse forudsætninger også kan forstås som udbydere af de videodelingsplatformstjenester, som er omfattet af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. og den afledte videodelingsplatformstjenestebekendtgørelse. Denne bekendtgørelse indeholder i lighed med dette lovforslag regler om bl.a. indberetning af indhold til udbyderen af videodelingstjenesten. For klarhedens skyld foreslås det derfor, at det eksplicit fremgår i dette lovforslag, at de eksisterende regler om videodelingsplatformstjenester ikke bliver påvirket af reglerne i dette lovforslag.

Endvidere foreslås det at indsætte en generel lex specialis-regel, som tager hensyn til andre regelsæt, der indeholder lignende regler for den samme gruppe af adressater.

Endelig foreslås det, at massemediers sider og opslag på sociale medier omfattet af medieansvarsloven skal undtages fra lovforslagets anvendelsesområder. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der vil være tale om unødvendig dobbeltregulering, hvis indhold fra massemedier, som er underlagt redaktionelt ansvar i medieansvarsloven også skal omfattes af lovforslaget. Den foreslåede bestemmelse skal forstås i sammenhæng af de foreslåede forpligtelser for tjenesteudbydere om at oprette en procedure for behandling af anmeldelser i den foreslåede § 4. Tjenesteudbydere vil med den foreslåede undtagelse af indhold fra massemedier således ikke være forpligtet til at oprette denne procedure på indhold fra massemedier.

2.2 Tjenesteudbyderens forpligtelser over for brugerne

2.2.1. Anmeldelsesprocedure, tidsfrister, tjenesteudbyderens oplysningspligt og efterprøvelsesprocedure

2.2.1.1. Gældende ret

Der gælder en række sektorspecifikke regler, som giver danske myndigheder adgang til at begrænse spredningen af ulovligt indhold på onlinegrænseflader. EU's forordning 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen) finder direkte anvendelse i dansk ret, men indeholder minimumsbeføjelser, som er implementeret i dansk lovgivning. Markedsovervågningsforordningens regler omfatter også markedsføring og salg via sociale medier, herunder lukkede grupper.

De nationale regler, der er fastsat i forlængelse af markedsovervågningsforordningen, omhandler hjemmel for danske myndigheder til at påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til farlige produkter og blokere online-forhandlernes hjemmesider, hvis de gentagne gange sælger farlige produkter på deres platforme. Det drejer sig eksempelvis om produktlovens §§ 17 og 18, bekendtgørelse af lov nr. 115 af 26/01/2017 om kemikalier med senere ændringer (kemikalieloven) § 50 a, bekendtgørelse af lov nr. 1489 af 18/06/2021 om tobaksvarer mv. (lov om tobaksvarer m.v.) §§ 38 a og 38 b, bekendtgørelse af lov nr. 1633 af 18/06/2021 om elektroniske cigaretter m.v. (lov om elektroniske cigaretter m.v.) §§ 27 a og 27 b, bekendtgørelse af lov nr. 1218 af 25/11/2019 om miljøbeskyttelse med senere ændringer (miljøbeskyttelsesloven) §§ 79 e og 90 a, bekendtgørelse af lov nr. 16 af 04/01/2017 om gødning og jordforbedringsmidler m.v. med senere ændringer (gødningsloven) §§ 6 a og 6 b.

Straffeloven indeholder herudover en række regler, som pålægger tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme at foretage aktive handlinger i visse tilfælde. Det følger således af straffelovens § 141, at den, som er vidende om, at en forbrydelse mod statens sikkerhed, borgernes liv og velfærd eller betydelige samfundsværdier tilsigtes begået, har pligt til at forebygge forbrydelsen om nødvendigt ved anmeldelse til politiet. Endvidere kan domstolene i henhold til straffelovens § 271 samtidig med dom for overtrædelse af straffelovens § 264 d, som omhandler uberettiget videregivelse af meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold, og overtrædelse af straffelovens § 267, som omhandler fremsættelse eller udbredelse af en udtalelse eller anden meddelelse samt foretagelse af handlinger, der er egnet til at krænke nogens ære, bestemme, at en udtalelse, meddelelse eller billede skal slettes, hvis det er muligt. Forpligtelsen påhviler først og fremmest den, der dømmes for overtrædelsen. Hvis vedkommende ikke har rådighed over meddelelsen eller billedet, kan forpligtelsen imidlertid pålægges den, som har en sådan rådighed, dvs. tjenesteudbyderen af kommunikationsplatformen, jf. straffelovens § 271, stk. 2. Domstolene vil således i forbindelse med dom for overtrædelse af straffelovens § 264 d og § 267 kunne pålægge tjenesteudbyderen at fjerne opslag m.v. efter straffelovens § 271, stk. 2.

Der er endvidere fastsat en række regler i retsplejeloven, som også finder anvendelse på tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme. Det følger af retsplejelovens § 791d, at politiet på baggrund af en retskendelse kan blokere en hjemmeside, hvis der er grund til at antage, at der fra hjemmesiden overtrædes nogle specifikke straffelovsbestemmelser. I den forbindelse påhviler det tjenesteudbyderne at bistå politiet ved gennemførelsen af kendelser. Bestemmelsen sigter f.eks. på terroristers brug af sociale medier i rekrutteringsøjemed. Herudover kan der efter retsplejelovens §

803 efter omstændighederne ske beslaglæggelse af hjemmesider som led i en efterforskning, ligesom bl.a. retsplejelovens § 804 om editionsplæg efter omstændighederne vil kunne finde anvendelse.

Den 7. juni 2022 træder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29 april 2021 om håndtering af udbydelsen af terrorrelateret indhold online (TCO-forordningen) i kraft. Med forordningen bliver det bl.a. muligt for hver medlemsstats kompetente myndighed at udstede et påbud til hostingtjenesteydere om at fjerne eller deaktivere terrorrelateret indhold i alle EU's medlemsstater inden for 1 time. Derudover fastsætter forordningen krav om, at enhver hostingtjenesteyder, der er udsat for terrorrelateret indhold, skal indføre nærmere specifikke foranstaltninger til at beskytte deres tjeneste mod udbredelsen af terrorrelateret indhold.

E-handelslovens §§ 14-16 indeholder regler om de ansvarsfritagelser, som er forbeholdt tjenesteydere af informationssamfundstjenester for så vidt angår indhold på deres tjenester. E-handelslovens § 15, nr. 5, og § 16, stk. 1, nr. 2 tilsiger imidlertid, at tjenesteydere er forpligtet til straks at fjerne eller hindre adgangen til ulovligt indhold, når tjenesteyderen får kendskab hertil. Bestemmelserne i e-handelsloven er en udmøntning af e-handelsdirektivet, som indeholder nærmere regler for tjenester i informationssamfundet.

Det følger af e-handelsdirektivets artikel 14, stk. 3, at medlemsstaterne i relation til tjenesteydere, som leverer informationssamfundstjenester, der består i oplagring af information leveret af en tjenestemodtager ("hosting"), har lov til at fastlægge "procedurer for at fjerne information eller hindre adgangen til den". Det fremgår af præambelbetragtning 46, at direktivet således ikke berører medlemsstaternes mulighed for at fastsætte specifikke krav, som skal opfyldes straks, inden informationen fjernes, eller adgangen til den hindres. Videre fremgår det af præambelbetragtning 47, at kun i forbindelse med generelle forpligtelser kan medlemsstaterne ikke pålægge tjenesteyderne overvågningsforpligtelser. Heri fremgår det, at dette ikke vedrører overvågningsforpligtelser i særlige tilfælde og berører navnlig ikke de nationale myndigheders bekendtgørelser i henhold til national lovgivning.

Herudover indeholder e-handelsdirektivets artikel 15 en bestemmelse om, at medlemsstaterne ikke med hensyn til levering af de i artikel 12, 13 og 14 omhandlede tjenester må pålægge tjenesteyderne en generel forpligtelse til at overvåge den information, de fremsender eller oplagrer, eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig virksomhed.

Det fremgår dog af betragtning 47 i direktivet, at dette alene vedrører overvågningsforpligtelser af en generel natur og ikke overvågningsforpligtelser i særlige tilfælde. Endeligt fremgår det af præambelbetragtning 48, at dette ikke berører medlemsstaterne mulighed for at pålægge tjenesteydere, som oplagrer oplysninger, der er fremsendt af modtagere af deres tjeneste, pligt til en sådan agtpågivenhed, som med rimelighed kan forventes af dem, og som der er fastsat bestemmelser om i den nationale lovgivning, med henblik på at afsløre og forhindre visse former for ulovlige aktiviteter.

EU-Domstolens dom af 3. oktober 2019 i sagen *Eva Glawischnig-Piesczek mod Facebook Ireland Limited*, sag C-18/18, vedrørte rækkevidden af artikel 15, stk. 1. Domstolen fastslog, at artikel 15, stk. 1, ikke var til hinder for, at medlemsstaternes domstole kan pålægge hosting-udbydere, som f.eks.

Facebook, at 1) fjerne information, som de oplagrer, og som er identisk med information, der tidligere er erklæret ulovlig, eller at hindre adgangen til informationen, 2) fjerne information, som de oplagrer, og som har samme betydning som information, der tidligere er erklæret ulovlig, eller at hindre adgangen til den under visse betingelser, og 3) fjerne information, som er genstand for et påbud, eller hindre adgangen til den i hele verden inden for rammerne af den relevante folkeret.

EU-lovgivningen indeholder også regler, som specifikt forpligter tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme at nedtage indhold på baggrund af klager fra brugere. Således pålægger artikel 3 i Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29. april 2021 om håndtering af udbredelsen af terrorrelateret indhold online tjenesteudbydere af oplagringstjenester en pligt til at fjerne eller deaktivere adgang til terrorrelateret indhold efter myndighedernes anvisninger. Forordningen finder anvendelse i Danmark.

Herudover følger det af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2017/541/EU af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme, at medlemsstaterne er forpligtet til at træffe foranstaltninger for at sikre øjeblikkelig fjernelse af onlineindhold, der udgør en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling. Grundet det danske retsforbehold gælder dette direktiv ikke for Danmark.

Det følger af videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsens §§ 11 og 12, at udbydere af videodelingsplatformstjenester skal træffe passende foranstaltninger for at hindre udbredelsen af ulovligt og skadeligt indhold på deres tjenester. Det drejer sig f.eks. om foranstaltninger, der skal beskytte mindreårige mod skadeligt indhold samt offentligheden mod indhold, hvis udbredelse udgør en strafbar handling i forbindelse med offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger, som omhandlet i straffelovens § 114, stk. 1, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi, som omhandlet i straffelovens § 235, stk. 1, og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad, som omhandlet i straffelovens § 266 b. Det skal således ifølge videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen bl.a. være muligt at indberette skadeligt eller ulovligt indhold, der udbydes på platformen. Bekendtgørelsen indeholder ikke en nedtagningsforpligtelse.

Ophavsretsloven fastsætter, at onlineindholdsdelingstjenester skal stille en klageordning til rådighed for sine brugere med adgang til at klage til Ophavsretslicensnævnet, samt levere oplysninger til rettighedshaverne om brug af rettigheder, sikre at lovligt uploadede værker ikke forhindres i at blive tilgængelige og informere brugerne om adgangen til at benytte ophavsretlige optagelser. Ophavsretslovens § 76, stk. 1, nr. 3, medfører, at ophavsretslovens håndhævelsesbestemmelser også finder anvendelse ved overtrædelse af bestemmelserne § 52 c, stk. 2, 4, 6, 7 eller 9, når overtrædelsen er forsætlig eller groft uagtsom. Ophavsretslovens § 83 om rimeligt vederlag og erstatning ved ophavsretskrænkelser i tilfælde af, at der foreligger forsæt eller uagtsomhed henviser til ophavsretslovens § 76.

Herudover følger det af ophavsretslovens § 52 c, stk. 2, at en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste skal søge at opnå tilladelse fra rettighedshaverne til brug af rettigheder når disse uploades af onlineindholdsdelingstjenestens brugere. § 52 c, stk. 4, indeholder en særlig ansvarsordning i tilfælde af, at en onlineindholdsdelingstjeneste ikke har indgået en aftale med rettighedshaverne om brug af ophavsretligt beskyttet indhold. Tjenesten kan således være ansvarsfri,

såfremt den har opfyldt en række betingelser angivet i § 52 c, stk. 4, nr. 1-3. Af nr. 1 fremgår det, at udbyderne af onlineindholdsdelingstjenesterne skal have gjort deres bedste indsats for at opnå en tilladelse fra rettighedshaverne. Det følger af nr. 2, at udbyderne af onlineindholdsdelingstjenester – i overensstemmelse med høje branchestandarder for erhvervsmæssig diligenspligt – skal have gjort deres bedste for at sikre, at specifikke værker og andre frembringelser, for hvilke rettighedshaverne har givet tjenesteudbyderne relevante og nødvendige oplysninger enten direkte eller indirekte, ikke er tilgængelige og nr. 3 indeholder er en notice and stay down-bestemmelse. Ved notifikation er det således tjenestens ansvar at sikre, at værket eller frembringelsen ikke bliver uploadet igen.

Ophavsretslovens § 52 c, stk. 5, indeholder et proportionalitetsprincip ved vurderingen af tjenestens forpligtelser efter stk. 4, nr. 1-3, med henblik på ansvarsfritagelse. § 52 c, stk. 6, indeholder en forpligtelse for tjenesten til at stille en klageordning til rådighed for sine brugere. § 52 c, stk. 7, medfører en forpligtelse for tjenesten til at levere oplysninger til rettighedshaverne. § 52 c, stk. 8, indeholder mindre vidtgående ansvarsregler for start-ups. § 52 c, stk. 9 medfører, at samarbejdet mellem tjenesterne og rettighedshaverne ikke må føre til blokering af indhold, når dette ikke udgør en ophavsretlig krænkelse. § 52 c, stk. 9, indfører også en informationsforpligtelse for udbydere af onlineindholdsdelingstjenesterne til at informere brugerne i deres vilkår og betingelser om, at brugerne kan anvende værker og andre frembringelser i henhold til undtagelser fra eller indskrænkninger i ophavsretten og beslægtede rettigheder. Der er tale om en informationsforpligtelse for udbyderne af onlineindholdsdelingsplatformene over for brugerne af tjenesten.

Lov nr. 740 af 30/05/2020 om håndhævelse af Europa-Parlamentets og rådets forordning om fremme af retfærdighed og gennemsigtighed for brugere af onlineformidlingstjenester (P2B-loven) har til formål at sikre tilstrækkelig og effektiv håndhævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1150/EU af 20. juni 2019 om fremme af retfærdighed og gennemsigtighed for brugere af onlineformidlingstjenester (P2B-forordningen), jf. § 1. Formålet med P2B-forordningen er at fremme retfærdighed samt sikre gennemsigtighed for erhvervsbrugere angående platformudbyderes vilkår og betingelser.

Forordningen finder anvendelse på onlineformidlingstjenester og onlinesøgemaskiner, der leveres eller tilbydes leveret til erhvervsbrugere og virksomhedswebstedbrugere, som er etableret eller har bopæl i EU, og som via disse onlineformidlingstjenester eller onlinesøgemaskiner tilbyder varer eller tjenesteydelser til forbrugere, som befinder sig i EU, uanset etableringssted eller bopæl for udbyderne af disse tjenester, og uanset hvilken lovgivning der i øvrigt finder anvendelse.

Det følger af P2B-forordningen, jf. betragtning nr. 11, at eksempler på onlineformidlingstjenester, der er omfattet af forordningen, bl.a. er online-e-markedspladser, onlinesoftwareapplikationstjenester som f.eks. applikationsforhandlere og sociale medietjenester.

Det fremgår videre af P2B-forordningen, jf. betragtning nr. 8, at medlemsstater fortsat frit bør kunne anvende nationale love, der forbyder eller sanktionerer ensidig adfærd eller urimelig handelspraksis, i det omfang de relevante aspekter ikke er omfattet af forordningen.

P2B-forordningen pålægger udbydere af platforme, som beslutter fx at fjerne en given erhvervsbrugers varer, at give den erhvervsdrivende en begrundelse herfor. Det følger af forordningens artikel 4, at begrundelsen skal indeholde en henvisning til de specifikke forhold eller omstændigheder, herunder indholdet i anmeldelser fra tredjeparter, der har ført til den beslutning, som udbyderen af onlineformidlingstjenesterne har truffet, samt en henvisning til de relevante årsager til denne beslutning, samt præcisere de forhold, der førte til denne beslutning, inden for rammerne af den interne klagebehandlingsproces, hvilket vil hjælpe erhvervsbrugere, hvor dette er muligt, til at afhjælpe den manglende overholdelse.

Dog skal platformsudbyderen ikke give en begrundelse, hvis det vil stride mod en retlig eller reguleringsmæssig forpligtelse at videregive de specifikke kendsgerninger eller omstændigheder eller henvisningen til den eller de relevante begrundelser, eller hvis en udbyder af onlineformidlingstjenester kan påvise, at den pågældende erhvervsbruger gentagne gange har overtrådt de gældende vilkår og betingelser.

P2B-forordningen pålægger desuden udbydere af platforme at have et internt klagesystem, jf. forordningens artikel 11 og indebærer, at klagebehandlingssystemet skal være lettilgængeligt og gratis for erhvervsbrugere og sikre behandling inden for en rimelig tidsfrist. Det skal gøre det muligt for erhvervsbrugere at indgive klager direkte mod den pågældende udbyder. Endvidere skal det bygge på principperne om gennemsigtighed og lige behandling af lige situationer og behandle klager på en måde, der står i et rimeligt forhold til deres betydning og kompleksitet.

Forpligtelsen til at oprette et klagebehandlingssystem gælder ikke ”små platforme”, hvormed der menes en virksomhed med mindre end 50 medarbejdere og en omsætning på mindre end 10 mio. EUR.

Endelig følger det af P2B-forordningen, jf. betragtning 22, at såfremt platformsudbyderen tilbagekalder sin beslutning om fx at fjerne et produkt, som følge af at beslutningen fx blev truffet ved en fejl, eller at den overtrædelse af vilkår og betingelser, som førte til denne beslutning, ikke blev begået i ond tro og er blevet afhjulpet på tilfredsstillende vis, bør udbyderen genindsætte den pågældende erhvervsbruger uden unødigt forsinkelse, herunder give erhvervsbrugeren enhver adgang til personlige eller andre data eller begge dele, der var til rådighed, inden beslutningen blev truffet.

Videre indeholder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 af 25. november 2015 om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og tjenester og forordning (EU) nr. 531/2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen en række regler som sikrer lige og ikkediskriminerende behandling af internettrafikken. Det følger heraf, at internetudbydere skal behandle al trafik lige ved levering af internetadgangstjenester uden forskelsbehandling, begrænsning eller indblanding, og uafhængigt af afsenderen og modtageren, tilgængeligt eller udbredt indhold eller anvendte eller leverede applikationer eller tjenester. Udbydere har mulighed for at anvende rimelige trafikstyringsforanstaltninger, men disse skal være gennemsigtige, ikkediskriminerende og forholdsmæssige og bør ikke være baseret på kommercielle overvejelser. Trafikstyringsforanstaltningerne må ikke overvåge konkret indhold og må ikke

opretholdes længere end nødvendigt. Foranstaltninger ud over sådan rimelig trafikstyring f.eks. blokering eller regulering er forbudt, undtagen i et begrænset antal tilfælde, der er defineret i forordningen.

I dag hviler arbejdet med at bekæmpe udbredelsen af ulovligt indhold online også i høj grad på ikkebindende frivillige ordninger mellem Europa-Kommissionen, medlemsstaterne og en række tjenesteudbydere, herunder bl.a. Facebook, Google, Twitter og Microsoft, i regi af EU's internetforum. EU's internetforum blev etableret af Europa-Kommissionen i december 2015 og har til formål at fremme medlemsstaternes og tjenesteudbydernes frivillige samarbejde og tiltag for effektivt at reducere ulovligt onlineindhold og styrke civilsamfundets aktører med henblik på at øge mængden af effektive, alternative budskaber på internettet. EU-Kommission indgik 31. maj 2016 en frivillig aftale med en række store tjenesteudbydere om et adfærdskodeks for bekæmpelse af ulovlig hadefuld tale på internettet, som sætter rammen for de sociale mediers nedtagning af hadtale på deres platforme, herunder en vejledende tidsfrist på 24 timer for nedtagning af visse typer ulovligt indhold.

Herudover har Europa-Kommissionen faciliteret en række ikke-bindende foranstaltninger, som sociale medier har udviklet interne vilkår og retningslinjer samt best practices ud fra. Det drejer sig navnlig om Europa-Kommissionens henstilling nr. 1177 af 1. marts 2018 om foranstaltninger til effektiv bekæmpelse af ulovligt indhold på internettet, (KOM (2018)1177 endelig), (herefter benævnt henstilling om bekæmpelse af ulovligt indhold), som bygger videre på Europa-Kommissionens meddelelse nr. 555 af 28. september 2017 om bekæmpelse af ulovligt indhold på nettet, (KOM(2017) 555 endelig). Henstillingen indeholder konkrete anbefalinger til, hvordan udbydere af onlineplatforme og medlemsstater kan intensivere arbejdet med bekæmpelse af ulovligt indhold på internettet. Herudover findes der en række selvregulerende foranstaltninger understøttet af Kommissionen, f.eks. Hensigtserklæringen om produktsikkerhed ("Product Safety Pledge"), Aftalememorandummet om salg af forfalskede varer på internettet ("Memorandum of Understanding on the sale of counterfeit goods on the internet"), EU's internetforum om terrorrelateret indhold og Adfærdskodeks om desinformation.

2.2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Mange tjenesteudbydere foretager allerede i dag indholdsmoderation af både ulovligt, skadeligt og krænkende indhold på deres kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste i henhold til deres egne retningslinjer og tjenestevilkår, der f.eks. er udviklet på baggrund af ikke-bindende, frivillige ordninger som nævnt i gældende ret. Indholdsmoderationen sker både ved, at tjenesteudbyderne anvender teknologi, der opsporer uvelkomment indhold og ved, at tjenesteudbyderne opretter kanaler, hvorved brugere og f.eks. pålidelige indberettere har mulighed for at anmelde indhold til tjenesteudbyderne, som de behandler efter deres egne retningslinjer. Forholdet mellem tjenesteudbyderne og deres brugere er således funderet på en almindelig privatretlig aftale, som tillader brugerne at ytre sig frit, men også tillader tjenesteudbydere at vælge, hvilket indhold, der skal optræde på deres platform.

Særligt tjenesteudbydernes frivillige implementering af tiltag for at modvirke bl.a. ulovligt indhold på deres kommunikationsplatforme har haft en positiv effekt, og har mindsket mængden af ulovligt indhold, der florerer frit på disse typer kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester. Det står

imidlertid klart, at der er for mange tilfælde, hvor ulovligt indhold enten ikke eller kun delvist bliver fjernet eller blokeret, og at dette ikke sker hurtigt nok. Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for regler, som pålægger tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform at oprette en række procedurer for anmeldelse af og behandling af ulovligt indhold på deres platforme. Ligeledes er det Erhvervsministeriets vurdering, at tjenesteudbydere af gruppebeskedtjenester, som tillader over 5000 deltagere i højere grad skal pålægges et ansvar for at håndtere ulovligt indhold, som bliver delt i tjenesten.

Det foreslås på den baggrund, at tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform og tjenesteudbydere af en gruppebeskedtjeneste pålægges en pligt til at oprette en anmeldelsesprocedure, som gør det muligt for deres brugere og andre personer at anmelde indhold, som de vurderer er ulovligt. Det vurderes, at hensigten med den foreslåede bestemmelse vil gå tabt, hvis der stilles krav om, at kun brugere kan anmelde indhold. Nogle kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester bruges i overvejende grad af unge eller børn. Forældre bør derfor have adgang til indgive anmeldelse uden først at oprette en profil. Herudover er det Erhvervsministeriets vurdering, at organisationer, som beskæftiger sig med beskyttelse online og myndigheder også skal have adgang til at bruge anmeldelsesfunktionen, som deres indgangskanal til tjenesteudbyderen. Myndigheder bør i det tilfælde, at de benytter anmeldelsesproceduren, tilkendegive sig selv som myndighed over for tjenesteudbyderen. Anmeldelsesproceduren kan være et nyttigt værktøj for kontrolmyndigheder, som har svært ved at få tjenesteudbydere i tale, og som ved benyttelsen af den foreslåede anmeldelsesprocedure vil kunne sikre sig, at tjenesteudbyderen tager stilling til indhold, som myndigheden har mistanke om er ulovligt.

I forbindelse med oprettelsen af anmeldelsesfunktionen er det afgørende, at det er nemt for potentielle anmeldere at identificere anmeldelsesfunktionen på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten, og at tjenesteudbyderen ikke stiller unødvendige barrierer op for personer, der ønsker at anmelde indhold. Anmeldelsesfunktionen kan således med fordel integreres i de eksisterende anmeldelsesfunktioner, som mange tjenesteudbydere allerede har i dag, og som anvendes til at anmelde indhold, som vurderes at stride mod tjenesteudbyderens egne retningslinjer, da disse er kendte for brugerne. I den forbindelse er det imidlertid vigtigt, at anmeldelsesfunktionen også er synlig for personer, der ikke er brugere.

Det foreslås endvidere, at tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform og tjenesteudbydere af en gruppebeskedtjeneste pålægges en pligt til at vurdere lovligheden af indhold, som anmeldes til dem og afhængig af vurderingen fjerne, blokere eller fastholde indholdet inden for bestemte tidsfrister. Ydermere skal tjenesteudbyderen informere anmelder om, hvordan vedkommende selv kan tage kontakt til politiet ved mistanke om, at der er sket en lovovertrædelse. Som udgangspunkt er det nødvendigt at indrømme tjenesteudbyderne tid til at bedømme lovligheden af det indhold, der bliver anmeldt, særligt når der er tale om indhold af en karakter, der er vanskeligt at bedømme uden yderligere baggrundsinformation eller som kræver særlig juridisk eller anden ekspertise til at bedømme. Ulovligt indhold har imidlertid så stor skadevirkning, og kan udgøre en sådan trussel for samfundet eller individet, at det er afgørende at arbejde med korte tidsfrister for dette indhold. I lyset af den hastighed, hvormed ulovligt indhold kan spredes på kommunikationsplatforme og

gruppebeskedtjenester, er det derfor Erhvervsministeriets vurdering, at det er afgørende, at der fastsættes specifikke tidsfrister for tjenesteudbydernes afgørelser.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der skal anvendes forskellige tidsfrister afhængig af indholdets karakter. Tidsfristerne er således fastsat ud fra, hvor vanskeligt det vil være for tjenesteudbyderne at vurdere lovligheden af det anmeldte indhold. I praksis kræver forskellige typer ulovligt indhold forskellige undersøgelser og en vis mængde af kontekstuelle oplysninger for, at lovligheden af indholdet kan vurderes. Det kan f.eks. i visse situationer være let at fastslå, at et materiale viser seksuelt misbrug af børn, hvorimod det i andre tilfælde kan være vanskeligere, f.eks. fordi børnene umiddelbart kan ligne voksne.

Det foreslås, at tjenesteudbydere inden 24 timer efter modtagelse af en anmeldelsen skal træffe afgørelse om at fjerne, blokere eller fastholde indholdet, hvis behandlingen af indholdet ikke kræver nærmere undersøgelse. Hvis indholdet kræver nærmere undersøgelse foreslås det, at tjenesteudbyderen skal redegøre herfor til anmelderen og træffe afgørelse inden for 7 dage efter modtagelse af anmeldelsen. Slutteligt foreslås det, at tjenesteudbyderen undtagelsesvist kan fravige 7 dages fristen, og i stedet træffe afgørelse inden for 14 dage, hvis tjenesteudbyderens afgørelse afhænger af yderligere oplysninger fra den bruger, der delte det indhold, som er genstand for anmeldelsen, eller indholdets kompleksitet, længde eller sprog bevirker, at tjenesteudbyderen ikke kan overholde 7-dages fristen. For at sikre en effektiv efterlevelse af de fastsatte tidsfrister foreslås det, at tjenesteudbyderen i dette tilfælde skal oplyse både anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen herom og redegøre om baggrunden herfor.

Videre foreslås det, at tjenesteudbyderen ved sin afgørelse pålægges en pligt til at give anmelder, og den, der får fjernet sit indhold, en række oplysninger, herunder begrundelse for afgørelsen og oplysning om de territoriale begrænsninger af fjernelse eller blokering. Det foreslås ydermere, at tjenesteudbyderen skal oplyse om, hvilke muligheder anmelder og brugeren, der har fået nedtaget sit indhold har for at anfægte tjenesteudbyderens afgørelse ved at anmode om efterprøvelse af afgørelsen og om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det bemærkes hertil, at de foreslåede regler, om at tjenesteudbydere skal træffe afgørelse om fjernelse, blokering eller fastholdelse på ingen måde har betydning for de kompetente myndigheds muligheder for f.eks. efter regler, der er fastsat i forlængelse af markedsovervågningsforordningen, at meddele påbud eller blokere en onlinegrænseflade som nævnt i gældende ret afsnit 2.2.1.1. Modtager tjenesteudbyderen således et påbud fra en myndighed om at fjerne indhold efter anden lovgivning imens en anmeldelse er ved at blive behandlet efter dette lovforslags regler, så skal tjenesteudbyderen selvfølgelig efterleve dette påbud. Det foreslås derfor, at tjenesteudbyderen ikke er forpligtet til at behandle en anmeldelse, såfremt det indhold, der er genstand for anmeldelsen bliver nedtaget af den bruger, som delte indholdet eller blokeret eller fjernet på baggrund af et påbud fra en myndighed inden tjenesteudbyderen træffer afgørelse. Det foreslås ligeledes, at tjenesteudbyderen ikke er forpligtet til at behandle en anmeldelse, når tjenesteudbyderen på baggrund af typen eller hyppigheden af de modtagne anmeldelser vurderer, at anmeldelsen enten er genereret automatisk eller åbenbart er grundløs. Der er f.eks. erfaring med, at sociale medier under fodboldkampe modtager

mange anmeldelser fra fodboldfans, som vedrører opslag fra modpartens hold, hvor anmeldelserne åbenbart er grundløse.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at anmelder og den der får nedtaget sit indhold på baggrund af en anmeldelse begge bør have en nem og effektiv adgang til at anfægte afgørelser truffet af tjenesteudbydere, særligt i betragtning af de negative konsekvenser, som sådanne afgørelser kan have for modtagerens retfærdighedssans og sans for ytringsfrihed. Det foreslås på den baggrund, at tjenesteudbydere forpligtes til at indføre interne efterprøvelsesprocedurer, som forpligter tjenesteudbyderne til at genbesøge deres afgørelser, hvis der anmodes herom af anmelder eller den, der fik fjernet eller blokeret sit indhold. Tjenesteudbyderen skal i efterprøvelsesproceduren vurdere, hvorvidt der er grundlag for at fastholde eller ændre en tidligere afgørelse.

Muligheden for at anfægte afgørelser truffet af tjenesteudbyderen berører på ingen måde brugeres eksisterende muligheder for at anmelde indhold, som vurderes ulovligt parallelt eller efterfølgende til politiet eller andre myndigheder i overensstemmelse med øvrig lovgivning. Tjenesteudbydere bevarer også retten til selv at fjerne eller blokere indhold fra deres kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste efter endt behandling af en anmeldelse. Det betyder konkret, at tjenesteudbyderen skal gennemføre behandlingen af en anmeldelse efter denne lov, og en evt. efterprøvelse af afgørelsen, medmindre de foreslåede undtagelser hertil finder sted. Hvis udfaldet af tjenesteudbyderens vurdering af det anmeldte indhold er, at indholdet ikke er ulovligt, forhindrer det dog ikke tjenesteudbyderen i efterfølgende efter endt behandling efter de foreslåede regler i denne lov at vælge at fjerne eller blokere indholdet efter egne retningslinjer, fordi det f.eks. anses for krænkende eller skadeligt.

Ligeledes har brugeren ikke ret til at få genoprettet sit indhold, hvis tjenesteudbyderen efter efterprøvelsesproceduren træffer afgørelse om, at indholdet alligevel ikke vurderes ulovligt og derfor ikke skulle have været blokeret eller fjernet i henhold til denne lov, da tjenesteudbyderen stadig har mulighed for at fjerne eller blokere indholdet efter dennes egne retningslinjer.

2.3 Afrapportering

2.3.1.1 Gældende ret

Der findes ikke i dag regler, som forpligter tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme eller tjenesteudbydere af gruppebeskedtjenester, som tillader over 5000 deltagere til at sende gennemsigtighedsrapporter til en tilsynsmyndighed inden for en fastsat frist vedrørende deres indholdsmoderation og behandling af anmeldelser. Der findes heller ikke i dag et krav om, at sådanne rapporter skal offentliggøres på tjenesteudbyderens eget websted.

De fleste større tjenesteudbydere offentliggør imidlertid i dag frivilligt en række oplysninger om deres indholdsmoderation, herunder omfanget af indhold, som er enten fjernet eller blokeret af platformen inden for et nærmere bestemt tidsrum og baggrunden herfor. Nogle tjenesteudbydere offentliggør desuden deres retningslinjer for indholdsmoderation, som gør det muligt for offentligheden at se, hvad tjenesteudbyderne lægger vægt på i deres indholdsmoderation. Dette har Europa-Kommissionen også anbefalet i sin henstilling om bekæmpelse af ulovligt indhold, hvori bl.a. udbydere af onlineplatforme bliver tilskyndet til at producere og offentliggøre gennemsigtighedsrapporter om

indholdsmoderation mindst 1 gang årligt ud fra en række parametre for at sikre en vis standardisering af rapporterne på tværs af det digitale indre marked.

Flere af de større tjenesteudbydere har herudover underskrevet EU's Code of Practice on Disinformation fra 2018 om regelmæssigt at offentliggøre rapporter bl.a. om tiltag mod misinformation på platformene. Herudover har en række af de større tjenesteudbydere af sociale medier også oprettet et globalt internetforum til bekæmpelse af terrorisme (GIFCT). Forummet anvendes til videndeling, teknisk samarbejde og forskning i forbindelse med terrorindhold, og udsender regelmæssigt gennemsigtighedsrapporter om arbejdet mod terrorisme.

Ophavsretslovens § 52 c, stk. 7, medfører en forpligtelse for onlineindholdsdelingstjenester til at levere oplysninger til rettighedshaverne, Ophavsretslovens § 52 c, stk. 7 gennemfører DSM-direktivets art. 17, stk. 7. Det følger af ophavsretslovens § 52 c, stk. 7, at udbydere af onlineindholdsdelingstjenester efter anmodning fra rettighedshaverne skal give disse tilstrækkeligt præcise oplysninger om, hvordan deres praksis fungerer med hensyn til det samarbejde, der er nævnt i § 52 c, stk. 4. Når der er indgået licensaftaler mellem udbydere af onlineindholdsdelingstjenester og rettighedshavere, skal tjenesteudbyderen give rettighedshaverne oplysninger om anvendelsen ophavsretligt beskyttet indhold, der er omfattet af aftalerne.

2.3.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I betragtning af den store betydning, som visse platforme og tjenester har for dannelsen af den offentlige mening og for den sociale diskurs og i lyset af, at mange borgere dagligt besøger disse platforme bærer deres tjenesteudbydere et særligt ansvar for at være transparente om deres indholdsmoderation. Borgere, brugere, interessenter, myndigheder og lovgiver har alle en interesse i at få mere viden om, hvorledes ulovligt indhold håndteres af tjenesteudbydere og disses interne processer for selv at genkende og begrænse distributionen af ulovligt indhold, som ikke nødvendigvis er genstand for en klage.

For at sikre opfyldelsen af ovenstående hensyn og lovens formål om at øge gennemsigtigheden om indholdsmoderationen på kommunikationsplatforme og gruppebeskeds tjenester er det Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte klare regler, som forpligter tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform og tjenesteudbydere af en gruppebeskeds tjeneste, der tillader over 5000 deltagere til at øge deres gennemsigtighed. Det foreslås derfor at indføre et krav om, at tjenesteudbydere skal offentliggøre årlige rapporter om deres indholdsmoderation og behandling af anmeldelser m.v. Rapporterne skal give et bedre overblik over omfanget og karakteren af ulovligt indhold, som findes på platformene.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at rapporterne vil kunne give brugerne mulighed for at træffe beslutning om deres tilstedeværelse på en given platform på et mere oplyst grundlag, ligesom den vil give Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, eksterne interessenter og lovgiver et overblik over, hvilke tjenesteudbydere, som har de største udfordringer med spredning af ulovligt indhold og et overblik over, hvilken type ulovligt indhold, som er mest udbredt. Dette vil bl.a. kunne bidrage til, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og interessenter, som arbejder med beskyttelse af brugere,

herunder unge og andre udsatte brugere, bedre kan målrette deres arbejde med at uddanne sårbare og unge til at færdes i digitale fællesskaber.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at rapporterne samtidig vil kunne bidrage til at skabe mere klarhed om, hvilke tjenesteudbydere, der har ressourcestærke brugere, som let kan identificere og anmelde ulovligt indhold, og hvilke tjenesteudbydere, der har brugere, der enten har sværere ved at identificere ulovligt indhold, eller som i højere grad vælger at afstå fra at anmelde eller få efterprøvet tjenesteudbyderens afgørelse om fjernelse eller blokering af indhold. Det vurderes, at informationen vil bidrage til at øge gennemsigtigheden omkring de eventuelle barrierer, som tjenesteudbydernes design eller format udgør i relation til brugernes anmeldelse af ulovligt indhold. For lovgiver vil informationen også kunne tjene som grundlag for at bestemme omfanget af ulovligt indhold på platformene og tjenesterne.

Det foreslås, at rapporterne skal indeholde en beskrivelse af, hvilke indsatser tjenesteudbyderen selv iagttager for at forhindre ulovligt indhold på sin kommunikationsplatform eller sin gruppebeskedtjeneste og en beskrivelse af de algoritmer, som tjenesteudbyderen anvender til klassificering af indhold, der skal fjernes eller blokeres, herunder generelle oplysninger om de anvendte træningsdata og om tjenesteudbydernes eventuelle revurdering af resultaterne af disse procedurer. Herudover foreslås det, at rapporterne skal indeholde en beskrivelse af om de kontraktlige bestemmelser mellem tjenesteudbyderen og brugeren er blevet overtrådt. Samlet set skal ovenstående beskrivelser give et bedre indblik i, hvorledes tjenesteudbyderen selv opsporer ulovligt indhold, og hvilke skridt tjenesteudbyderen tager for at begrænse distributionen heraf.

Af hensyn til gennemsigtigheden foreslås det også, at rapporterne skal indeholde en beskrivelse af de beslutningskriterier for fjernelse eller blokering af ulovligt indhold, som tjenesteudbyderen internt lægger til grund for deres afgørelse efter dette lovforslag, herunder præsentation af de kontroltrin, som tjenesteudbyderen i den forbindelse foretager. Heri skal også indgå en beskrivelse af de personer, som varetager behandlingen af anmeldelser om ulovligt indhold, herunder deres sproglige kundskaber, og i hvilket omfang tjenesteudbyderen har understøttet dem med uddannelse og anden vejledning.

Der foreslås en række krav til indholdet af rapporterne med henblik på at sikre, at rapporterne er meningsfulde og sammenlignelige. Det foreslås således, at rapporterne skal indeholde en beskrivelse af tjenesteudbyderens anmeldelsesprocedure, samt en redegørelse for denne procedures brugervenlighed. Beskrivelse af anmeldelsesprocedurens brugervenlighed gør det nemmere for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen at identificere tjenesteudbydere, der ikke har etableret brugervenlige klageprocedurer.

Tjenesteudbyderen skal endvidere oplyse om antallet af anmeldelser, der er modtaget fra anmeldere i rapporteringsperioden, samt hvor mange af anmeldelserne der har ført til, at indholdet blev fjernet eller blokeret fra platformen. I opgørelsen skal ydermere angives på hvilken baggrund tjenesteudbyderen har truffet sin afgørelse, herunder hvilket regelsæt, som tjenesteudbyderen har vurderet indholdets lovlighed ud fra.

Det foreslås tillige, at rapporterne skal indeholde oplysning om antallet af tilfælde, hvor tjenesteudbydere ikke har overholdt de i lovforslaget foreslåede tidsfrister på henholdsvis 24 timer og 7 og 14 dage for at træffe afgørelse om fastholdelse, fjernelse eller blokering af anmeldt ulovligt indhold. Rapporterne skal ydermere indeholde en oversigt over de tilfælde, hvor tjenesteudbyderen har afstået fra at træffe afgørelse efter modtagelse af en anmeldelse. Dette kan f.eks. være tilfældet, når tjenesteudbyderen finder, at anmeldelsen er grundløs eller fordi brugeren, der delte det indhold, der var genstand for anmeldelsen selv har fjernet indholdet i mellemtiden eller

Herudover foreslås, at tjenesteudbyderen skal angive antallet af anmodninger om efterprøvelse af tjenesteudbyderens afgørelse via den foreslåede efterprøvelsesprocedure, og i hvilke tilfælde tjenesteudbyderen herefter har omstødt sin egen afgørelse. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at dette vil bidrage til, at tjenesteudbyderen afholder sig fra at fjerne lovligt indhold.

Endeligt foreslås, at rapporterne senest 1 måned efter rapporteringsperiodens ophør skal fremsendes til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og offentliggøres på tjenesteudbyderens websted. Det foreslås, at rapporterne skal udarbejdes på enten dansk eller engelsk. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de tjenesteudbydere, som bliver omfattet af lovforslaget, vil have de nødvendige ressourcer til at udarbejde rapporterne på ét af disse sprog. Det er endvidere Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens sagsbehandlere vil kunne læse og forstå engelsk og sammenligne rapporterne, uagtet at de ikke er udarbejdet på samme sprog, ligesom det er vurderingen, at dansktalende brugere, interessenter og andre borgere, som vil have interesse i at læse rapporterne, kan læse og forstå engelsk.

2.4.1. Kontakt

2.4.1.1. Gældende ret

E-handelslovens § 7, som implementerer e-handelsdirektivets art. 5, forpligter tjenesteudbydere til at sikre forbrugere og myndigheder en let tilgængelig og vedvarende adgang til oplysninger om bl.a. navn, adresse, e-mail, og eventuelt CVR-nummer m.m. Det betyder, at disse oplysninger skal være tilgængelige på de pågældende virksomheders hjemmesider.

Ydermere følger det af forbrugerftalelovens (lov 2013-12-17 nr. 1457 om forbrugerftaler) § 8, at virksomheder skal give en række oplysninger, herunder kontaktoplysninger til forbrugeren, inden en aftale indgås.

Ophavsretslovens § 52 c, stk. 6 som gennemfører DSM-direktivets art. 17, stk. 9 forpligter udbydere af onlineindholdsdelingstjenester til at stille en effektiv klageordning til rådighed for brugerne af deres tjenester i tilfælde af uenighed om at forhindre tilgængeligheden af eller fjernelse af ophavsretligt beskyttet indhold, som brugerne har uploadet. Klagen skal behandles uden unødigt forsinkelse og underkastes menneskelig kontrol. Tvister mellem rettighedshaverne, udbydere af onlineindholdsdelingstjenester og deres brugere om de forhold nævnt i 1. pkt. kan af hver af parterne indbringes for Ophavsretslicensnævnet, jf. § 47.

For at optimere politiets henvendelser til digitale platforme og sociale medier samt for at understøtte politikredsenes behandling af sager om digital sexkrænkelser oprettede Rigspolitiet i 2019 i regi af

Nationalt Cyber Crime Center (NC3) en såkaldt "Single Point Of Contact" (SPOC). SPOC'en foretager som udgangspunkt den indledende bevissikring/dokumentation i forbindelse med de digitalt indgivne anmeldelser. Derudover varetager SPOC'en anmodninger om hastesikring af elektroniske data, indhentelse af oplysninger og fjernelse og/eller afindeksering af det krænkende materiale til internationale internetplatforme, uagtet om anmeldelserne er indgivet lokalt eller via den digitale anmeldelsesportal. SPOC'en kan også benyttes ved kontakten til internetplatforme hjemmehørende i Danmark og kan bistå ved kontakten til internationale platforme, hvis der er behov herfor.

Der findes imidlertid ikke i dag regler, som specifikt pålægger tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme til at give oplysninger om deres navn, adresse, e-mailadresse og telefonnummer i et it-system udpeget af en myndighed eller at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte i dette system. Der findes heller ikke i dag regler, som forpligter tjenesteudbydere til inden 48 timer at bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

2.4.1.2 Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er væsentligt at sikre, at den nye lov kan håndhæves. Det vil kræve, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har de rette værktøjer dertil, herunder at den tilsynsførende myndighed vil kunne komme i kontakt med tjenesteudbydere og kunne indhente relevant information fra tjenesteudbydere til brug for myndighedens tilsyn.

Det er også Erhvervsministeriets vurdering, at størstedelen af de tjenesteudbydere, som vil falde ind under anvendelsesområdet af lovforslaget, vil være etableret uden for Danmark. For at sikre et effektivt tilsyn med tjenesteudbydernes overholdelse af reglerne i lovforslaget, og en effektiv håndhævelse af lovforslaget, vurderes det nødvendigt, at tjenesteudbydere forpligtes til at stille kontaktoplysninger til rådighed, således at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen nemt og hurtigt kan komme i kontakt med relevante medarbejdere hos tjenesteudbyderne.

Det foreslås derfor, at tjenesteudbydere skal give oplysning om sit navn, adresse, e-mailadresse og telefonnummer til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det foreslås ydermere, at tjenesteudbydere har pligt til at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte.

Endeligt foreslås det, at tjenesteudbydere inden 48 timer skal bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Et autosvar kan ikke udgøre en bekræftelse.

Det er forventningen, at erhvervsministeren vil udnytte den forelåede hjemmel i § 15, stk. 3 til i en bekendtgørelse at fastsætte regler om, at tjenesteudbydere skal afgive disse kontaktoplysninger via it-systemet Virk.dk, og at kommunikation mellem Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og tjenesteudbydere også skal ske gennem dette it-system.

2.5 Analyser om kommunikationsplatforme

2.5.1 Gældende ret

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har generelt adgang til at udarbejde analyser inden for styrelsens ressort, og har i en række lovgivning også en eksplicit hjemmel hertil i de tilfælde, hvor styrelsen har udvidede beføjelser til at indhente oplysninger fra 3. mand til brug for sådanne analyser.

2.5.2 Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Erhvervsministeriets sigte med lovforslaget, at tjenesteudbydere skal påtage sig et større ansvar i forhold til bekæmpelsen af ulovligt indhold. Ansvaret skal modsvare den betydning og indflydelse, som deres kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester har i samfundet i dag. Som led i det skærpede fokus på tjenesteudbyderes ansvar i forhold til ulovligt indhold på deres platforme, er det Erhvervsministeriets vurdering, at det er væsentligt, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bl.a. kan udarbejde analyser, som kan skabe et bedre indblik i, hvordan ulovligt indhold spredes digitalt, samt skabe mere gennemsigtighed omkring den indholdsmoderation, som foretages af tjenesteudbydere på deres platforme.

Et fokus for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens analyser kan f.eks. være mere gennemsigtighed om de pågældende platformes funktion og virkninger og processen for indholdsudbredelse. Der er således et behov for at skabe større indsigt i de tilgrundliggende og til tider komplekse algoritmer, som tjenesteudbydere anvender til klassificering af indhold. Et andet vigtigt spørgsmål vedrører kontrollérbarheden med hensyn til udbredelsen af ulovligt indhold.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes en hjemmel til, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan udarbejde analyser om ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt om kommunikationsplatformes og gruppebeskedtjenesters indholdsmoderation på eget initiativ eller efter anmodning fra erhvervsministeren.

Forudsætningen for, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan udarbejde analyser er et godt datagrundlag. Derfor foreslås det, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får hjemmel til at kræve oplysninger fra tjenesteudbydere til brug herfor. Dette omfatter også behandlede informationer, f.eks. viden fra analyser, der er foretaget af udbyderen. For at opnå formålet med at sikre et velfunderet oplysningsgrundlag til brug for analyserne, foreslås det i anvendelsesområdet af loven at udvide kredsen af tjenesteudbydere, som kan blive kontaktet af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen med henblik på udlevering af oplysninger til analyser, til også af omfatte tjenesteudbydere med under 100.000 brugere. Dette vil sikre, at styrelsen ikke bliver afskåret fra at undersøge nærmere, hvorledes f.eks. ulovligt indhold flourer på mindre eller start-up platforme.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen foretager allerede analyser om konkurrence- og forbrugerforhold, og Erhvervsministeriet vurderer derfor, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har den fornødne indsigt og erfaring med udarbejdelse af analyser.

2.6. Tilsyn

2.6.1. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens virksomhed, klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, påbud og tilsagn

2.6.1.1. Gældende ret

Da der er tale om ny lovgivning, eksisterer der ikke i dag en tilsynsmyndighed, som varetager tilsynet med de regler, som foreslås i lovforslaget eller regler om adgang til at klage over manglende efterlevelse af lovforslagets bestemmelser til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Forvaltningsafgørelser kan som hovedregel påklages til en overordnet forvaltningsmyndighed. Denne klageadgang hviler på en retssædvane. Hovedreglen medfører, at afskæring af en rekursadgang fra en underordnet myndighed til en overordnet myndighed normalt kræver udtrykkelig lovhjemmel.

På mange retsområder er der desuden fastsat særlige regler om administrativ rekurs. På konkurrencelovens område gælder f.eks., at afgørelser kan indbringes for Konkurrenceankenævnet. Konkurrenceankenævnets afgørelser kan endvidere indbringes for domstolene i medfør af grundlovens § 63.

Det er ikke en betingelse for at indbringe en sag for domstolene, at en eventuel lovhjemlet eller ulovhjemlet rekursmulighed er udnyttet forinden.

Ophavsretsloven indeholder regulering af onlineindholdsdelingstjenester. Det følger af ophavsretslovens § 47 i sammenhæng med § 52 c, stk. 6, at Ophavsretslicensnævnet har kompetence til at tage stilling til retmæssigheden af onlineindholdsdelingsplatformes blokering af brugeres upload af indhold til onlineindholdsdelingstjenester begrundet i ophavsretskrænkelser. Ophavsretslicensnævnet har kompetence til at behandle og træffe endelige administrativ afgørelse i de pågældende sager.

E-handelsloven gennemfører e-handelsdirektivet i dansk ret. E-handelsloven finder anvendelse på tjenester i informationssamfundet.

E-handelslovens § 3 fastsætter, at tjenesteydere, der leverer en informationssamfundstjeneste, og som er etableret i Danmark, skal overholde danske regler. Dette gælder, uanset om informationssamfundstjenesten alene retter sig mod et andet land inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

E-handelslovens § 4 fastsætter, at tjenesteydere, der leverer en informationssamfundstjeneste, og som er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, er undtaget fra overholdelse af danske regler, selv om tjenesten retter mod Danmark, jf. dog §§ 5 og 6. Bestemmelserne i §§ 3 og 4 indeholder et afsenderlandsprincip, der bygger dels på et princip om hjemlandskontrol, dels på et princip om gensidig anerkendelse. Princippet om hjemlandskontrol indebærer, at det som udgangspunkt er myndighederne i det land, hvor tjenesteyderen er etableret, der skal overvåge, at tjenesteyderen overholder etableringslandets lovgivning, uanset om informationssamfundstjenesten er rettet helt eller delvist mod en anden medlemsstat inden for den Europæiske Union. Princippet om gensidig anerkendelse indebærer, at en medlemsstat som udgangspunkt ikke efter medlemsstatens eget retssystem kan begrænse adgangen for informationssamfundstjenester, der leveres af en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat. Bestemmelsen indebærer derfor med visse undtagelser, jf. §§ 5 og 6, en begrænsning i danske myndigheders jurisdiktionskompetence over for tjenesteydere, der er etableret i en anden medlemsstat, og som leverer en informationssamfundstjeneste til det danske marked.

E-handelslovens § 3 og 4 gælder kun inden for det koordinerende område. Det koordinerende område omfatter alene offentligretlige regler og således ikke privatretten.

Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 1, at myndigheder dog kan foretage en foranstaltning, som begrænser adgangen til at levere en informationssamfundstjeneste, hvis foranstaltningen 1) er nødvendig af hensyn til a) den offentlige orden, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelser af enkeltpersoners værdighed, b) beskyttelse af folkesundheden, c) den offentlige sikkerhed og d) forbrugerne, herunder investorer, 2) træffes over for en bestemt informationssamfundstjeneste, som er til skade for de i nr. 1 nævnte hensyn, og 3) står i rimeligt forhold til målet.

Videre følger det af e-handelslovens § 6, stk. 2, at myndigheden - forinden den træffer en foranstaltning efter stk. 1 - skal opfordre etableringslandets myndighed til at gribe ind. Hvis etableringslandets myndighed ikke griber ind over for tjenesteyderen - eller hvis indgrebet ikke er tilstrækkeligt - skal myndigheden underrette Europa-Kommissionen og etableringslandets myndigheder om foranstaltningen, inden den træffes (notifikation). E-handelsloven indeholder ingen tidsfrist for, hvornår etableringslandets myndigheder skal træffe foranstaltninger over for tjenesteyderen. Under hensyn til princippet om hjemlandskontrol må der imidlertid tilstås etableringslandets myndigheder den tid, der med rimelighed må anses for nødvendig, for i praksis at kunne gennemføre de nødvendige foranstaltninger. Et indgreb fra etableringslandets myndigheder må anses for utilstrækkeligt, når f.eks. de retsstridige onlineaktiviteter ikke bringes til ophør eller ikke bringes i overensstemmelse med modtagerlandets regler. Det følger af EU-Domstolens dom af 19. december 2019 i sag C-390/18 ("Airbnb dommen"), at manglende notifikation af medlemsstatens foranstaltninger under de foreliggende omstændigheder bevirkede, at foranstaltningerne ikke kunne gøres gældende.

Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 3, at myndigheden i hastende tilfælde kan fravige betingelserne i stk. 2. Europa-Kommissionen og etableringslandets myndigheder skal i disse tilfælde snarest muligt underrettes om foranstaltningen og om årsagen til dens hastende karakter. Hvis formålet med et indgreb således vil blive forspildt, såfremt indgrebet skal afvente etableringslandets myndigheds stillingtagen hertil, kan den danske myndighed foretage et indgreb uden at følge den nævnte procedure.

Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 4, at procedurerne efter stk. 2 og 3 ikke finder anvendelse på foranstaltninger, der træffes som led i efterforskning og afgørelse af straffesager. Det følger heraf, at når danske domstole, politiet, anklagemyndigheden og andre myndigheder - som led i efterforskning og afgørelse af straffesager her i landet træffer foranstaltninger, der indebærer en begrænsning af adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat, f.eks. fordi den pågældende tjeneste benyttes til at udbrede børnepornografisk materiale i strid med straffelovens § 235 - gælder pligten til bl.a. at give meddelelse til Europa-Kommissionen ikke.

Det følger af e-handelsdirektivets artikel 3, stk. 6, at Europa-Kommissionen hurtigst muligt skal undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Hvis Europa-Kommissionen konkluderer, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, skal den anmode medlemsstaten om at undlade at træffe de påtænkte foranstaltninger eller straks bringe allerede truffne foranstaltninger til ophør. Europa-Kommissionen

kan ikke kræve, at en myndighed følger deres afgørelse, men i tilfælde af uoverensstemmelse om lovligheden af et indgreb kan Europa-Kommissionen indbringe medlemsstaten for EU-domstolen efter den almindelige traktatkrænkelserprocedure.

2.6.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at tilsynet med tjenesteydernes overholdelse af det foreslåede lovforslag skal varetages af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er ressortmyndighed for store dele af e-handelslovgivningen, og har erfaring med og viden om platforme i kraft af styrelsens center for digitale platforme.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at tilsynet i høj grad vil skulle varetages i forhold til tjenesteudbydere, der ikke er etableret i Danmark. Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsvirksomhed skal udøves i overensstemmelse med e-handelslovens § 6, jf. nærmere om denne bestemmelse under afsnit. 2.6.1.1. Reglerne heri bevirker, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen alene kan træffe konkrete håndhævelsesforanstaltninger over for en bestemt tjenesteudbyder af en kommunikationsplatform, og at den konkrete foranstaltning skal stå i rimeligt forhold til målet, jf. § e-handelslovens § 6, stk. 1.

Reglerne i e-handelslovens § 6, stk. 2 bevirker videre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal notificere afsenderlandet samt Europa-Kommissionen, når tilsynet træffer konkrete håndhævelsesforanstaltninger, som f.eks. påbud over for en tjenesteudbyder, der er etableret i et andet EU-land. Både afsenderlandet og Europa-Kommissionen har herefter mulighed for at bestride den konkrete håndhævelse og lovligheden af foranstaltningen, ligesom den konkrete tjenesteudbyder har mulighed for at bestride lovligheden af foranstaltningen.

Det er herudover Erhvervsministeriets vurdering, at der alene skal kunne klages til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen over mangler ved anmeldelsesproceduren, mangler ved efterprøvelsesproceduren og mangler i de oplysninger, som tjenesteudbyderen er forpligtet til at afgive i forbindelse med sin afgørelse af, om indhold skal fjernes, blokeres eller fastholdes. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan således ikke tage stilling til, hvorvidt anmeldt indhold er omfattet af lovforslagets definition af ulovligt indhold, og dermed skal fjernes eller blokeres i overensstemmelse med de foreslåede regler. Eftersom §§ 4-7 pålægger tjenesteudbydere nogle processuelle forpligtelser, er det også kun disse processuelle forpligtelser, der kan klages over. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens har i sit tilsyn således ikke kompetence til materielt at efterprøve tjenesteudbyderens afgørelse efter den foreslåede § 5, stk. 1 om fjernelse, blokering eller fastholdelse af det anmeldte indhold. Det vil altid være et spørgsmål, der tilkommer den kompetente myndighed at tage stilling til.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal kunne træffe de nødvendige foranstaltninger over for tjenesteudbydere med henblik på at bringe overtrædelser af dette lovforslag og regler udstedt i medfør af dette lovforslag til ophør. Det er derfor også Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal have mulighed for at udstede påbud for overtrædelse af visse af lovforslagets bestemmelser. Det forudsættes således, at en tjenesteudbyder ikke vil kunne straffes med bøde uden forudgående påbud for manglende efterkommelse af de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 1, 2. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt., § 8, stk. 1, 2.

pkt., nr. 1-14, § 12, stk. 1 samt for regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2 og 3. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet. Et påbud kan af den, påbuddet retter sig mod, forlanges indbragt for domstolene, ligesom Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil kunne indbringe manglende efterkommelse af påbud for domstolene. Det foreslås, at tilsidesættelse af et påbud kan straffes med bøde.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at tilsynet skal foretages både på baggrund af modtagne klager og på baggrund af sager, der tages op af egen drift. Det er videre Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal have en prioriteringsadgang, således at klagere ikke har ret til at få deres sag behandlet, herunder individuelt behandlet. Både de klager, der optages til behandling, og de klager, der ikke optages til behandling, vil imidlertid udgøre et redskab for tilsynet til at identificere overtrædelser af lovgivningen.

Såfremt tilsynet vælger ikke at optage en klage til behandling, skal tilsynet informere klager herom. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen afgør, om der er tilstrækkelig anledning til at undersøge eller træffe afgørelse i klage- og tilsynssager, herunder om sagsbehandlingen midlertidigt eller endeligt skal indstilles.

2.7. Digital kommunikation

2.7.1.1. Gældende ret

Der findes ikke i dag regler, som bemyndiger erhvervsministeren til for nærværende lovforslag at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation skal foregå digitalt, at denne kommunikation skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

Efter forvaltningslovens § 32 a kan vedkommende minister fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelse til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelse af digital kommunikation.

Endvidere følger det af forvaltningslovens § 32 b, stk. 1, at de dokumenter, der udgår fra en myndighed til borgere, virksomheder m.v., i en sag, hvor der er eller vil blive truffet afgørelse, skal være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Denne bestemmelse gælder ifølge forvaltningslovens § 32 b, stk. 2, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling.

Som led i udmøntningen af den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi 2011-2015 vedtog Folketinget i juni 2012 lov om Digital Post fra offentlige afsendere, jf. lovbekendtgørelse nr. 801 af 13. juni 2016 (lov om digital post). Ifølge lov om digital post er det som hovedregel obligatorisk for borgere og virksomheder at have en digital postkasse til brug for modtagelse af digital post fra det offentlige. Loven giver myndighederne ret til at sende meddelelser, dokumenter m.v. digitalt til borgere og virksomheder. Loven fastslår, at digitale meddelelser fremsendt gennem løsningen har samme retsvirkning som meddelelser, dokumenter m.v., der sendes som traditionel papirpost. Lovens § 10

fastsætter, at meddelelser, der sendes under anvendelse af Digital Post, anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten i postløsningen

Herudover findes der ingen tværgående lovbestemmelser, der regulerer formen for borgernes og virksomhedernes henvendelser til den offentlige forvaltning og omvendt. Som udgangspunkt kan borgere og virksomheder derfor rette henvendelse til forvaltningen i den form, de selv ønsker, forudsat at forvaltningen teknisk er i stand til at modtage henvendelser i denne form. Der er således ikke mulighed for, at erhvervsministeren i medfør af anden lovgivning, kan fastsætte bestemmelser, der udelukker andre kommunikationsformer end digital kommunikation.

Inden for Erhvervsministeriets lovgivning er der på visse områder dog allerede i flere love etableret hjemmel til at fastsætte krav om obligatorisk digital kommunikation til og fra Erhvervsministeriet, jf. f.eks. §§ 29a-c i lov om stormflod og stormfald, jf. lovebekendtgørelse nr. 281 af 16. april 2018.

2.7.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi for 2016-2020 "Et stærkere og mere trygt digitalt samfund", at et af de tre mål for udviklingen mod en mere digital offentlig sektor de kommende år er, at det digitale skal være let, hurtigt og sikre god kvalitet. De fem initiativer under den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi indebærer bl.a., at borgere og virksomheder skal tilbydes et bedre overblik over deres sager, og at alle meddelelser fra det offentlige er digitale. Opfyldelse af målsætningerne i den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi forudsætter, at det skal være obligatorisk at kommunikere med Erhvervsministeriet via ministeriets portalløsninger.

For at gøre kommunikationen mellem tjenesteudbydere og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen så overskuelig som mulig er det hensigten, at enhver kommunikation skal finde sted gennem et it-system etableret af Erhvervsministeriet. Det foreslås således, at tjenesteudbydere vil skulle aflægge rapporter, udfylde kontaktoplysninger samt kommunikere med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i øvrigt i forbindelse dennes forvaltningsretlige og håndhævelsesmæssige afgørelser gennem dette it-system.

For at sikre ovenstående formål foreslås det derfor, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om forhold, som er omfattet af loven eller af regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt. Det foreslås ydermere, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

Det er hensigten, at erhvervsministeren i en bekendtgørelse vil fastsætte, at tjenesteudbydere skal benytte it-systemet Virk.dk. Virk.dk kan benyttes både af virksomheder med et dansk CVR-nummer og udenlandske virksomheder uden CVR, og vil være en velkendt portal for flere af de omfattede tjenesteudbydere. Ydermere har tilsynsmyndigheden, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen erfaring med at trække og behandle virksomheders indberetninger fra Virk.dk på andre områder, og det er Erhvervsministeriets vurdering, at anvendelsen af denne portalløsning vil sikre en bedre, hurtigere og

effektiv kommunikation med tjenesteudbydere ved at automatisere store dele af sagsbehandlingen helt eller delvist.

For så vidt angår adgangen til at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som foreslået i § 13 er det hensigten, at erhvervsministeren i en bekendtgørelse vil fastsætte regler om, at klage kan indgives til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen gennem et allerede eksisterende it-system, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen stiller til rådighed.

2.8. Sanktioner

2.8.1 Straf, administrative bødeforlæg og tvangsbøder

2.8.1.1. Gældende ret

Straffeloven gælder i Danmark. Det betyder bl.a., at en lovovertrædelse, der vedrører tekst-, lyd- eller billedmateriale m.v., som ved handlinger i udlandet er gjort alment tilgængeligt her i landet gennem internettet eller et lignende system til spredning af information, anses for begået i den danske stat, hvis materialet har særlig relation her til landet, jf. straffelovens § 9a.

Det følger af reglerne i straffelovens kapitel 5, at bestemmelser om strafansvar for selskaber m.v. omfatter, medmindre andet er bestemt, enhver juridisk person, herunder aktie-, anparts- og andelsselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner og statslige myndigheder, jf. straffelovens § 26, stk. 1. Endvidere omfatter sådanne bestemmelser enkeltmandsvirksomheder, for så vidt disse navnlig under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med de ovenfor nævnte selskaber, jf. straffelovens § 26, stk. 2. Det følger videre, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan, jf. straffelovens § 27.

Det er et grundlæggende princip i dansk retspleje, at straf, herunder bødestraf, normalt pålægges under domstolenes medvirken og i strafferetsplejens former ud fra hensynet til den sigtedes retssikkerhed. I Danmark er det således som udgangspunkt anklagemyndigheden, der rejser tiltale, og domstolene, der pålægger bøder. Anklagemyndigheden kan således i sager om lovovertrædelser, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale den bøde, der er fastsat i bødeforelægget, jf. retsplejelovens § 832, stk. 1. Øvrige myndigheder, som har hjemmel hertil i særlovgivningen kan dog også udstede et bødeforelæg, som den pågældende kan vedtage udenretligt i stedet for gennemførelse af en domstolsbehandling.

Det følger af ophavsretslovens § 76, at strafansvar finder anvendelse, når overtrædelsen er forsætlig eller groft uagtsom ved krænkelse af ophavsrettigheder henviser til bestemmelserne § 52 c, stk. 2, 4, 6, 7 eller 9.

2.8.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal have tilstrækkelige beføjelser og midler til at sikre en effektiv håndhævelse af loven. Overtrædelser af de foreslåede bestemmelser i loven kan svigte tilliden til de omfattede tjenesteudbydere og have væsentlige skadefølger for ofre af ulovligt indhold på de omfattede kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester.

Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at en tjenesteudbyders manglende overholdelse af lovforslagets forpligtelser fastsat i de foreslåede § 4, stk. 1, 1. pkt., § 4, stk. 2, § 4, stk. 3, 2. pkt., § 4, stk. 5, § 5, stk. 2, § 5, stk. 3, § 5, stk. 5, § 5, stk. 6, 2. pkt., § 5, stk. 7, § 6, stk. 1-3, § 6, stk. 4, § 7, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 4, § 7, stk. 5, § 7, stk. 6, § 7, stk. 7, § 7, stk. 8, § 7, stk. 9, 2. pkt., § 8, stk. 2, § 9, stk. 1, § 9, stk. 2, § 14, stk. 1, § 14, stk. 2 skal straffes med bøde i medfør af den foreslåede § 16 i loven. Dette er nødvendigt af hensyn til at sikre en tjenesteudbyders effektiv efterlevelse af de foreslåede forpligtelser i loven.

Det foreslås, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. De subjektive krav for at straffe en overtrædelse af bestemmelserne er uagtsomhed eller forsæt, jf. straffelovens § 19, 2. pkt. Efter straffelovens § 19, 2. pkt., er de pågældende straffebud anvendelige på andre lovovertrædelser, også når lovovertrædelsen er begået af uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig hjemmel.

Det skal bemærkes, at lovforslaget ikke sigter mod at ændre øvrige myndigheders kompetence. Anklagemyndigheden eller f.eks. Sikkerhedsstyrelsen eller andre kontrolmyndigheder vil således stadig kunne rejse tiltale i sager om overtrædelse af lovgivning inden for deres ressort. Politiet og anklagemyndigheden kan således fortsat i alle sager egenhændigt beslutte, om man vil rejse tiltale med henblik på en straffesag. I den forbindelse skal ”ne bis in idem”-princippet eller forbuddet mod dobbelt strafforfølgning iagttages, hvorefter det følger, at ingen skal kunne strafforfølges eller dømmes to gange for de samme handlinger og den samme strafbare adfærd.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at sanktionsniveauet for overtrædelser af den foreslåede lov skal ligge højt, så bøder kan have både en følelig og præventiv virkning. Det er ydermere Erhvervsministeriets vurdering, at bødeudmålingen skal stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen, og at bøderne skal have en størrelse, så de afskrækker tjenesteudbydere fra at overtræde de forhold, som følger af den foreslåede § 16, stk. 1.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ved undersøgelse af egen drift, ved gennemsyn af tjenesteudbydernes rapporter eller ved klage kan blive bekendt med, at der er sket flere tilfælde af overtrædelser efter én eller flere af de forhold nævnt i § 16, stk. 1. For at imødekomme dette tilfælde er det Erhvervsministeriets vurdering, at der kan udmåles bødestraf for pådømmelse af gentagne forhold. Ved overtrædelsens gentagne karakter skal forstås, at gerningspersonen overtræder den samme bestemmelse, f.eks. at en tjenesteudbyder gentagne gange undlader omgående at kvittere for modtagelse af en anmeldelse med fuldstændige oplysninger efter § 4, stk. 2, til anmelder. Det betyder samtidig, at i det tilfælde, at en tjenesteudbyderen foretager flere overtrædelser, men at overtrædelserne ikke er af den samme bestemmelse, så er der ikke tale om en kumulation af overtrædelserne.

Det foreslås på den baggrund, at udgangspunkt for straffastsættelse for overtrædelser efter § 16, stk. 1, nr. 1, 11, 14, 21-22 og 24 fastsættes efter nedenstående model, hvor der tages udgangspunkt i en procentdel af tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste.

Model for straffastsættelse for overtrædelser efter § 16, stk. 1, nr. 1, 11, 14, 21-22 og 24.

Antal overtrædelser	1. gangstilmælde	2. gangstilmælde	3. gangstilmælde	4. gangstilmælde	5. gangstilmælde
0-5	3 %	3,5 %	4 %	4,5 %	5 %
6-10	3,25 %	3,75 %	4,25 %	4,75 %	5,25 %
11-20	3,5 %	4 %	4,5 %	5 %	5,5 %
21-30	4 %	4,5 %	5 %	5,5 %	6 %

De bestemmelser, som tager udgangspunkt i en grundbøde på 3 % er strafbelagt med bøde i § 16, stk. 1, nr. 1, 11, 14, 21-22 og 24. De vedrører oprettelse af en anmeldelsesprocedure, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., opbevaring af data om fjernet og blokeret indhold, jf. § 5, stk. 7, oprettelse af en efterprøvelsesprocedure, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., aflæggelse af rapport, jf. § 8, stk. 2, afgivelse af kontaktoplysninger til brug for kommunikation med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 9, stk. 1, og efterkommelse af påbud eller supplerende vilkår til et påbud, jf. § 14. Der er tale om tilfælde, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen selv nemt vil kunne konstatere overtrædelser, uden at kendskab til overtrædelser skal ske gennem en klage eller tjenesteudbyderens rapport.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der for de øvrige foreslåede strafbelagte bestemmelser skal fastsættes en lavere bødestraf, eftersom der bl.a. er tale om forpligtelser, som vedrører tjenesteudbyderens løbende sagsbehandling af anmeldelser og andre processuelle krav, hvor en enkel overtrædelse ikke anses for ligeså grov, som f.eks. manglende oprettelse af en anmeldelsesprocedure. Det foreslås, at på den baggrund, at udgangspunktet for straffastsættelse for overtrædelser § 16, stk. 1, nr. 2-10, 12-13, 15-20 og 23 fastsættes efter nedenstående model, hvor der tages udgangspunkt i en procentdel af tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste.

Model for straffastsættelse for overtrædelser efter § 16, stk. 1, nr. 2-10, 12-13, 15-20 og 23.

Antal overtrædelser	1. gangstilmælde	2. gangstilmælde	3. gangstilmælde	4. gangstilmælde	5. gangstilmælde
---------------------	------------------	------------------	------------------	------------------	------------------

0-5	0,25 %	0,5 %	0,75 %	1 %	1,25 %
6-10	0,5 %	0,75 %	1 %	1,25 %	1,5 %
11-20	0,75 %	1 %	1,25 %	1,5	1,75 %
21-30	1 %	1,25 %	1,5 %	1,75 %	2 %

Fastsættelse af straffen vil for begge modeller fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger andre skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Ydermere vil yderligere tilfælde end 5. gangstilfælde i alle tilfælde skulle bedømmes af domstolene.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, at den foreslåede lov indeholder mulighed for en hurtig og enkel afslutning af en strafsanktioneret sag. Det foreslås således, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har kompetence til at afslutte en sag ved udstedelse af et administrativt bødeforelæg i lighed med de bødeforelæg, som anklagemyndigheden kan udstede i medfør af retsplejelovens § 832, stk. 1.

Da en ordning om administrative bødeforelæg indebærer, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får adgang til ved bødeforelæg at afgøre straffesager uden, at politiet, anklagemyndigheden og domstolene involveres, tilsiger væsentlige retssikkerhedsmæssige hensyn, at en række bestemte betingelser er opfyldt.

Når Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen udsteder administrative bødeforelæg forudsætter det derfor, at overtrædelserne generelt er ensartede, ukomplicerede, umiddelbart konstaterbare og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Gerningsindholdet i lovforslagets § 4, stk. 1, 1. pkt., § 4, stk. 2, § 4, stk. 3, 2. pkt., § 4, stk. 5, § 5, stk. 2, § 5, stk. 3, § 5, stk. 5, § 5, stk. 6, 2. pkt., § 5, stk. 7, § 6, stk. 1-3, § 6, stk. 4, § 7, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 4, § 7, stk. 5, § 7, stk. 6, § 7, stk. 7, § 7, stk. 8, § 7, stk. 9, 2. pkt., § 8, stk. 2, § 9, stk. 1, § 9, stk. 2, § 14, stk. 1, § 14, stk. 2 vurderes generelt at være klart, og det er forventningen at overtrædelser heraf i mange tilfælde vil være umiddelbart konstaterbare og uden bevismæssig tvivl. En overtrædelse vil således umiddelbart kunne konstateres ved, at tjenesteudbyderen f.eks. har undladt at efterleve en klar forpligtelse i lovforslaget om at oprette en anmeldelsesprocedure efter § 4, stk. 1, 1. pkt. eller ved at tjenesteudbyderen har overskredet en lovbestemt frist for at træffe afgørelse om fjernelse eller blokering af anmeldt indhold inden for 7 dage efter § 5, stk. 3.

Anvendelse af administrative bødeforelæg, som udstedes af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indebære væsentlige fordele, idet udstedelsen af administrative bødeforelæg kan tillade en hurtig og smidig proces. En person, der modtager et administrativt bødeforelæg, får hurtigere en indikation af

sin retsstilling samtidig med, at anklagemyndigheden og domstolene – hvis den pågældende vælger at vedtage bødeforelægget – ikke bliver belastet af en ellers ukompliceret sag.

En betingelse for at sagen kan afsluttes med et administrativt bødeforelæg, vil efter de foreslåede lovbestemmelser være, at den pågældende erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig indforstået med, at sagen afgøres administrativt med betaling af bøden. Det vil endvidere være en forudsætning, at den pågældende overtrædelse ikke kan forventes at medføre højere straf end bøde.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil også, efter at have truffet en administrativ afgørelse om f.eks. påbud efter § 14, kunne beslutte, at sagen skal oversendes direkte til politiet og anklagemyndigheden, såfremt sagen ikke egner sig til vedtagelse af administrativt bødeforelæg. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil også kunne beslutte, at en sådan oversendelse først skal ske, såfremt den pågældende ikke efterkommer et forudgående påbud efter § 14 fra styrelsen.

Har en sag ikke den fornødne ukomplicerede karakter til at blive afgjort med et administrativt bødeforelæg, eller overtrædelser fra den samme tjenesteudbyder foretages i en facon, der er af mere omfattende, systematisk eller grov karakter, skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i stedet foretage politianmeldelse. Såfremt den pågældende ikke er indforstået med at lade sagen afgøre administrativt, det vil sige ikke vedtager bødeforelægget, skal sagen oversendes til politiet og anklagemyndigheden med henblik på videre foranstaltning.

Det foreslås, at dele af retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg efter denne bestemmelse. Det gælder f.eks. tiltaltes navn og adresse, oplysninger om det forhold, der rejses tiltale for samt den regel, der påstås overtrådt, og en kort beskrivelse af det forhold, der rejses tiltale for, med en sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendig for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse, jf. den gældende retsplejelovs § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, og princippet om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig. Det foreslås ydermere, at videre forfølgning bortfalder, hvis bøden vedtages. Vedtagelsen har endvidere samme virkning, herunder gentagelsesvirkning, som en dom.

En hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg forudsætter et fast sanktionsniveau, dvs. fastsættelse af bødens størrelse skal være uden skønsmæssige elementer af betydning. Derfor indeholder ovenstående modeller det foreslåede bødeniveau.

Endelig er det ydermere Erhvervsministeriets vurdering, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bør kunne udstede tvangsbøder, hvis en tjenesteudbyder ikke lever op til en række af sine forpligtelser over for styrelsen. Det drejer sig om de foreslåede forpligtelse til at sende rapporten til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen eller stille rapporten ubegrænset til rådighed på sit websted efter § 8, stk. 2, at give Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen de oplysninger, der er anført i § 9, stk. 1, eller undlader at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte, at bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen inden 48 timer efter modtagelse efter § 9, stk. 2, eller efterkomme et påbud, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har meddelt efter § 14, stk. 1, eller supplerende vilkår til et påbud, som meddelt efter § 14, stk. 2.

Tvangsbøder er et kendt værktøj for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som har lignende bestemmelser i konkurrencelovens § 22 og betalingslovens § 146.

Tvangsbøderne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning. Daglige tvangsbøder er tiltænkt situationer af hastende karakter. Dette kan bl.a. være nødvendigt i en situation, hvor en tjenesteudbyder undlader at efterleve et påbud om at fremsende oplysninger, som er centrale for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens undersøgelse af en konkret sag, og hvor styrelsen skønner det nødvendigt at sikre, at tjenesteudbyderen hurtigt efterlever anmodningen om oplysninger med henblik på at sikre fremdrift i sagen.

Det foreslås, at tvangsbøder udgør 1 pct. af tjenesteudbyderens gennemsnitlige daglige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår pr. dag korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste. Størrelsen af den daglige tvangsbøde beregnes fra den dato, der er angivet i beslutningen om at pålægge tvangsbøder.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører administrative konsekvenser og implementeringskonsekvenser for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som det foreslås skal varetage tilsynet med lovforslaget på 4,4 mio. kr. i 2022 og 4,1 mio. kr. årligt fra 2023-2025.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Konsekvenserne består dels i omstillingsomkostninger forbundet med teknisk opsætning af anmeldelsesprocedure samt udarbejdelse af materiale til behandling af anmeldelser. Derudover medfører lovforslaget løbende administrative konsekvenser forbundet med den løbende behandling af indkomne anmeldelser, afrapportering og frembringelse og afgivelse af oplysninger til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Lovforslaget vurderes at være relevant for et eller flere af principperne for agil erhvervsrettet regulering.

Erhvervsministeriet vurderer, at princip 1 - *muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller* - brydes, idet de omfattede tjenesteudbydere kan opleve de foreslåede forpligtelser om at oprette en anmeldelsesprocedure som en barriere for anvendelsen af nye teknologier og forretningsmodeller. Kravene om anmeldelsesprocedure vurderes dog at være nødvendig med henblik på beskyttelsen mod ulovligt indhold.

Erhvervsministeriet vurderer, at princip 2 - *Mere enkel og formålsbestemt* - og princip 3 - *teknologineutral* - forfølges, idet format og design overlades til tjenesteudbyderen.

Erhvervsministeriet vurderer, at princip 4 – *helhedstænkende* - og 5 – *sikrer brugervenlig digitalisering* - ikke er relevante for lovforslaget.

5. Principper for digitaliseringsklar lovgivning

Det vurderes overordnet, at lovforslaget efterlever de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning. Det vurderes dog, at lovforslaget er særlig relevant for fem af principperne, hvorfor disse uddybes nærmere nedenfor.

I overensstemmelse med *princip # 1 om enkle og klare regler* vurderes det, at lovforslaget er i overensstemmelse hermed med henvisning til lovforslagets § 3, som indeholder en klar og entydig definition af centrale begreber i lovforslaget.

I overensstemmelse med *princip # 2 om digital kommunikation* vurderes det, at lovforslaget efterkommet kravet om, at digital kommunikation mellem virksomheder og borgere og myndigheder skal gøres obligatorisk i og med, det foreslås i § 15, stk. 2 og 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om forhold, som er omfattet af loven eller af regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt eller ved brug af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.. Det er hensigten, at disse foreslåede bestemmelser vil blive udnyttet af ministeren til i en bekendtgørelse at stille krav om, at tjenesteudbydere benytter Virk.dk til kommunikation med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det er desuden forventningen, at ministeren vil fastsætte regler om, at de kontaktoplysninger, som tjenesteudbyderen skal oplyse Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om i medfør af den foreslåede § 9 skal ske gennem Virk.dk. Styrelsen vil benytte disse oplysninger til kontakt med tjenesteudbyderen. Det er også forventningen, at erhvervsministeren vil fastsætte regler om, at tjenesteudbyderen ved opfyldelse af sin afrapporteringsforpligtelse i den foreslåede § 8 vil skulle benytte Virk.dk. Det er ligeledes hensigten, at de foreslåede bestemmelser i § 15, stk. 2 og 3 af erhvervsministeren vil blive udnyttet til i en bekendtgørelse at fastsætte regler om, at klager fra borgere til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i medfør af den foreslåede § 13 skal ske via et til det formål udpeget it-system.

I overensstemmelse med *princip # 4 om sammenhæng på tværs – ensartede begreber og genbrug af data* vurderes det, at lovforslagets anmodet data til afrapportering i henhold til § 8 ikke kan trækkes andre steder, og det derfor er nødvendigt at indføre nye indberetningskrav. I relation hertil vurderes det, at de ønskede data til afrapportering fremstår enkle, klare og entydige, jf. § 8, stk. 1, 2. pkt. nr. 1-14.

I overensstemmelse med *princip # 5 om tryk og sikker datahåndtering* vurderes det, at lovforslaget understøtter en tryk og sikker datahåndtering.

Det foreslås i § 5, stk. 7, at formodet ulovligt indhold, der fjernes eller blokeres af tjenesteudbyderen samt dertilhørende kontaktoplysninger, skal opbevares i 90 dage efter, at tjenesteudbyderen har fjernet eller blokeret indholdet fra platformen. Hvis politiet skønner det nødvendigt af hensyn til en indgivet anmeldelse om strafbart forhold, kan politiet pålægge tjenesteudbyderen at opbevare indholdet i et

længere tidsrum. Politiet kan anmode de sociale medier om udlevering af disse oplysninger efter deres egne regler. Det er oplysninger, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke er i besiddelse af.

Derudover indeholder den foreslåede § 8 ikke krav om, at der til brug for opfyldelse af rapporteringsforpligtelsen skal fremsendes personoplysninger.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan efter den foreslåede § 13 behandle klager over tjenesteudbydernes efterlevelse af §§ 4-7, men udelukkende for den processuelle del af klagen, og i den forbindelse kan styrelsen modtage personoplysninger. Der er ikke behov for oplysninger om den materielle del, men de kan forekomme.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen sikrer et højt beskyttelsesniveau ved behandling af oplysninger gennem et tilstrækkeligt informationssikkerhedsniveau for alle ansatte, alle samarbejdspartnere og for anvendelsen af it-ressourcer.

Styrelsen overholder de gældende databeskyttelsesretlige regler, og styrelsen har implementeret ISO 27001 standarden. Det er en international standard til etablering af et ledelsessystem for informationssikkerhed, som sikrer etablering af et ensartet, afstemt og passende informationssikkerhedsniveau.

I overensstemmelse med *princip # 6 om anvendelse af offentlig it-infrastruktur* vurderes det, at lovforslaget understøtter genbrug af offentlig infrastruktur, idet det er hensigten, at Erhvervsministeriet vil fastsætte regler om, at tjenesteudbydere skal benytte den eksisterende portal for virksomheders digitale indgang til det offentlige Virk.dk til kommunikation med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. I forbindelse med den digitale selvbetjening understøtter lovforslaget ligeledes genbrug af offentlig infrastruktur idet, at det er hensigten, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil benytte en eksisterende portal til indberetning af klager.

6. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget skønnes at have positive administrative konsekvenser for borgerne.

De foreslåede bestemmelser i §§ 4-7 giver borgere, som er registreret på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester omfattet af nærværende lovforslag rettigheder i forhold til at anmelde ulovligt indhold, få stillet en række oplysninger til rådighed, få adgang til efterprøvelse af kommunikationsplatformens afgørelse om nedtagning af indhold. Herudover får borgere adgang til at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i medfør af reglerne i § 13.

7. De klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke klima- og miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

E-handelsloven gennemfører e-handelsdirektivet i dansk ret. E-handelsloven finder anvendelse på tjenester i informationssamfundet.

E-handelslovens § 3 fastsætter, at tjenesteydere, der leverer en informationssamfundstjeneste, og som er etableret i Danmark, skal overholde danske regler. Dette gælder, uanset om informationssamfundstjenesten alene retter sig mod et andet land inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

E-handelslovens § 4 fastsætter, at tjenesteydere, der leverer en informationssamfundstjeneste, og som er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, er undtaget fra overholdelse af danske regler, selv om tjenesten retter sig mod Danmark, jf. dog §§ 5 og 6. Bestemmelserne i §§ 3 og 4 indeholder et afsenderlandsprincip, der bygger dels på et princip om hjemlandskontrol, dels på et princip om gensidig anerkendelse.

Princippet om hjemlandskontrol indebærer, at det som udgangspunkt er myndighederne i det land, hvor tjenesteyderen er etableret, der skal overvåge, at tjenesteyderen overholder etableringslandets lovgivning, uanset om informationssamfundstjenesten er rettet helt eller delvist mod en anden medlemsstat inden for den Europæiske Union. Princippet om gensidig anerkendelse indebærer, at en medlemsstat som udgangspunkt ikke efter medlemsstatens eget retssystem kan begrænse adgangen for informationssamfundstjenester, der leveres af en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat. Bestemmelsen indebærer derfor med visse undtagelser, jf. §§ 5 og 6, en begrænsning i danske myndigheders jurisdiktionskompetence over for tjenesteydere, der er etableret i en anden medlemsstat, og som leverer en informationssamfundstjeneste til det danske marked.

E-handelslovens § 3 og 4 gælder kun inden for det koordinerende område. Det koordinerende område omfatter alene offentligretlige regler og således ikke privatretten.

Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 1, at myndigheder dog kan foretage en foranstaltning, som begrænser adgangen til at levere en informationssamfundstjeneste, hvis foranstaltningen 1) er nødvendig af hensyn til a) den offentlige orden, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelser af enkeltpersoners værdighed, b) beskyttelse af folkesundheden, c) den offentlige sikkerhed og d) forbrugerne, herunder investorer, 2) træffes over for en bestemt informationssamfundstjeneste, som er til skade for de i nr. 1 nævnte hensyn, og 3) står i rimeligt forhold til målet.

Videre følger det af e-handelslovens § 6, stk. 2, at myndigheden - forinden den træffer en foranstaltning efter stk. 1 - skal opfordre etableringslandets myndighed til at gribe ind. Hvis etableringslandets myndighed ikke griber ind over for tjenesteyderen - eller hvis indgrebet ikke er tilstrækkeligt - skal myndigheden underrette Europa-Kommissionen og etableringslandets myndigheder om foranstaltningen, inden den træffes (notifikation).

Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 3, at myndigheden i hastende tilfælde kan fravige betingelserne i stk. 2. Europa-Kommissionen og etableringslandets myndigheder skal i disse tilfælde snarest muligt underrettes om foranstaltningen og om årsagen til dens hastende karakter. Hvis formålet med et indgreb således vil blive forspildt, såfremt indgrebet skal afvente etableringslandets myndigheds stillingtagen hertil, kan den danske myndighed foretage et indgreb uden at følge den nævnte procedure.

Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 4, at procedurerne efter stk. 2 og 3 ikke finder anvendelse på foranstaltninger, der træffes som led i efterforskning og afgørelse af straffesager. Det følger heraf, at når danske domstole, politiet, anklagemyndigheden og andre myndigheder - som led i efterforskning og afgørelse af straffesager her i landet træffer foranstaltninger, der indebærer en begrænsning af adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat, f.eks. fordi den pågældende tjeneste benyttes til at udbrede børnepornografisk materiale i strid med straffelovens § 235 - gælder pligten til bl.a. at give meddelelse til Europa-Kommissionen ikke.

Det følger af e-handelsdirektivets artikel 3, stk. 6, at Europa-Kommissionen hurtigst muligt skal undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Hvis Europa-Kommissionen konkluderer, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, skal den anmode medlemsstaten om at undlade at træffe de påtænkte foranstaltninger eller straks bringe allerede truffne foranstaltninger til ophør. Europa-Kommissionen kan ikke kræve, at en myndighed følger deres afgørelse, men i tilfælde af uoverensstemmelse om lovligheden af et indgreb kan Europa-Kommissionen indbringe medlemsstaten for EU-domstolen efter den almindelige traktatkrænkelserprocedure.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den xxxxx været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus Universitet, ATP, ADIPA – Association of Danish Intellectual Property Attorneys Advokatsamfundet, Amnesty, AE - Arbejderbevægelsen Erhvervsråd, BL - Danmarks almene boliger, Børns Vilkår, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, CBS – Copenhagen Business School, Center for Digital Pædagogik, Chaturbate.com, Danmarks Aktive Forbrugere, Danmarks Statistik, Danmarks Nationalbank, Dansk IT, Dansk Standard, Danske advokater, DI Digital, Danske Handicaporganisationer, Dansk Annoncørforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Danske Medier, Danske Regioner, Danske Universiteter, Dataetisk Råd, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Det centrale Handicapråd, Det Kriminalpræventive Råd, Digitalt Ansvar, DKCERT - Danish Computer Security Incident Response TeamDTU – Danmarks Tekniske Universitet, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Facebook, FDIH - Foreningen for Danske Internethandel, Finans Danmark, Finanstilsynet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater.Forum for digital sikkerhed, Prosa, Foreningen af Danske Interaktive Medier, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring og Pension, Google, HK Danmark, IT-BrancheForeningen, Institut for Menneskerettigheder, IT-Politisk Forening, ITU – IT-Universitet i København, Jodel, Journalistforbundet, Justitia, KL, KOMBIT, Kosmetik- og Hygiejnebranchen, Kreativitet og Kommunikation, Københavns Universitet, Landsforeningen for førtidspensionister, Landsforeningen Ældre Sagen, Lanbrug og Fødevarer, Landsstyret via Rigsombudsmanden på Færøerne, Legebranchen LEG, LOS - De private Sociale tilbud, Medierådet for Børn og Unge, Microsoft Danmark, Momio, Nets DanID A/S, Onlyfans, Pornhub, Pinterest, Psykiatrifonden, Red Barnet, Radio- og TV-nævnet, Reddit, Rettighedsalliancen, Rigsadvokaten, Rigspolicehøfen, Rigsrevisionen, RUC - Roskilde Universitet, Rådet for digital sikkerhed, Rådet for Socialt Udsatte, Selvstyret via Rigsombudsmanden i Grønland, Sex og Samfund, Socialrådgiverforeningen, Snapchat, SMV Danmark, SDU - Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Teleindustrien, The Association of Tech start-ups in Denmark, TikTok, Trustpilot, Vestre Landsret, Vivino, Wikipedia, xhamster.com, xvideo.com, Østre Landsret, Københavns Byret, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Herning, Retten i Hillerød, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing F., Retten i Næstved, Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Aarhus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg.

10. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget medfører administrative konsekvenser for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som det foreslås skal varetage tilsynet med lovforslaget på 4,4 mio. kr. i 2022 og 4,1 mio. kr. årligt fra 2023-2025.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget medfører implementeringskonsekvenser for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som det foreslås skal varetage tilsynet med lovforslaget på 4,4 mio. kr. i 2022 og 4,1 mio. kr. årligt fra 2023-2025.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget har økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Lovforslaget har administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget skønnes at have positive administrative konsekvenser for borgerne.	Ingen
Klima og miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget indeholder EU-retlige aspekter. Bestemmelserne i E-handelslovens §§ 3 og 4 indeholder et afsenderlandsprincip, der bygger dels på et princip om hjemlandskontrol, dels på et princip om gensidig anerkendelse.</p> <p>Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 1, at myndigheder dog kan foretage en foranstaltning, som begrænser adgangen til at levere en informationssamfundstjeneste under visse forudsætninger. I den forbindelse skal myndigheden efter e-handelslovens § 6, stk. 2 - forinden den træffer en foranstaltning efter stk. 1 - opfordre etableringslandets myndighed til at gribe ind. Hvis etableringslandets myndighed ikke griber ind over for tjenesteyderen - eller hvis indgrebet ikke er tilstrækkeligt - skal myndigheden underrette Europa-Kommissionen og etableringslandets myndigheder om foranstaltningen, inden den træffes (notifikation).</p> <p>Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 3, at myndigheden i hastende tilfælde kan fravige betingelserne i stk. 2. Det følger af e-handelslovens § 6, stk. 4, at procedurerne efter stk. 2 og 3 ikke finder anvendelse på foranstaltninger, der træffes som led i efterforskning og afgørelse af straffesager. Det følger af e-handelsdirektivets artikel 3, stk. 6, at Europa-Kommissionen hurtigst muligt skal undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten og kan anmode</p>	

	medlemsstaten om at undlade at træffe de påtænkte foranstaltninger eller straks bringe allerede trufne foranstaltninger til ophør.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU-regulering.	Ja	Nej X

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Det foreslås at indføre en formålsbestemmelse i lovens § 1, hvoraf det fremgår, at loven har til formål at fremme beskyttelsen mod ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt øge gennemsigtigheden om kommunikationsplatformes og gruppebeskedtjenesters indholdsmoderation.

Ulovligt indhold skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 1 hvorefter ulovligt indhold, er enhver form for indhold, som er i strid med den til enhver tid gældende ret.

Beskyttelsen mod ulovligt indhold skal ske gennem forslaget forpligtelser for tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste til blandt andet at etablere en effektiv og transparent procedure for håndtering af anmeldelser over ulovligt indhold, herunder krav om, at tjenesteudbyderne skal træffe afgørelse om at fjerne, blokere eller fastholde indhold, der anmeldes. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.2.1.2.

Ved fremme af beskyttelsen mod ulovligt indhold skal både forstås beskyttelsen af de individuelle ofre for ulovligt indhold, f.eks. ulovlig videredeling af billeder men også den brede beskyttelse af brugere mod ulovligt indhold, f.eks. eksponering for annoncer for farlige produkter set i lyset af den rolle, som kommunikationsplatforme spiller i samfundet i dag, hvor sådanne platforme for mange borgere er et vigtigt redskab til at orientere sig om nyheder og kommunikere med omverdenen m.v.

Kommunikationsplatforme skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 3. Gruppebeskedtjenester skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 8. Se de specielle bemærkninger til disse bestemmelser for nærmere beskrivelse.

Lovforslagets formål om at øge gennemsigtigheden om tjenesteudbyderes indholdsmoderation skal ske gennem forslaget krav til tjenesteudbydere om at aflægge gennemsigtighedsrapporter med informationer om tjenesteudbyderens efterlevelse af forpligtelserne i nærværende lovforslag og nærmere beskrivelser af tjenesteudbyderens egne indsatser for at modvirke ulovligt indhold.

Med henblik på at borgere, ngo'er og myndigheder kan få et større indblik i, hvorledes tjenesteudbydere modererer indhold på deres kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste efter deres egne interne retningslinjer, foreslås det bl.a., at tjenesteudbydere i rapporterne skal beskrive eventuelle algoritmer til klassificering af indhold, der skal fjernes eller blokeres, som tjenesteudbyderen anvender. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.3.1.2.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at denne lov gælder for tjenesteudbydere, der tilbyder en kommunikationsplatform i Danmark med over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår, jf. dog *stk. 9*.

Tjenesteudbyder foreslås defineret i § 3, *stk. 1*, nr. 2, som en juridisk person, der tilbyder en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste, uanset hvor personen er etableret. Kommunikationsplatforme skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lovforslagets § 3, *stk. 1*, nr. 3.

Ved opgørelse af brugere i Danmark skal der henholdes til den foreslåede definition af bruger. Bruger foreslås defineret i § 3, *stk. 1*, nr. 6 som enhver juridisk eller fysisk person, der er registreret på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste med en profil.

Ved opgørelsen af brugere i Danmark, vil tjenesteudbyderne f.eks. henholde sig til den beliggenhed, som brugerne på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste har valgt i sine indstillinger eller brugerne IP-adresse.

Ved afgrænsningen af brugere i Danmark er det således ikke afgørende, om brugerne til alle tider befinder sig fysisk i Danmark, når de benytter kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten. Opgørelsen af antal brugere knytter sig således til antal registrerede profiler og ikke antal besøgende.

Den foreslåede afgræsning på 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår, er med forbehold for den foreslåede *stk. 9*, hvorefter lovens § 12 finder anvendelse på alle tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste uagtet antal brugere i Danmark, når oplysningerne indhentes til brug for analyser, jf. § 10. Denne bestemmelse sikrer, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indhente oplysninger om f.eks. kommunikationsplatforme med under 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår.

Det forgangne kalenderår regnes første gang bagud fra lovforslagets ikrafttrædelsesdato og regnes derefter fortløbende et år bagud.

Det foreslås i *stk. 2*, at tjenesteudbydere som nævnt i *stk. 1* ikke er omfattet af forpligtelserne i § 4, § 5, § 6, og § 7 for så vidt angår lukkede grupper, som tillader under 5000 brugere på deres kommunikationsplatform.

Henvisningen til tjenesteudbydere i *stk. 1* skal forstås således, at tjenesteudbydere ikke er underlagt de foreslåede forpligtelser i lovens § 4, § 5, § 6 og § 7 for så vidt angår lukkede grupper, som ikke tillader 5000 deltagere eller over på deres kommunikationsplatform, når denne kommunikationsplatform har over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår. Det er uden betydning, hvor mange brugere, der reelt er i de lukkede grupper. Det

væsentlige er, at det antal af medlemmer, som tjenesteudbyderen via funktionerne på sin kommunikationsplatform tillader i en lukket gruppe ikke overstiger 5000.

Lukkede grupper foreslås defineret i § 3, stk. 1, nr. 5, som en online gruppe, som kun tillader brugere at tilslutte sig, dele meddelelser eller præsentationer med indhold i tegn, ord, på skrift, lyd, billeder, eller video i et forum gennem invitation fra nuværende medlemmer af gruppen eller ved godkendelse af en administrator. Kun nuværende medlemmer kan se indhold i gruppen.

Bestemmelsen omfatter således også hemmelige grupper, da disse har de samme karakteristika som en lukkede grupper. Bestemmelsen omfatter imidlertid ikke åbne grupper, som i alle tilfælde er omfattet af de i § 4, § 5, § 6, § 7 foreslåede regler.

Det foreslås i *stk. 3*, at tjenesteudbydere, der tilbyder en gruppebeskedtjeneste i Danmark, som tillader over 5000 brugere, er omfattet af loven, såfremt tjenesten har over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår, jf. dog stk. 9.

Ved opgørelse af brugere i Danmark skal der henholdes til den foreslåede definition af bruger. Bruger foreslås defineret i § 3, stk. 1, nr. 6 som enhver juridisk eller fysisk person, der er registreret på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste med en profil.

Gruppebeskedtjeneste foreslås defineret i § 3, stk. 1, nr. 8 som en online tjeneste, som med henblik på opnåelse af fortjeneste tilbyder brugeren kommunikation via direkte beskeder i en gruppechat, hvor afsenderen kan tilføje eller acceptere andre brugere som forudsætning for at deltage i gruppechatten selv eller ved at tildele administratorer disse rettigheder.

Ved afgrænsningen af brugere i Danmark er det således ikke afgørende, om brugerne til alle tider befinder sig fysisk i Danmark, når de benytter kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten. Opgørelsen af antal brugere knytter sig således til antal registeret profiler og ikke antal besøgende.

Den foreslåede afgræsning på 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår, er med forbehold for den foreslåede stk. 9, hvorefter lovens § 12 finder anvendelse på alle tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste uagtet antal brugere i Danmark, når oplysningerne indhentes til brug for analyser, jf. § 10. Denne bestemmelse sikrer, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indhente oplysninger om f.eks. kommunikationsplatforme med under 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår.

Det forgangne kalenderår regnes første gang bagud fra lovforslagets ikrafttrædelsesdato og regnes derefter fortløbende et år bagud.

Den foreslåede *stk. 4* opregner en række online tjenester, som ikke er omfattet af loven.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at tjenester, der anvendes til individuel kommunikation er undtaget fra loven.

Det foreslås i § 2, stk. 1, nr. 4 at definere en tjeneste, der anvendes til individuel kommunikation, som en online kommunikation via direkte beskeder i chat, e-mail, sms, mms eller andre beskedtjenester, hvor afsenderen har forudbestemt modtagerkredsen.

En tjeneste, der anvendes til individuel kommunikation foreslås i § 3, stk. 1, nr. 4 at blive defineret som en online kommunikation via direkte beskeder i chat, e-mail, sms, mms eller andre beskedtjenester, hvor afsenderen har forudbestemt modtagerkredsen.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at tjenester, der hovedsagligt er beregnet til formidling eller salg af varer eller tjenesteydelser er undtaget fra loven.

En tjeneste, der hovedsagligt er beregnet til formidling eller salg af varer eller tjenesteydelser omfatter ligeledes tjenester, der er baseret på en deleøkonomiske forretningsmodel eller er en del af platformsøkonomien. Det kan f.eks. være en tjeneste, der faciliterer handel med brugte varer eller samkørsel.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 3*, at tjenester, der hovedsagligt er beregnet til formidling af boliger eller stillingsannoncer er undtaget fra loven.

Formidling af boliger skal forstås bredt, således, at der både er tale om ejendomsmægleres websteder, men også boligportaler, som f.eks. faciliterer kontakt mellem udlejer og lejer.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 4*, at tjenester, der hovedsageligt er beregnet til anmeldelse af varer eller tjenesteydelser er undtaget fra loven.

Bestemmelsen omfatter tjenester, der hovedsageligt beskæftiger sig med at indsamle, administrere eller formidle anmeldelser fra brugere, der offentliggør en evaluering af deres oplevelse eller test af en tjenesteydelse eller et vare. Det forhold, at tjenesten hovedsageligt er beregnet til anmeldelse af varer eller tjenesteydelser udelukker imidlertid ikke, at tjenesten også er beregnet til f.eks. at booke hoteller, restauranter eller rejser.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 5*, at tjenester, der hovedsagligt er beregnet til prissammenligning er undtaget fra loven.

Ved prissammenligninger skal forstås, at der både kan være tale om prissammenligninger af varer og tjenesteydelser.

En tjeneste, der hovedsagligt er beregnet til prissammenligning er kendetegnet ved, at tjenesten stiller en service tilgængelig, som sammenligner priser på den søgte vare eller tjenesteydelse.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 6*, at tjenester, der hovedsagligt er beregnet til dating er undtaget fra loven.

Ved dating skal forstås, at brugernes ærinde på tjenesten er at udvikle romantiske eller seksuelle forhold.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 7*, at tjenester, der hovedsageligt er beregnet til spil eller gaming er undtaget fra loven.

Ved spil og gaming skal forstås et spil, der kan involvere interaktion med andre brugere gennem multiplayer-funktioner.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 8*, at tjenester, der hovedsageligt er beregnet til tilgængeliggørelsen af onlineencyklopædier er undtaget fra loven.

Ved onlineencyklopædier skal forstås samlinger af tekst, figurer, billeder, lyd eller videoer, der beskriver den menneskelige viden.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 9*, at tjenester, der hovedsageligt er beregnet til et fagligt forum er undtaget fra loven.

Ved fagligt forum forstås tjenester, som ikke har et kommercielt sigte, og hvor der ved kommunikation mellem brugerne som minimum er én af brugerne, der agerer i et professionelt øjemed. Det vil sige fagfolk inden for diverse brancher hvis formål f.eks. er at netværke, eller f.eks. forældre som kommunikerer med deres barns eller børns relevante kontaktpersoner inden for det offentlige, såsom folkeskole eller dagtilbud.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal træffe afgørelse om, hvorvidt en juridisk person er omfattet af loven, når en juridisk person anmoder herom.

Der eksisterer ingen formkrav til den juridiske persons anmodning, men det forudsættes, at det fremgår tilstrækkeligt klart af anmodningen, at den pågældende ønsker Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelse af, hvorvidt personen er omfattet af loven.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan anmode om at indhente de nødvendige oplysninger fra den juridiske person til brug for sin afgørelse og fastsætte en rimelig frist for modtagelsen af oplysningerne.

De oplysninger, der er nødvendige til brug for styrelsens vurdering, vil bl.a. kunne vedrøre oplysninger om den juridiske persons platforms primære anvendelse, karakteristika og hvilke funktioner, som den juridiske person tilbyder sine brugere på platformen. Herudover kan det være relevant, at styrelsen indhenter oplysninger om platformens brugerantal i Danmark i gennemsnit i det forgangne kalenderår til brug for styrelsens afgørelse.

Hvis den juridiske person, der har anmodet om afgørelsen, ikke besvarer Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens indhentelse af oplysninger fyldestgørende og inden for de af styrelsen angivne frister, kan styrelsen tage udgangspunkt i offentligt tilgængelige oplysninger eller tilvejebringe relevante oplysninger gennem myndigheden selv og andre myndigheder, og kan herefter træffe afgørelse på det foreliggende grundlag.

Hvis den juridiske person fremsætter en anmodning, er vedkommende ikke omfattet af loven, før Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har truffet afgørelse om, at vedkommende skal anses som en tjenesteudbyder, der omfattes af loven. Det forgangne år skal i dette tilfælde regnes bagud fra tidspunktet af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelse.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelse er bindende og kan ikke indbringes for Erhvervsministeriet eller anden myndighed.

Det foreslås i *stk. 6*, at denne lov ikke påvirker anvendelsen af reglerne om videodelingsplatformstjenester i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.

Tjenesteudbydere kan under visse forudsætninger også forstås som udbydere af de videodelingsplatformstjenester, som er omfattet af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. og heraf afledte regler. Hensigten med den foreslåede bestemmelse er således at etablere forholdet mellem de to regelsæt, hvormed lov om regulering af sociale medier skal supplere, men ikke erstatte gældende regulering af videodelingsplatformstjenester i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.

Bekendtgørelse nr. 1158 af 18. juni 2020 om videodelingsplatformstjenester (herefter benævnt videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen) er hjemlet i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Det er fastsat i videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsens regler finder anvendelse på udbydere af videodelingsplatformstjenester, der hører under dansk myndighed. Videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen definerer en videodelingsplatformstjeneste, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, som en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten, jf. § 4, består i at udbyde billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering, jf. § 51 a, stk. 2, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.

Det følger af videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsens §§ 11 og 12, at udbydere af videodelingsplatformstjenester skal træffe passende foranstaltninger for at hindre udbredelsen af ulovligt og skadeligt indhold på deres tjenester. Det drejer sig f.eks. om foranstaltninger, der skal beskytte mindreårige mod skadeligt indhold samt offentligheden mod indhold, hvis udbredelse udgør en strafbar handling i forbindelse med offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger, som omhandlet i straffelovens § 114, stk. 1, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi, som omhandlet i straffelovens § 235, stk. 1, og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad, som omhandlet i straffelovens § 266 b. Det skal således ifølge videodelingsplatformstjenestebekendtgørelsen bl.a. være muligt at indberette skadeligt eller ulovligt indhold, der udbydes på platformen. Bekendtgørelsen indeholder ikke en nedtagningsforpligtelse.

Det foreslås i *stk. 7*, at denne lov ikke påvirker anvendelsen af reglerne om onlineindholdsdelingstjenester i lov om ophavsret, som fastsætter specifikke regler og procedurer, som ikke bør påvirkes.

Tjenesteudbydere omfattet af denne lovs bestemmelser kan i visse tilfælde også være omfattet af definitionen af en udbyder af en onlineindholdsdelingstjeneste, som er omfattet af § 52 c i lov om

ophavsret. Hensigten med den foreslåede bestemmelse er således at klarlægge forholdet mellem de to regelsæt, således at tjenesteudbydere - for så vidt angår brug af ophavsretligt beskyttede værker eller frembringelser beskyttet efter ophavsretslovens §§ 65-71- udelukkende er reguleret af lov om ophavsret og dennes regler om onlineindholdsdelingstjeneste i det omfang, at tjenesteudbydere er omfattet af ophavsretslovens definition af udbydere af onlineindholdsdelingstjenester

Det foreslås i *stk. 8*, at indhold fra massemedier i medieansvarsloven er undtaget fra denne lov, i det omfang massemediet og indholdet fra massemediet er underlagt et redaktionelt ansvar i medfør af medieansvarsloven.

Sider og opslag fra journalistiske medier kan efter omstændighederne være omfattet af Pressenævnets kompetence og ansvaret i medieansvarsloven. Det er en betingelse herfor, at mediet kan defineres som et massemedie i medieansvarslovens forstand. Hjemmesider, offentlige informationsdatabaser og andre elektroniske medier er som udgangspunkt kun omfattet af Pressenævnets kompetence, hvis de har anmeldt sig til Pressenævnet. Elektroniske medier, der er tilkendt mediestøtte af Medienævnet, er som udgangspunkt automatisk omfattet af Pressenævnets kompetence, selvom der ikke er sket anmeldelse. Hvis betingelserne er opfyldt, vil opslag fra det journalistiske medies side på et socialt medie ligeledes være underlagt ansvaret i medieansvarsloven.

Indhold fra massemedier, herunder massemediers sider på sociale medier og opslag fra den pågældende side, ikke er omfattet af loven, hvis det pågældende massemedie og indholdet er underlagt et redaktøransvar i medfør af medieansvarsloven. Det indebærer, at tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme omfattet af lovforslaget, ikke i henhold til denne lov kan pålægges at fjerne eller blokere sådan indhold.

Det foreslås i *stk. 9*, at denne lov ikke berører de regler, der skal betragtes som *lex specialis*, og gælder ikke i det omfang, hvor andre regler fastsætter strengere krav, end hvad der fremgår af denne lovs bestemmelser, jf. dog *stk. 6 og 7*.

Det bemærkes i denne forbindelse, at Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) 2021/784 af 29. april 2021 om håndtering af udbredelsen af terrorrelateret indhold online (TCO-forordningen) finder anvendelse i Danmark fra den 7. juni 2022. TCO-forordningen indfører effektive virkemidler til håndteringen af udbredelsen af terrorrelateret indhold online. Det følger af TCO-forordningens artikel 3, stk. 3, at en hostingtjenesteyder skal fjerne eller deaktivere terrorrelateret indhold inden for én time efter, at en kompetent myndighed i EU har udstedt påbud herom. Derudover skal enhver hostingtjenesteyder, der er udsat for terrorrelateret indhold, indføre specifikke foranstaltninger til at beskytte deres tjeneste for udbredelsen af terrorrelateret indhold, jf. TCO-forordningens artikel 5.

I de tilfælde, hvor ulovligt indhold online i form af terrorrelateret indhold er omfattet af både dette lovforslag og TCO-forordningen vil TCO-forordningens regler finde anvendelse. Dette gør sig bl.a. gældende i forhold til tidsfristerne for fjernelse af ulovligt indhold.

Det følger af lovforslagets § 5, stk. 2, at en tjenesteyder skal træffe afgørelse om fjernelse af ulovligt indhold, herunder terrorrelateret indhold, indenfor 24 timer efter modtagelsen af en anmeldelse, jf. lovforslagets § 4. Hvis tjenesteyderen ikke kan træffe afgørelse uden nærmere undersøgelse, skal tjenesteyderen træffe afgørelse inden 7 dage fra anmeldelsestidspunktet, jf. lovforslagets § 5, stk. 3. Hvis en tjenesteyder har modtaget en anmeldelse vedrørende ulovligt indhold, herunder terrorrelateret indhold, og ikke har modtaget et påbud om fjernelse af terrorrelateret indhold efter TCO-forordningens regler, er det tidsfristerne i dette lovforslag, der er gældende. Såfremt en tjenesteyder *efter* modtagelsen af en anmeldelse vedrørende ulovligt indhold, herunder terrorrelateret indhold, og *inden* tjenesteyderen har truffet afgørelse om fjernelse af indholdet, modtager et påbud fra en kompetent myndighed om fjernelse af det samme terrorrelaterede indhold efter TCO-forordningens regler, er det tidsfristen i TCO-forordningens artikel 3, stk. 3, på én time, der er gældende.

Det foreslås i *stk. 10*, at lovens § 12 finder anvendelse på alle tjenesteudbydere af en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste uagtet antal brugere i Danmark, når oplysningerne indhentes til brug for analyser, jf. § 10.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke er begrænset til at indhente oplysninger til brug for analyser fra den gruppe af tjenesteudbydere, som falder ind under anvendelsesområdet i § 2, stk. 1 og 3. Disse oplysninger kan således kræves fra alle tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme uagtet antallet af brugere som defineret i forslaget § 3, stk. 1, nr. 3 eller gruppebeskedtjenester uagtet antallet af brugere som defineret i § 3, stk. 1, nr. 8. Derved sikres det, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indhente oplysninger om f.eks. kommunikationsplatforme med under 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår.

Til § 3

Den foreslåede bestemmelse indeholder den centrale begrebsterminologi, der anvendes i lovforslaget.

De definerede begreber i bestemmelsen er ikke i dag defineret i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1* at definere ulovligt indhold, som enhver form for indhold, som er i strid med den til enhver tid gældende ret.

Ved til enhver tid skal forstås sådan, at det er ligegyldigt om det indhold, som blev delt ikke var ulovligt på tidspunktet for delingen. Det centrale er, hvorvidt det er ulovligt på tidspunktet for tjenesteudbyderens modtagelse af anmeldelsen.

Dette omfatter ikke kun gældende ret, som er ulovligt for platformen, men også al gældende ret, som er ulovligt for brugeren. Ved gældende ret skal forstås lovgivning, som har virkning i Danmark, dvs. det forhold, at tjenesteudbyderne, som omfattes af lovforslaget er lokaliseret uden for Danmark påvirker ikke afgrænsningen af retsområdet.

Ulovligt indhold kan f.eks. vedrøre lovlige aktiviteter såsom deling af billeder, der viser seksuelt misbrug af børn, ulovlig deling af private billeder uden samtykke eller onlinestalking. Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2* at definere tjenesteudbyder som en juridisk person, der tilbyder en kommunikationsplatform eller en gruppebeskedtjeneste, uanset hvor personen er etableret.

Bestemmelsen skal forstås således, at en tjenesteudbyderen, som tilbyder både en kommunikationsplatform og en gruppebeskedtjeneste også falder ind under definitionen.

En kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste anses for tilbudt til brugere i Danmark, når tjenesteudbyderen målretter sin virksomheds tjenester mod brugere, som benytter tjenesten i Danmark. I den forbindelse kan der lægges vægt på, at interaktionen mellem tjenesteudbyderen og brugerne foregår på dansk og ved brug af et dansktopdomæne. Videre kan der lægges vægt på tilgængeligheden fra Danmark af kommunikationsplatformens eller gruppebeskedtjenestens applikation i en app-butik, og hvorvidt der er foretaget annoncering på dansk.

Det er uden betydning, om tjenesteudbyderen er etableret uden for Danmark. Det territoriale anvendelsesområde for loven er alle aktører, der tilbyder en kommunikationsplatform til brugere i Danmark, uanset hvor de er etableret.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3* at definere kommunikationsplatform, som en online platform, som med henblik på opnåelse af fortjeneste tilbyder den besøgende at oprette en profil og udforske andre profiler, og hvis primære funktion består i at muliggøre det for brugere af platformen at tilslutte sig, dele meddelelser eller præsentationer med indhold i tegn, ord, på skrift, lyd, billeder, eller video.

At platformen er online indebærer, at tjenesteudbyderen og brugeren ikke er fysisk til stede samtidig på samme sted, og at interaktion på platformen sker via internettet. Online platforme varierer i format og antal funktioner, som er designet og vedligeholdt af en tjenesteudbyder, men de kan som regel tilgås via et websted fra både stationære og bærbare computere og via en app på mobile enheder, såsom tabletcomputere og smartphones. Platforme, som ydes ved hjælp af taletelefoni eller pr. telefax eller telex, er ikke omfattet af loven.

Det forhold, at kommunikationsplatformen skal tilbydes af en tjenesteudbyder med henblik på opnåelse af fortjeneste, skal forstås således, at kommunikationsplatformen har et kommercielt sigte, hvilket omfatter alle aktiviteter, der er af økonomisk art, eller som er udført mod betaling. Der skal ikke nødvendigvis ske betaling fra brugeren, dvs. at en kommunikationsplatform godt kan have et kommercielt sigte i lovens forstand, selv om tjenesteudbyderens virksomhed i almindelighed ikke betegnes som kommerciel. Kommunikationsplatformen skal sigte mod at generere en omsætning, og tilbyde ydelser eller produkter mod betaling til andre fysiske og juridiske personer, som ønsker at promovere sine ydelser eller produkter på kommunikationsplatformen. Denne betaling kan også udgøre adgang til data. Tjenesteudbydere kan f.eks. opnå fortjeneste ved at give virksomheder adgang til at købe medieplacering med annoncering og ved in-app køb m.m. Herudover kan tjenesteudbydere

opnå fortjeneste ved at tilbyde sine brugere, som har adgang til kommunikationsplatformen uden betaling, muligheden for at tilkøbe premium-medlemsskaber for f.eks. et ugentligt, månedligt eller årligt beløb.

Platformen skal tilbyde den besøgende at oprette en profil og udforske andre profiler. Brugeren kan således efter registrering på platformen få adgang til at skabe sociale relationer ved at forbinde sig med andre brugere, som også har profiler på webstedet eller appen, enten gensidigt eller ved at andre brugere følger brugerprofilen. "Venne"- eller "følger"-netværket på platformen er typisk synligt for andre brugere, og den primære sociale interaktion på platformen består af en offentlig, delvist offentlig eller privat kontinuerlig strøm af indhold, der genereres af andre brugere eller én selv. Det bemærkes hertil, at det ikke er en forudsætning for at falde ind under definitionen af kommunikationsplatform, at brugere tilknytter sig med andre brugere.

Det foreslås at forudsætningen for at blive omfattet af definitionen af en kommunikationsplatform er, at en primær funktion af platformen skal bestå i at muliggøre det for brugere at tilslutte sig, dele meddelelser eller præsentationer med indhold i tegn, ord, på skrift, lyd, billeder eller video. Dette skal forstås bredt, således at f.eks. en tilslutning ikke nødvendigvis skal ske på skrift, men kan ske ved at trykke på en "like"-knap på en anden brugers indhold på platformen. Brugergenereret indhold gøres typisk let tilgængeligt for brugerne generelt, uden at den bruger, der leverer informationen, skal foretage sig andet for at give disse personer adgang til den pågældende information.

Kravet om primær funktion betyder, at definitionen kun omfatter den del af en given kommunikationsplatform, som opfylder dette krav. Hvis en tjenesteudbyder på sin kommunikationsplatform også tilbyder en tjeneste, hvor det f.eks. er muligt for brugerne at handle med varer eller benytte en tjeneste for individuel kommunikation, er denne del af kommunikationsplatformen ikke omfattet af loven.

Det er blevet mere almindeligt, at websteder, som er genstand for meget brugertrafik, også tilbyder en interaktiv kommunikationsmulighed, som tillader registrerede brugere at interagere og dele indhold på deres websted gennem f.eks. en chatfunktion. Det er ikke hensigten, at lovforslaget skal omfatte interaktive kommunikationsmuligheder mellem brugere, som udgør en mindre og rent accessorisk del, der er knyttet til et websted, som primært tilbyder f.eks. journalistisk- eller redaktionelt indhold m.m. Kommentarsektionen i en onlineavis vil f.eks. udgøre en sådan accessorisk funktion, i forhold til den primære tjeneste, nemlig offentliggørelsen af nyheder under udgiverens redaktionelle ansvar. I visse tilfælde tilbyder virksomheder f.eks. salg af produkter på sit websted som den primære funktion, men virksomheden giver også brugerne adgang til at kommunikere og meningsudveksle om produkterne på webstedet gennem en interaktiv kommunikationsmulighed. Den del af webstedet, som benyttes af brugerne som en interaktiv kommunikationsmulighed, skal anses for en accessorisk del af webstedet, som ikke udgør en kommunikationsplatform omfattet af loven.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4* at definere en tjeneste, der anvendes til individuel kommunikation som en online kommunikation via direkte beskeder i chat, e-mail, sms, mms eller andre beskedtjenester, hvor afsenderen har forudbestemt modtagerkredsen.

Forudsætningen for at kommunikationen kan anses for individuel er, at afsenderen har forudbestemt modtagerkredsen, dvs. at den, der initierer kommunikationen har valgt, hvem deltagerne er ved kommunikationens start eller ved senere tilføjelse gennem f.eks. et invitationslink.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5* at definere lukket gruppe, som en online gruppe, som kun tillader brugere at tilslutte sig, dele meddelelser eller præsentationer med indhold i tegn, ord, på skrift, lyd, billeder, eller video i et forum gennem invitation fra nuværende medlemmer af gruppen eller ved godkendelse af en administrator. Kun nuværende medlemmer kan se indhold i gruppen.

Bestemmelsen omfatter således også hemmelige grupper, når disse har de samme karakteristika som lukkede grupper. Lukkede grupper adskiller sig fra åbne grupper, som ikke stiller krav om godkendelse fra et nuværende medlem eller en administrator for at deltage og kunne se indhold i gruppen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at definere bruger, som enhver juridisk eller fysisk person, der er registreret på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste med en profil.

Registrering skal forstås som, at brugeren har afgivet oplysninger, hvilket tillader brugeren at logge ind og benytte kommunikationsplatformens eller gruppebeskedtjenestens infrastruktur. Dette indebærer som oftest en registreringsprocedure, som generelt omfatter tildeling af et brugernavn og accept af visse regler i form af tjenesteudbyderens vilkår og betingelser.

Det kræver ikke, at brugeren aktivt tilføjer indhold på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten. Det er tilstrækkeligt, brugeren er registreret og dermed har muligheden for forbruge det indhold, der tilbydes af tjenesteudbyderen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7* at definere anmelder, som enhver juridisk eller fysisk person, som anmelder indhold efter anmeldelsesproceduren i denne lov.

Det foreslås således ikke at stille krav om, at man skal være bruger for at anmelde indhold efter den foreslåede § 4.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 8* at definere gruppebeskedtjeneste, som en online tjeneste som med henblik på opnåelse af fortjeneste tilbyder brugeren kommunikation via direkte beskeder i en gruppechat, hvor afsenderen kan tilføje eller acceptere andre brugere som forudsætning for at deltage i gruppechatten selv eller ved at tildele administratorer disse rettigheder

En gruppebeskedtjeneste vil kunne have flere af de samme karakteristika som en individuel kommunikationstjeneste har i og med, at tjenesten typisk vil blive anvendt til kommunikation via direkte beskeder i chat. Der hvor gruppebeskedtjenester adskiller sig fra en individuel kommunikationstjenester er det forhold, at afsenderen i individuelle kommunikationstjenester har forudbestemt modtagerkredsen. Gruppebeskedtjenester kan imidlertid opsættes således, at brugere,

som afsenderen ikke selv har udpeget på forhånd til at deltage i chatten, kan ”banke på” og anmode om at deltage i chatten. Herudover kan afsenderen af en gruppebeskedtjeneste udpege administratorer til at moderere indhold i chatten og f.eks. tildele disse ene-rettigheder til at dele indhold i chatten.

Det forhold, at gruppebeskedtjenesten skal tilbydes af en tjenesteudbyder med henblik på opnåelse af fortjeneste, skal forstås således, at gruppebeskedtjenesten har et kommercielt sigte, hvilket omfatter alle aktiviteter, der er af økonomisk art, eller som er udført mod betaling. Der skal ikke nødvendigvis ske betaling fra brugeren, dvs. at en gruppebeskedtjeneste godt kan have et kommercielt sigte i lovens forstand, selv om tjenesteudbyderens virksomhed i almindelighed ikke betegnes som kommerciel. Kommunikationsplatformen skal sigte mod at generere en omsætning, og tilbyde ydelser eller produkter mod betaling til andre fysiske og juridiske personer, som ønsker at promovere sine ydelser eller produkter på gruppebeskedtjenesten. Tjenesteudbydere kan for eksempel opnå fortjeneste ved at give virksomheder adgang til at købe medieplacering med annoncering og ved in-app køb m.m. Herudover kan tjenesteudbydere opnå fortjeneste ved at tilbyde sine brugere, som har adgang til gruppebeskedtjenesten uden betaling, muligheden for at tilkøbe premium-medlemsskaber for f.eks. et ugentligt, månedligt eller årligt beløb.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen skal oprette en procedure for behandling af anmeldelser om ulovligt indhold.

Tjenesteudbyderen bestemmer selv formatet og designet af anmeldelsesmuligheden, men kan med fordel integrere den i eventuelle eksisterende anmeldelsesfunktioner, som allerede findes på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten for at sikre brugervenlighed.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at anmeldelsesproceduren skal være udformet således, at der ved hjælp af funktioner, der nemt kan findes og altid er til rådighed på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten, samt er nemme at håndtere, kan anmeldes indhold til tjenesteudbyderen.

For at benytte anmeldelsesfunktionen skal man ikke være bruger. Det vil sige, at der ikke stilles krav om, at personen er registreret på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste med en profil. For flere kommunikationsplatforme gælder, at det er muligt at se indhold på platformen, uden at man registrerer sig og logger ind som bruger. I det tilfælde kan man som udefrakommende have et ønske om at anmelde indhold på en platform som ulovligt, men være afskåret fra det, da man ikke er oprettet som bruger på platformen. Det kan f.eks. være tilfældet ved brugeres forældre, der ønsker at anmelde indhold, som deres barn er stødt på, eller som involverer deres barn.

Myndigheder har også adgang til at bruge anmeldelsesfunktionen, som deres indgangskanal til tjenesteudbyderen. Myndigheden burde i det tilfælde, at anmeldelsesproceduren benyttes tilkendegive sig selv som myndighed over for tjenesteudbyderen. Det kan f.eks. være et nyttigt værktøj for kontrolmyndigheder, som har svært ved at få tjenesteudbydere i tale, og som ved

benyttelsen af den foreslåede anmeldelsesprocedure vil kunne sikre sig, at tjenesteudbyderen tager stilling til indhold, som myndigheden har mistanke om er ulovligt inden for de foreslåede frister i § 5.

Af praktiske grunde vil det for anmeldere, som ikke er brugere, være nødvendigt at etablere en kontaktfunktionsfunktion mellem anmelder og tjenesteudbyderen således, at der kan kommunikeres mellem parterne om behandlingen og resultatet af anmeldelsen. Tjenesteudbyderen vil derfor skulle anmode anmeldere, som ikke er brugere på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste om kontaktoplysninger til dette formål. Det kan f.eks. være navn og mail.

Kravet om, at anmeldelsesfunktionen nemt skal kunne findes og altid er til rådighed indebærer, at personer ikke skal søge specifikt efter anmeldelsesfunktionen på platformen, men at den altid er synlig og letgenkendelig på platformen eller fastgjort på hovedsiden af platformen, f.eks. i et symbol på indholdet.

Tjenesteudbyderen skal sikre, at anmeldelsesfunktionen er nem at håndtere. Det betyder, at den skal være brugervenlig i sit design og sprog og gøre det muligt for personer hurtigt at iværksætte de nødvendige trin for at foretage en anmeldelse. Tjenesteudbyderen skal tillige sikre, at anmeldelsesfunktionen ikke giver anmeldere unødvendige oplysninger eller indeholder unødvendigt mange trin, som er tidskrævende og kan virke afskrækkende på personers ønske om at anmelde indhold.

Herudover forudsættes det, at anmeldelsesfunktionen forud for en anmeldelse gør det klart for personer, at benyttelse af anmeldelsesfunktion indebærer, at der anmeldes i henhold til reglerne i dette lovforslag, og hvilke konsekvenser en anmeldelse indebærer.

Hvis en tjenesteudbyderen skal kunne vurdere det anmeldte indholds lovlighed, inden for de foreslåede frister, er det nødvendigt, at de oplysninger, som tjenesteudbyderen kræver af anmelder for at acceptere en anmeldelse er fyldestgørende. En anmeldelse anses i den forbindelse for fyldestgørende, når tjenesteudbyderen er gjort bekendt med, hvilket indhold anmeldelsen drejer sig om, og det forhold, at anmelder mener, at indholdet er ulovligt. Tjenesteudbyderen må ikke stille krav om, at anmelder skal begrunde sin anmeldelse eller angive, hvilken lovgivning, som anmelder har mistanke om, at indholdet er ulovligt efter.

Hvis anmelder ikke er bruger på den pågældende kommunikationsplatform, kan tjenesteudbyderen udbede sig kontaktoplysninger på anmelderen til brug for kommunikation.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at disse funktioner udelukkende skal give mulighed for anmeldelse via kommunikationsplatformen og gruppebeskedtjenesten.

Tjenesteudbyderen kan således ikke stille krav om, at anmeldelse skal ske f.eks. via fysisk post. Ligeledes kan anmeldelse heller ikke ske ved telefonopkald.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen ved anmeldelse efter stk. 1 omgående kvitterer for anmeldelsen.

Det indebærer, at kvitteringen med de indeholdte oplysninger stilles til rådighed uden forsinkelse og så hurtigt som muligt. Det indebærer endvidere, at oplysningerne er kommet anmeldere i hænde enten gennem den etablerede kontaktvejsfunktion mellem tjenesteudbyderen og en bruger på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste, eller gennem de kontaktoplysninger, som en person, der ikke er bruger på platformen har oplyst ved sin anmeldelse.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at kvitteringen skal indeholde en række oplysninger.

Ifølge den foreslåede *stk. 2, 2. pkt., nr. 1* skal kvitteringen indeholde en beskrivelse af, hvordan anmeldelsen behandles, herunder tidshorizonten for hvornår tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5 senest vil foreligge.

Tjenesteudbyderen vælger selv, hvilke oplysninger og information der stilles til rådighed for brugeren for at opfylde dette. Tjenesteudbyderen skal dog oplyse om, at behandling af anmeldelsen sker i henhold til reglerne i dette lovforslag og ved iagttagelse af de i § 5 foreslåede frister, samt de mulige udfald og konsekvenser af tjenesteudbyderens afgørelse om fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold.

Ifølge den foreslåede *stk. 2, 2. pkt., nr. 2*, skal tjenesteudbyderen i kvitteringen for anmeldelsen give anmelderen oplysning om, at vedkommende kan indgive en anmeldelse til politiet over indholdet, og hvor anmelder kan få yderligere oplysninger om dette.

Tjenesteudbyderen kan f.eks. vejlede anmelderen om, hvor vedkommende kan få yderligere information om anmeldelse af et strafbart forhold på politiets hjemmeside: politi.dk/anmeld-kriminalitet. Tjenesteudbyderen bør endvidere vejlede anmelderen om, at anmeldelsen bør indgives til politiet hurtigst muligt.

Ifølge den foreslåede *stk. 2, 2. pkt., nr. 3* skal tjenesteudbyderen i kvitteringen for anmeldelsen oplyse anmelderen om, at tjenesteudbyderen ved afgørelse om blokering eller fjernelse af det anmeldte indhold opbevarer indholdet og dertilhørende kontooplysninger i 90 dage med henblik på eventuel udlevering til politiet.

Ifølge den foreslåede *stk. 2, 2. pkt., nr. 4*, skal kvitteringen indeholde oplysning om, at anmelder kan klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen over anmeldelsesproceduren.

Tjenesteudbyderen skal i den forbindelse både oplyse anmelder om, at klage sker i henhold til regler fastsat i dette lovforslag, jf. § 13 og regler udstedt i medfør af dette lovforslag, jf. § 13, stk. 3 samt anwise anmelder til nærmere oplysningerne om muligheden for klage på Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens websted.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen ikke er forpligtet til at behandle en anmeldelse, når tjenesteudbyderen på baggrund af typen eller hyppigheden af de modtagne anmeldelser vurderer, at anmeldelsen enten er genereret automatisk eller åbenbart er grundløs.

Bestemmelsen tager sigte på at imødekomme bots, som autogenererer anmeldelser. Herudover tager bestemmelsen sigte på at frigive tjenesteudbyderen fra at foretage behandling af åbenbart grundløse anmeldelser fra de samme anmeldere, som sker med en stor hyppighed. Anmeldelser bør betragtes

som åbenbart grundløse, hvis det er indlysende for en lægmand uden nogen materiel analyse, at anmeldelserne er grundløse. Det er op til tjenesteudbyderen selv, om denne vurderer, at misbruget af anmeldelsesproceduren har en sådan karakter, at tjenesteudbyderen vil træffe yderligere foranstaltninger over for en bruger, som tjenesteudbyderen vurderer misbruger anmeldelsesproceduren.

Når der er tale om en anmeldelse, som er generet automatisk eller åbenbart er grundløs, er tjenesteudbyderen heller ikke forpligtet til at opfylde § 5, § 6 og § 7.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at tjenesteudbyderen oplyser omgående anmelder om, at dennes anmeldelse ikke vil blive behandlet i disse tilfælde.

Hvis tjenesteudbyderen vælger ikke at gennemføre anmeldelsesprocedure, fordi tjenesteudbyderen vurderer, at anmeldelserne enten genereres automatisk eller åbenbart er grundløse, skal tjenesteudbyderen oplyse anmelder om det. I den forbindelse er det ikke tilstrækkeligt, at tjenesteudbyderen oplyser den pågældende anmelder om, at der ikke vil blive foretaget en anmeldelsesprocedure. Tjenesteudbyderen skal også oplyse anmelder om, at anmeldelsesproceduren ikke bliver gennemført, fordi tjenesteudbyderen vurderer, at anmeldelserne enten genereres automatisk eller åbenbart er grundløse.

Det foreslås i *stk. 4*, at tjenesteudbyderen skal sikre, at oplysninger om anmelder og den bruger, hvis indhold er genstand for anmeldelsen ikke videregives til uvedkommende.

Det forudsættes, at anmelder bevarer sin anonymitet over for den, der delte det indhold, som er genstand for anmeldelsen. Det er således kun tjenesteudbyderen, som ved, hvem anmelder er. Dette flugter generelt med den ret til anonymitet, som mange brugere har i dag, når de anmelder indhold efter kommunikationsplatformenes eller gruppebeskedtjenesters egne retningslinjer. Dermed sikres, at anmeldere ikke afskrækkes fra at anmelde ulovligt indhold, hvilket kan udgøre et problem, hvis det anmeldte indhold er delt af en bruger, som har en personlig relation til anmelder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er tjenesteudbyderen.

Bestemmelsen kan danne grundlag for straf i overensstemmelse med lovforslagets § 16, stk. 1. Strafferammen for overtrædelse af bestemmelsen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 5

Der findes ikke i dag regler, som forpligter tjenesteudbydere til selv at træffe afgørelse om at fjerne eller blokere anmeldt ulovligt indhold inden for nærmere angivne tidsfrister og informere en myndighed i de tilfælde, hvor de ikke kan overholde sådanne tidsfrister.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen efter modtagelse af en anmeldelse efter § 4 skal træffe afgørelse om at fjerne, blokere eller fastholde det anmeldte indhold på baggrund af en vurdering af, om der er tale om ulovligt indhold.

Tjenesteudbyderen tilpligtes at træffe afgørelse på baggrund af en vurdering af, om der er tale om ulovligt indhold. Ulovligt indhold defineres i § 3, stk. 1, 1. punkt. som enhver form for indhold, som er i strid med den til enhver tid gældende ret.

Tjenesteudbyderens afgørelse vedrører kun tjenesteudbyderens nedtagning eller fastholdelse af anmeldt indhold på baggrund af tjenesteudbyderens egen vurdering af indholdets lovlighed. Den endelige kompetence til at vurdere om indhold er ulovligt tilfalder imidlertid alene de kompetente myndigheder og i sidste ende domstolene.

Tjenesteudbyderen kan vælge selv at foretage vurderingen, eller f.eks. bede en privat ekstern konsulent herom med den rette juridiske ekspertise. Det er således ikke et krav, at de personer, som foretager behandling af anmeldelsen og træffer afgørelse om blokering eller fjernelse er ansat hos tjenesteudbyderen. Der kan også være tale om eksterne rådgivere. Tjenesteudbyderen bærer imidlertid ansvaret for at leve op til forpligtelsen, uanset om vurderingen foretages af en ekstern rådgiver eller tjenesteudbyderen selv.

Hvis tjenesteudbyderen vurderer det anmeldte indhold som ulovligt, er det op til tjenesteudbyderen selv at vurdere, hvorvidt indholdets karakter egner sig bedst til blokering eller fjernelse, herunder om det i øvrigt strider mod tjenesteudbyderens retningslinjer.

Når indhold er blokeret, er det ikke længere tilgængeligt i den relevante jurisdiktion, dvs. inden for Danmark, men det er dog stadig tilgængeligt i andre lande. Når indhold fjernes, er det derimod fjernet fra samtlige jurisdiktioner, dvs. at det ikke længere er tilgængeligt nogle steder i verden.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis tjenesteudbyderen kan træffe afgørelse efter *stk. 1* uden nærmere undersøgelse, skal afgørelse træffes senest 24 timer efter modtagelse af anmeldelsen efter § 4, jf. dog *stk. 6*.

Bestemmelsen omfatter således de situationer, hvor det er muligt for tjenesteudbyderen inden 24 timer at træffe afgørelse om fjernelse, blokering eller fastholdelse af indholdet.

Uden nærmere undersøgelse skal forstås som, at indholdets lovlighed med rimelighed kan identificeres og vurderes af en påpasselig erhvervsdrivende.

Det foreslås i *stk. 3*, at hvis tjenesteudbyderen ikke kan træffe afgørelse efter *stk. 1* uden nærmere undersøgelse, skal tjenesteudbyderen senest 24 timer efter modtagelse af anmeldelsen efter § 4 oplyse anmelder om, hvorfor indholdet kræver nærmere undersøgelse og træffe afgørelse efter *stk. 1* inden 7 dage, jf. dog *stk. 6*.

Ved 7 dage skal forstås 7 kalenderdage.

Når tjenesteudbyderen oplyser anmelder om fravigelse af 24 timers fristen, skal der indgå en redegørelse for, hvorfor indholdet kræver nærmere undersøgelse. I den forbindelse er det ikke tilstrækkeligt blot at angive tidspres. Det kan f.eks. være, at tjenesteudbyderen redegør for, hvilke

forhold ved indholdets karakter som bevirker, at vurdering af indholdet kræver særlig juridisk undersøgelse.

Det foreslås i *stk. 4, 1. punkt*, at fristen i stk. 3 undtagelsesvis kan fraviges i det tilfælde, at tjenesteudbyderens afgørelse efter stk. 1, tydeligvis afhænger af, at tjenesteudbyderen indhenter oplysninger fra den bruger, der delte et indhold, som er genstand for anmeldelsen vedrørende faktuelle omstændigheder, eller

Bestemmelsen skal kun benyttes undtagelsesvist, og tjenesteudbyderen skal redegøre fyldestgørende for fravigelsen. Bestemmelsen imødekommer det tilfælde, hvor det er nødvendigt for tjenesteudbyderen at indhente oplysninger fra den bruger, der delte indholdet, i det tilfælde at afgørelse om indholdets lovlighed er afhængig af informationer om faktuelle omstændigheder.

Det foreslås i *stk. 4, 2. punkt*, at fristen i stk. 3 undtagelsesvis kan fraviges i det tilfælde, at indholdets kompleksitet, længde eller sprog bevirker, at tjenesteudbyderen ikke kan overholde fristen i stk. 3.

Indhold kan f.eks. vurderes for komplekst, hvis tjenesteudbyderens vurdering af indholdet lovlighed forudsætter særlig juridisk eller anden faglig ekspertise inden for et særligt fagligt felt. Indholdets længde kan f.eks. påvirke tjenesteudbyderens mulighed for at overholde fristen i stk. 3, hvis der er tale om et link til en stor lydfil, f.eks. et link til et podcast afsnit.

Det foreslås i stk. 5, at hvis fristen i stk. 3 fraviges skal tjenesteudbyderen, inden udløbet af fristen i stk. 3, oplyse anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om begrundelsen herfor, jf. stk. 4 og træffer afgørelse efter stk. 1 inden 14 dage, jf. dog stk. 6.

Tjenesteudbyderen vil skulle oplyse anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om begrundelsen for fravigelsen med udgangspunkt i de oplyste mulige grunde i stk. 4 og stk. 6. Tjenesteudbyderen skal således redegøre for, hvorfor det var nødvendigt at indhente oplysninger fra den, der delte indholdet til brug for sin afgørelse eller hvorfor indholdets kompleksitet, længde eller sprog bevirkede, at tjenesteudbyderen ikke kan overholde fristen i stk. 3.

Ved 14 dage skal forstås 14 kalenderdage.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen ikke er forpligtet til at træffe afgørelse efter stk. 1, såfremt det indhold, der er genstand for anmeldelsen bliver fjernet eller blokeret grundet andre foranstaltninger, inden afgørelse efter stk. 1 træffes.

Bestemmelsen tager sigte på at frigive tjenesteudbyderen fra at foretage yderligere handlinger, såfremt andre foranstaltninger medfører en blokering eller fjernelse af det ulovlige indhold.

Foranstaltningerne kan f.eks. være frivillige eller som et påbud fra en myndighed. Ved frivillige foranstaltninger forstås f.eks. det tilfælde, hvor den bruger, som har delt det pågældende indhold, der er genstand for anmeldelsen, selv har fjernet dette. Det kan f.eks. også være det tilfælde, hvor

tjenesteudbyderen fjerner eller blokerer indholdet i henhold til egne retningslinjer, eller hvis en administrator er tildelt rettigheder til at blokere eller fjerne det.

Såfremt det ulovlige indhold bliver blokeret eller fjernet inden tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, er tjenesteudbyderen heller ikke forpligtet til at opfylde §§ 6 og 7.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, tjenesteudbyderen omgående oplyser anmelder og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om, at anmeldelsen ikke vil blive behandlet i dette tilfælde og begrundelsen herfor.

Tjenesteudbyderen skal i begrundelse angive om, hvilke foranstaltninger, som ligger til grund for, at tjenesteudbyderen har indstillet sin behandling.

Det foreslås i *stk. 7, 1. pkt.*, at formodet ulovligt indhold, der fjernes eller blokeres af tjenesteudbyderen samt dertilhørende kontooplysninger, skal opbevares i 90 dage efter, at tjenesteudbyderen har fjernet eller blokeret indholdet fra platformen.

Det er ud fra et efterforskningsmæssigt perspektiv centralt, at tjenesteudbydere opbevarer det ulovlige indhold i 90 dage efter, at det ulovlige indhold er fjernet eller blokeret fra platformen. Herved sikres politiets mulighed for at kunne fremskaffe det pågældende indhold, såfremt forholdet efterfølgende anmeldes til politiet. Fristen for opbevaringsperioden løber fra tidspunktet, hvor det anmeldte indhold enten blokeres eller fjernes, jf. § 5, stk. 6.

Det foreslås i *stk. 7, 2. pkt.*, at hvis politiet skønner det nødvendigt af hensyn til en indgivet anmeldelse om strafbart forhold, kan politiet pålægge tjenesteudbyderen at opbevare indholdet i et længere tidsrum.

Hvis politiet skønner, at det er nødvendigt af hensyn til en indgivet anmeldelse om formodet ulovligt indhold, kan tjenesteudbyderen opbevare det anmeldte indhold i længere tid end de 90 dage. Sådanne tilfælde kan f.eks. foreligge, hvis politiet har behov for længere tid af hensyn til indhentelse af retskendelse eller en international retsanmodning.

Bestemmelsen kan danne grundlag for straf i overensstemmelse med lovforslagets § 16, stk. 1. Strafferammen for overtrædelse af bestemmelsen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 6

Det foreslås i *stk. 1*, at når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1, skal tjenesteudbyderen omgående oplyse anmelder om sin afgørelse og om begrundelsen herfor.

Ved begrundelsen herfor skal forstås den lovgivning, som tjenesteudbyderen hovedsageligt har vurderet indholdets lovlighed ud fra. Det er i den forbindelse ikke et krav, at tjenesteudbyderen angiver en specifik bestemmelse i den pågældende lov

Det foreslås i *stk. 2*, at når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1 om at fjerne eller blokere det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen udover oplysningerne i stk. 1 omgående oplyse anmelder om det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold.

Bestemmelsen indebærer, at anmelder skal oplyses om, hvorvidt indholdet er blevet fjernet eller blokeret, samt hvad dette betyder. Når indhold blokeres er det ikke længere tilgængeligt i den relevante jurisdiktion, dvs. inden for Danmark, men det er stadig tilgængeligt i andre lande. Når indhold fjernes, er det derimod fjernet fra samtlige jurisdiktioner, dvs. at det ikke længere er tilgængeligt nogle steder i verden.

Det foreslås i *stk. 3*, at når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1 om at fastholde det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen udover oplysningerne i stk. 1 omgående oplyse anmelder om muligheden for at anmode tjenesteudbyderen om at efterprøve sin afgørelse, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Tjenesteudbyderen skal oplyse anmelder om forudsætningerne for at få efterprøvet sin afgørelse samt andre oplysninger om efterprøvelsesproceduren i § 7, f.eks. de mulige udfald m.m. af en efterprøvelsesprocedure.

Efter den foreslåede § 13 vil der kunne klages over mangler ved selve anmeldelsesproceduren i § 4, dvs. selve udformningen af denne procedure, herunder det forhold, at tjenesteudbyderen generelt ikke har gjort proceduren lettilgængelig eller brugervenlig. Der kan endvidere klages over konkrete tilfælde, hvor oplysningskravene i § 4, § 5, § 6 ikke er blevet efterlevet over for den pågældende anmelder eller den, der har delt indhold. Det kan f.eks. være en klage over, at tjenesteudbyderen ikke har givet fyldestgørende oplysninger inden for de i bestemmelserne fastsatte tidsfrister.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at når tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, stk. 1 om at fjerne eller blokere det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen omgående oplyse den, der delte indholdet, om sin afgørelse og begrundelsen herfor.

Baggrunden for afgørelse skal angives, dvs. hvilken lovgivning tjenesteudbyderen har vurderet sin afgørelse ud fra. Tjenesteudbyderen forpligtes i den forbindelse ikke til at oplyse en specifik lovbestemmelse. Det vil være tilstrækkeligt at oplyse om lovgrundlaget.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt., 1. punkt*, at tjenesteudbyderen herudover skal oplyse om det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold.

Bestemmelsen indebærer, at den, der delte indholdet skal oplyses om, hvorvidt indholdet er blevet fjernet eller blokeret, samt hvad dette betyder. Når indhold blokeres er det ikke længere tilgængeligt i den relevante jurisdiktion, dvs. inden for Danmark, men det er stadig tilgængeligt i andre lande. Når

indhold fjernes, er det derimod fjernet fra samtlige jurisdiktioner, dvs. at det ikke længere er tilgængeligt nogle steder i verden.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt., 2. punkt*, at tjenesteudbyderen herudover skal oplyse om muligheden for at anmode tjenesteudbyderen om at efterprøve afgørelsen, jf. § 7, stk. 1, nr. 2.

Tjenesteudbyderen skal oplyse den, der delte indholdet om forudsætningerne for at få efterprøvet sin afgørelse samt andre oplysninger om efterprøvelsesproceduren i § 7, f.eks. de mulige udfald m.m. af en efterprøvelsesprocedure.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt., 3. punkt*, at tjenesteudbyderen herudover skal oplyse om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Efter den foreslåede § 13 vil der kunne klages over mangler ved selve anmeldelsesproceduren i § 4, dvs. selve udformningen af denne procedure, herunder det forhold, at tjenesteudbyderen generelt ikke har gjort proceduren lettilgængelig eller brugervenlig. Der kan endvidere klages over konkrete tilfælde, hvor oplysningskravene i § 4, § 5 og § 6 ikke er blevet efterlevet over for den pågældende anmelder eller den, der har delt indhold. Det kan f.eks. være en klage over, at tjenesteudbyderen ikke har givet fyldestgørende oplysninger inden for de i bestemmelserne fastsatte tidsfrister.

Bestemmelsen kan danne grundlag for straf i overensstemmelse med lovforslagets § 16, stk. 1. Strafferammen for overtrædelse af bestemmelsen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 7

Der findes ikke i dag regler, som forpligter tjenesteudbydere til at efterprøve deres egne afgørelser om, hvorvidt anmeldt indhold på deres platform er ulovligt.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen skal oprette en procedure for efterprøvelse af sine afgørelser efter § 5, stk. 1.

Tjenesteudbyderens afgørelse vedrører kun tjenesteudbyderens nedtagning eller fastholdelse af anmeldt indhold på baggrund af tjenesteudbyderens egen vurdering af indholdets lovlighed. Den endelige kompetence til at vurdere om indhold er ulovligt tilfalder imidlertid alene de kompetente myndigheder og i sidste ende domstolene.

Tjenesteudbyderen kan vælge selv at foretage vurderingen, eller bede andre herom. Det er således ikke et krav, at de personer, som foretager behandling af anmeldelsen og træffer afgørelse om blokering eller fjernelse er ansat hos tjenesteudbyderen eller hos eksterne rådgivere. Tjenesteudbyderen bærer imidlertid ansvaret for at leve op til forpligtelsen, uanset om vurderingen foretages af en ekstern rådgiver.

Hvis tjenesteudbyderen vurderer det anmeldte indhold som ulovligt er det op til tjenesteudbyderen selv at vurdere, hvorvidt indholdets karakter egner sig bedst til blokering eller fjernelse, herunder om det i øvrigt strider mod tjenesteudbyderens retningslinjer.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at tjenesteudbyderen skal efterprøve sin afgørelse, når anmelder inden for to uger efter modtagelse af tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5, stk. 1 om at fastholde det anmeldte indhold, anmoder om efterprøvelse af tjenesteudbyderens afgørelse

En anmodning skal anses for tilstrækkelig, når anmelder anmoder om efterprøvelse via den funktion, som tjenesteudbyderen har anvist, at anmodning skal ske igennem. Tjenesteudbyderen kan således ikke stille krav til, at anmelder skal begrunde sin anmodning. Hvis der er tale om en anmelder, som ikke er bruger på den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste, kan tjenesteudbyderen benytte de kontaktoplysninger, som anmelder har oplyst i forbindelse med sin anmeldelse efter § 4 til brug for kommunikationen med anmelder om efterprøvelsesproceduren.

Anmodning om efterprøvelse af afgørelsen berører på ingen måde anmelders muligheder for at anmelde indhold som vurderes ulovligt parallelt eller efterfølgende til politiet i overensstemmelse med øvrig lovgivning.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at tjenesteudbyderen skal efterprøve sin afgørelse, når den bruger, der fik fjernet eller blokeret sit indhold af tjenesteudbyderen inden for to uger efter modtagelse af tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5, stk. 1, anmoder om efterprøvelse af tjenesteudbyderens afgørelse, jf. dog stk. 3.

En anmodning skal anses for tilstrækkelig, når den bruger, der fik fjernet eller blokeret sit indhold anmoder om efterprøvelse via den funktion, som tjenesteudbyderen har anvist, at anmodning skal ske igennem. Tjenesteudbyderen kan således ikke stille krav til, at brugeren skal begrunde sin anmodning.

Det foreslås i *stk. 3*, at tjenesteudbyderen kan kun tilpligtes at efterprøve sin afgørelse efter § 5, stk. 1 én gang.

Bestemmelsen sikrer, at anmelder og den bruger, der fik fjernet sit indhold ikke gentagende gange kan få efterprøvet tjenesteudbyderens afgørelse, og sikrer herved en balance mellem på den ene side hensynet til anmelder og den bruger, der fik fjernet sit indhold og på den anden side hensynet til tjenesteudbyderens ressourcer.

Bestemmelsen medfører, at den bruger, der får fjernet eller blokeret sit indhold som følge af tjenesteudbyderens afgørelse efter stk. 4 ikke har mulighed for at anmode tjenesteudbyderen om efterprøvelse af dennes afgørelse, eftersom tjenesteudbyderen allerede vil have foretaget en efterprøvelse af sin afgørelse efter § 5, stk. 1 uden, at den, der delte indholdet var bevidst herom.

Det foreslås i *stk. 4*, at tjenesteudbyderen senest 7 dage efter modtagelse af en anmodning om efterprøvelse efter stk. 2, skal træffe afgørelse om at fastholde eller ændre sin afgørelse efter § 5, stk. 1, jf. dog stk. 9.

For at efterprøvelsesadgangen har en reel værdi for brugerne er det en forudsætning, at efterprøvelsen sker inden for en kort periode. En periode på 7 dage sikrer på den ene side, at tjenesteudbyderen kan nå at efterprøve afgørelsen, og på den anden side at evt. nedtaget indhold ikke har mistet sin aktualitet ved evt. genoprettelse.

Tjenesteudbyderens forpligtelse til at træffe afgørelse er med forbehold for den foreslåede bestemmelse i stk. 9. Herefter bevarer tjenesteudbyderen sin ret til selv at afgøre, hvilket indhold som tjenesteudbyderen ønsker på sin kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste. Der er således ikke noget til hinder for, at tjenesteudbyderen i løbet af efterprøvelsesperioden vælger at fjerne anmeldt indhold efter tjenesteudbyderens egne retningslinjer, selvom det anmeldte indhold ikke er omfattet af begrebet ulovligt indhold, som det er defineret i dette lovforslag. Ligeledes har brugeren ikke ret til at få genoprettet sit indhold, hvis tjenesteudbyderen efter efterprøvelsesproceduren træffer afgørelse om, at indholdet ikke skulle have været nedtaget i henhold til denne lov, da tjenesteudbyderen kan fjerne eller blokere indholdet i henhold til tjenesteudbyderens egne retningslinjer eller tjenestevilkår.

Ved 7 dage skal forstås 7 kalenderdage.

Det foreslås i *stk. 5*, at tjenesteudbyderen i forbindelse med sin afgørelse efter *stk. 4* skal oplyse den, som har anmodet om efterprøvelse, jf. *stk. 2*, om sin nye afgørelse og begrundelsen herfor.

Tjenesteudbyderen skal oplyse anmoder, dvs. enten anmelder eller den, bruger, der fik fjernet sit indhold om ændring eller fastholdelse af sin afgørelse. Tjenesteudbyderen skal i begrundelsen herfor angive det lovgrundlag, som tjenesteudbyderen har vurderet sin afgørelse ud fra.

Det foreslås i *stk. 6*, at hvis tjenesteudbyderens afgørelse efter *stk. 4* indebærer fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen, udover oplysningerne i *stk. 5*, oplyse anmelder om det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold. Bestemmelsen sikrer, at brugeren med det samme orienteres om tjenesteudbyderens afgørelse.

Ved de parter, der bliver berørt af afgørelsen, skal forstås, 1) den bruger, der anmeldte indholdet, hvis tjenesteudbyderens nye afgørelse efter *stk. 5* ikke indebærer fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold, eller hvis den nye afgørelse indebærer, at tidligere fjernet eller blokeret anmeldt indhold genoprettes, og 2) den bruger, der fik fjernet eller blokeret sit indhold af tjenesteudbyderen, hvis tjenesteudbyderens nye afgørelse efter *stk. 4* indebærer, at tidligere fjernet eller blokeret anmeldt indhold ikke genoprettes.

Det foreslås i *stk. 7*, at hvis tjenesteudbyderens afgørelse efter *stk. 4* indebærer fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold, skal tjenesteudbyderen oplyse den bruger, der får fjernet eller blokeret sit indhold, om sin afgørelse og begrundelsen herfor samt det territoriale anvendelsesområde for fjernelse eller blokering af det anmeldte indhold og om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Bestemmelsen indebærer, at brugeren skal oplyses om, hvorvidt indholdet er blevet fjernet eller blokeret samt hvad dette betyder. Når indhold blokeres er det ikke længere tilgængeligt i den relevante jurisdiktion, dvs. inden for Danmark, men det er stadig tilgængeligt i andre lande. Når indhold fjernes, er det derimod fjernet fra samtlige jurisdiktioner, dvs. at det ikke længere er tilgængeligt nogle steder i verden.

Bestemmelsen indebærer, at tjenesteudbyderen skal oplyse brugeren om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, samt oplyse brugeren om, at der forefindes nærmere oplysninger herom på Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens hjemmeside, som tjenesteudbyderen skal angive adressen på. Bestemmelsen sikrer dermed, at brugeren får oplysning om, at det er muligt at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Brugeren kan klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen over en række forhold, jf. § 13, herunder klage over mangler ved tjenesteudbyderens efterprøvelse af sin afgørelse i henhold til § 7.

Det foreslås i *stk. 8*, at hvis tjenesteudbyderens afgørelse efter *stk. 4* indebærer, at indhold, som tidligere er fjernet eller blokeret ved tjenesteudbyderens afgørelse efter § 5, *stk. 1*, af tjenesteudbyderen nu vurderes lovligt, skal tjenesteudbyderen oplyse anmelder om sin afgørelse efter *stk. 4*, og begrundelsen herfor samt om muligheden for at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 13.

Ved oplysning af baggrunden for afgørelsen vil tjenesteudbyderen skulle oplyse, hvilket lovgrundlag, som tjenesteudbyderen har henholdt sig til i dets afgørelse. Det vil i den forbindelse være tilstrækkeligt at henvise til en lov, og ikke specifikke paragraffer. Eftersom tjenesteudbyderen kun er forpligtet til at gennemføre en efterprøvelsesprocedure én gang, jf. *stk. 3* vil den, der får fjernet eller blokeret sit som følge af tjenesteudbyderens afgørelse efter *stk. 4* ikke have mulighed for at anmode tjenesteudbyderen om efterprøvelse af dennes afgørelse, eftersom tjenesteudbyderen allerede vil have foretaget en efterprøvelse sin afgørelse efter § 5, *stk. 1* uden, at den, der delte indholdet var bevidst herom.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er tjenesteudbyderen.

Bestemmelsen kan danne grundlag for straf i overensstemmelse med lovforslagets § 16, *stk. 1*. Strafferammen for overtrædelse af bestemmelsen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i *stk. 9, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen ikke er forpligtet til at træffe afgørelse efter *stk. 4*, såfremt det indhold, der er genstand for anmeldelsen bliver fjernet eller blokeret grundet andre foranstaltninger, inden afgørelse efter *stk. 4* træffes.

Bestemmelsen tager sigte på at frigive tjenesteudbyderen fra at foretage yderligere handlinger, såfremt foranstaltninger medfører en blokering eller fjernelse af det ulovlige indhold.

Foranstaltningerne kan f.eks. være frivillige eller som et påbud fra en myndighed. Ved frivillige foranstaltninger forstås f.eks. det tilfælde, hvor den bruger, som har delt det pågældende indhold, der er genstand for anmeldelsen, selv har fjernet dette. Det kan f.eks. også være det tilfælde, hvor

tjenesteudbyderen fjerner eller blokerer indholdet i henhold til egne retningslinjer, eller hvis en administrator er tildelt rettigheder til at blokere eller fjerne det.

Når tjenesteudbyderen blokerer eller fjerner indhold inden afgørelse efter § 5 forstås herved de i bestemmelsens angivne tidsfrister, dvs. senest 24 timer efter modtagelse af anmeldelse, jf. § 5 stk. 3, medmindre fristen undtagelsesvis kan fraviges efter § 5, stk. 4 eller 5.

Såfremt det ulovlige indhold bliver blokeret eller fjernet inden tjenesteudbyderen træffer afgørelse efter § 5, er tjenesteudbyderen heller ikke forpligtet til at opfylde § 6.

Det foreslås i *stk. 9, 2. pkt.*, at tjenesteudbyderen omgående oplyser den, der har anmodet om efterprøvelse efter stk. 2 og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om, at anmeldelsen ikke vil blive behandlet i dette tilfælde og begrundelsen herfor.

Tjenesteudbyderen skal i begrundelse angive om, hvilke foranstaltninger, som ligger til grund for, at tjenesteudbyderen har indstillet sin behandling.

Til § 8

Der findes ikke i dag regler, som forpligter tjenesteudbydere til at sende gennemsigtighedsrapporter til en tilsynsmyndighed inden for en fastsat frist vedrørende deres indholdsmoderation og håndtering af anmeldelser over ulovligt indhold m.m. Der findes heller ikke i dag et krav om, at sådanne rapporter skal offentliggøres eller være tilgængelige på tjenesteudbyderens hjemmeside.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen 1 gang om året skal udarbejde en rapport på dansk eller engelsk.

Bestemmelsen stiller således krav om, at der hvert år udarbejdes en ny rapport, som giver et billede af det foregående år. Den første rapport skal dække perioden fra lovforslagets ikrafttrædelse og 1 år frem. Rapporten skal udarbejdes på engelsk eller dansk, men tjenesteudbyderen kan vælge at få rapporten oversat til flere sprog. Dette kan særligt være relevant i forbindelse med tilgængeliggørelse af rapporten på tjenesteudbyderens eget websted, jf. stk. 2.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at rapporten skal indeholde en række oplysninger. Listen er udtømmende.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 1*, at rapporten skal indeholde en beskrivelse af, hvilke indsatser tjenesteudbyderen gør for at forhindre ulovligt indhold på sin kommunikationsplatform.

Bestemmelsen vedrører ikke de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag, men vedrører de indsatser, som tjenesteudbyderen foretager efter deres egne retningslinjer og politikker af egen drift. Indsatser skal forstås bredt, og rapporten skal dermed indeholde en beskrivelse af de retningslinjer og politikker, som tjenesteudbyderen foretager indholdsmoderation ud fra, samt en beskrivelse af de konkrete tiltag, som tjenesteudbyderen iværksætter for at forhindre ulovligt indhold på deres platform. Beskrivelsen er dermed begrænset til indsatser relateret til ulovligt indhold, og omfatter således ikke indsatser relateret til skadeligt eller krænkende indhold.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 2*, at hvis tjenesteudbyderen anvender algoritmer til klassificering af indhold, der skal fjernes eller blokeres, skal rapporten indeholde en beskrivelse af type og omfang heraf samt driftsprincipper for de algoritmer, som tjenesteudbyderen anvender til klassificering, herunder generelle oplysninger om de anvendte træningsdata og om tjenesteudbydernes eventuelle revurdering af resultaterne af disse procedurer.

Bestemmelsen vedrører ikke de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag, men vedrører de indsatser, som tjenesteudbyderen foretager efter tjenesteudbyderens egne retningslinjer og politikker af egen drift. Tjenesteudbyderen skal oplyse, hvorvidt de anvender algoritmer til klassificering af indhold, der skal fjernes eller blokeres. Algoritmer til klassificering kan f.eks. være teknologi, som bearbejder indhold efter bestemte mønstre, f.eks. visuelle, verbale eller lydfiler, som svarer til det, teknologien er blevet indstillet til at identificere. Det kan f.eks. være særlig ord, der kan kædes sammen med terrorindhold.

Såfremt tjenesteudbyderen benytter sådanne algoritmer, skal typen og omfang beskrives samt driftsprincipper for procedurene. Det kan f.eks. være intern vejledning eller instrukser, som tjenesteudbyderen har udstukket til sine egne ingeniører eller programmører, der udvikler de teknologier, som tjenesteudbyderen anvender til overvågning og filtrering af indhold på sin kommunikationsplatform. Det kan f.eks. dreje sig om en beskrivelse af genkendelsesteknologi, som tjenesteudbyderen benytter til at fremfinde og blokere eller fjerne indhold samt hvilke sikkerhedsforanstaltninger, som tjenesteudbyderen iværksat for at imødekomme utilsigtede udfald i fjernelse af blokering af indhold, som ikke involverer manuel behandling. Herudover kan beskrivelse indeholde oplysninger om, hvordan nøjagtighed, hastighed og tilgængeligheden af træningsdata sikres hos tjenesteudbyderen.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 3*, at rapporten skal indeholde en beskrivelse af tjenesteudbyderens metoder og kontrolprocedure for, om der foreligger et ulovligt indhold, eller om kontraktlige bestemmelser mellem tjenesteudbyderen og brugeren er blevet overtrådt.

Bestemmelsen vedrører ikke de forpligtelser, som tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag, men vedrører de metoder og kontrolprocedurer for, om der foreligger et ulovligt indhold efter tjenesteudbyderens egne retningslinjer og politikker af egen drift.

Herudover menes der med kontraktretlige bestemmelser, de kontrakt- eller tjenestevilkår, som en bruger typisk indvilliger i ved brug af tjenesteudbyderens kommunikationsplatform. Disse vil ofte indeholde forsikring fra tjenesteudbyderen om hvorledes udbyderen håndterer ulovligt indhold, og de rettigheder, som brugeren har til f.eks. oplysning i forbindelse med fjernelse eller blokering eller brugeres muligheder for at anfægte en afgørelse om nedtagning. Ligeledes kan kontrakt- eller tjenestevilkårene indeholde tilkendegivelser fra tjenesteudbyderen om, at brugeren ikke må benytte kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten til at lægge ulovligt indhold op, og hvad konsekvenserne er, hvis brugeren ikke følger dette. Tjenesteudbyderen skal i sin beskrivelse af, om kontraktlige bestemmelser mellem tjenesteudbyderen og brugeren er blevet overtrådt, således redegøre for, hvorledes og i hvilken udstrækning tjenesteudbyderen efterlever sine egne kontrakt- eller tjenestevilkår. Herudover skal tjenesteudbyderen redegøre for, om den pågældende

kommunikationsplatforms eller gruppebeskedtjenestes brugere eller f.eks. udvalgte brugere behandles uens af tjenesteudbyderen ved overholdelsen af kontrakt- eller tjenestevilkårene.

Det foreslås i *stk. 1, 2 pkt., nr. 4*, at rapporten skal indeholde en beskrivelse af, om og i så fald hvilke foranstaltninger tjenesteudbyderen tager over for brugere, der har delt indhold, som af tjenesteudbyderen bliver fjernet eller blokeret af egen drift eller efter denne lov.

Nærværende lovforslag indeholder ikke forpligtelser om, at tjenesteudbydere skal foretage skridt over for den bruger, der får fjernet eller blokeret sit indhold enten efter tjenesteudbyderens egne retningslinjer og tjenestevilkår eller efter de foreslåede regler i denne lov. Tjenesteudbydere vil imidlertid af egen drift kunne træffe foranstaltninger over for en bruger, som én eller flere gange har delt indhold, der af tjenesteudbyderen vurderes ulovligt, eller som tjenesteudbyderen f.eks. på baggrund af et påbud fra en kontrolmyndighed er blevet bekendt med, er ulovligt.

Disse foranstaltninger kan f.eks. tage form af, at den pågældende bruger får lukket sin profil på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten, eller at tjenesteudbyderen f.eks. sætter brugeren i såkaldt "karantæne" fra at dele indhold i en tidsperiode. Ydermere kan en foranstaltning være, at tjenesteudbyderen viser særligt agtpågivenhed i sin indholdsmoderation over for indhold, som bliver delt af den pågældende bruger.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 5*, at rapporten skal indeholde en beskrivelse af udformningen af tjenesteudbyderens anmeldelsesprocedure, jf. § 4, og brugervenligheden heraf.

Bestemmelsen vedrører de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag. Da det er overladt til tjenesteudbyderen selv at bestemme formatet og designet af anmeldelsesfunktionen, vil tjenesteudbyderens beskrivelse heraf give overblik over og klarhed om den valgte udformning. Tjenesteudbyderen skal angive, hvor på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten anmeldelsesfunktionen er placeret, hvordan potentielle anmeldere kan tilgå den, samt hvilke oplysninger tjenesteudbyderen giver potentielle anmeldere om anmeldelsesfunktionen.

Tjenesteudbyderen skal også redegøre for, hvordan anmeldelsesfunktionen lever op til det i lovforslagets § 4, stk. 1, fastsatte krav om, at funktionen nemt skal kunne findes, altid være til rådighed og nem at håndtere. I den forbindelse vil tjenesteudbyderen bl.a. skulle beskrive funktionens synlighed for brugere og ikke-brugere, hvor mange trin eller klik det kræver af brugeren at finde anmeldelsesfunktionen og udfylde en anmeldelse, samt om - og i så fald hvordan - anmeldelsesfunktionen er integreret i en eksisterende anmeldelsesfunktion på kommunikationsplatformen eller gruppebeskedtjenesten, som anvendes til at anmelde indhold, der strider mod tjenesteudbyderens egne retningslinjer.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 6*, at rapporten skal indeholde en beskrivelse af de interne beslutningskriterier, som tjenesteudbyderen lægger til grund for sin afgørelse efter § 5, herunder de kontroltrin, som tjenesteudbyderen foretager i den forbindelse. Beskrivelsen skal tillige indeholde oplysning om de personer hos tjenesteudbyderen, som foretager behandling af anmeldelser efter

procedurene i §§ 4-7, herunder deres sproglige kundskabsniveau, og oplysning om i hvilket omfang tjenesteudbyderen har understøttet dem med uddannelse og anden vejledning.

Bestemmelsen vedrører de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag. Tjenesteudbyderen skal således beskrive de beslutningskriterier og kontroltrin, som tjenesteudbyderen har opstillet, og som anvendes til at vurdere det anmeldte indholds lovlighed i henhold til denne lov.

I beskrivelsen af de personer, som foretager behandling af anmeldelser hos tjenesteudbyderen, skal indgå deres uddannelsesmæssige baggrund, titel, gennemsnitlige anciennitet i virksomheden, og oplysning om, hvorvidt de er ansat hos tjenesteudbyderen. Det er således ikke et krav, at de personer, som foretager behandling af anmeldelsen, er ansat hos tjenesteudbyderen, og dem der foretager behandlingen kan dermed være f.eks. eksterne rådgivere. Ydermere skal indgå en beskrivelse af om - og i så fald i hvilken udstrækning - tjenesteudbyderen helt eller delvist benytter sig af et maskinelt system til at behandle anmeldelser.

Det er ikke nødvendigt til opfyldelsen af denne forpligtelse, at deltajeringsgraden gør det muligt, at man kan henføre oplysninger til individer. Dvs. der ikke er tale om personoplysninger, som nødvendiggør at databeskyttelseslovgivningen skal finde anvendelse.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 7*, at rapporten skal indeholde en tabellarisk oversigt over antal anmeldelser, jf. § 4, som tjenesteudbyderen har modtaget i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3.

Ved opgørelsen skal hver indberetning i én anmeldelse regnes for én anmeldelse.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., nr. 8*, at rapporten skal indeholde en tabellarisk oversigt over antal anmeldelser, hvor tjenesteudbyderen ikke har truffet afgørelse efter § 5, stk. 1 i henhold til § 5, stk. 6 eller ikke har efterprøvet sin afgørelse efter § 7, stk. 4 i henhold til § 7, stk. 9 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3 og begrundelsen herfor.

Bestemmelsen sigter på, at skabe mere gennemsigtighed om de tilfælde, hvor en tjenesteudbyder modtager en anmeldelse, men ikke når at færdigbehandle den, fordi det indhold, som er genstand for den pågældende anmeldelse, bliver nedtaget i mellemtiden.

I oversigten skal indgå begrundelsen for, at der ikke træffes afgørelse af tjenesteudbyderen. Det kan f.eks. være, at indholdet blev fjernet eller blokeret af den bruger, som lagde indholdet op, at indholdet blev påbudt fjernet eller blokeret af en myndighed, at det blev fjernet eller blokeret af tjenesteudbyderen selv efter denne egne retningslinjer eller at det blev fjernet af en administrator i en åben gruppe.

Den tabellariske oversigt kan med fordel præsenteres i en samlet tabel med de øvrige tabellariske oversigter, som skal indgå i rapporten for et bedre overblik.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., 8. punkt*, at rapporten skal indeholde en tabellarisk oversigt over tjenesteudbyderens afgørelser efter § 5, stk. 1 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3 inddelt i tidsrummene "inden 24 timer", "inden 7 dage", jf. § 5, stk. 2, og 3 og med angivelse af udfaldet af hver afgørelse samt begrundelsen herfor. Herudover skal indgå en angivelse af gennemsnitstiden, det tager tjenesteudbyderen at behandle en afgørelse efter § 5, stk. 1.

Bestemmelsen vedrører de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag. Ved angivelse af udfaldet af hver afgørelse skal det angives, hvorvidt tjenesteudbyderens afgørelse indebar fjernelse, blokering eller fastholdelse. Herudover skal baggrunden for afgørelse angives, dvs. hvilken lovgivning tjenesteudbyderen har vurderet sin afgørelse ud fra. Tjenesteudbyderen forpligtes i den forbindelse ikke til at oplyse en specifik lovbestemmelse. Det vil være tilstrækkeligt at oplyse om lovgrundlaget.

Den tabellariske oversigt kan med fordel præsenteres i en samlet tabel med de øvrige tabellariske oversigter, som skal indgå i rapporten for et bedre overblik.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., 9. punkt*, at rapporten skal indeholde en tabellarisk oversigt over tilfælde, hvor tjenesteudbyderen har fraveget fristen i § 5, stk. 3 efter § 5, stk. 4 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3 og begrundelsen herfor.

Bestemmelsen vedrører de tilfælde, hvor tjenesteudbyderen har fraveget 7 dages fristen for at træffe en afgørelse efter den foreslåede § 5, stk. 1.

Oversigten skal indeholde begrundelsen for fravigelse af fristen. Det skal således angives, hvorvidt fristen er fraveget, fordi tjenesteudbyderen var nødsaget til at indhente oplysninger fra den bruger, der delte det indhold, som er genstand for anmeldelsen vedrørende faktuelle omstændigheder, eller grundet indholdets kompleksitet, længde eller sprog.

Den tabellariske oversigt kan med fordel præsenteres i en samlet tabel med de øvrige tabellariske oversigter, som skal indgå i rapporten for et bedre overblik.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., 10. punkt*, at rapporten skal indeholde en tabellarisk oversigt over påbud, som tjenesteudbyderen har modtaget i henhold til § 14 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3, og en beskrivelse af de foranstaltninger, som tjenesteudbyderen har foretaget for at imødekomme påbuddet.

Tjenesteudbyderen skal oplyse, hvorvidt der er modtaget påbud på Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Hvis det er tilfældet, skal der i beskrivelsen af tjenesteudbyderens efterfølgende foranstaltninger også indgå beskrivelser af foranstaltninger som følge af evt. supplerende vilkår til påbuddet som fastsat efter den foreslåede § 14, sk. 2.

Den tabellariske oversigt kan med fordel præsenteres i en samlet tabel med de øvrige tabellariske oversigter, som skal indgå i rapporten for et bedre overblik.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., 11. punkt*, at rapporten skal indeholde en tabellarisk oversigt over antallet af anmodninger om efterprøvelse, som tjenesteudbyderen har modtaget i rapporteringsperioden opstillet efter, om anmodningen blev stillet af anmelder eller den, der delte indholdet. Oversigten skal indeholde oplysning om resultatet af de gennemførte efterprøvelser, herunder en oversigt over i hvilke tilfælde tjenesteudbyderens afgørelse om fjernelse eller blokering af anmeldt indhold blev ændret som følge af tjenesteudbyderens efterprøvelse af sin afgørelse, jf. § 7, stk. 4 og begrundelsen herfor.

Bestemmelsen vedrører de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag. Ved angivelse af udfaldet af hver afgørelse skal det angives, hvorvidt tjenesteudbyderens afgørelse indebar fjernelse, blokering eller fastholdelse. Herudover skal baggrunden for afgørelse angives, dvs. hvilken lovgivning tjenesteudbyderen har vurderet sin afgørelse ud fra. Tjenesteudbyderen forpligtes i den forbindelse ikke til at oplyse en specifik lovbestemmelse. Det vil være tilstrækkeligt at oplyse om lovgrundlaget.

Den tabellariske oversigt kan med fordel præsenteres i en samlet tabel med de øvrige tabellariske oversigter, som skal indgå i rapporten for et bedre overblik.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt., 12. punkt*, at rapporten skal indeholde en tabellarisk oversigt over antal og type af tilfælde, hvor tjenesteudbyderen i rapporteringsperioden ikke har gennemført en anmeldelsesprocedure efter § 4 på baggrund af mistanke om, at anmeldelserne er genereret automatisk eller åbenbart er grundløse, jf. § 4, stk. 3.

Bestemmelsen vedrører de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag. Ved oversigten skal tjenesteudbyderen redegøre for baggrunden for mistanken, og der skal indgå en beskrivelse af, hvilke parametre, som tjenesteudbyderen benytter til at vurdere, om der er tale om anmeldelser, der er genereret automatisk eller åbenbart er grundløse.

Den tabellariske oversigt kan med fordel præsenteres i en samlet tabel med de øvrige tabellariske oversigter, som skal indgå i rapporten for et bedre overblik.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt. 13. punkt*, at rapporten skal indeholde et resume med en tabellarisk oversigt over det totale antal af modtagne anmeldelser, jf. § 4, procentdelen af indhold, som er blokeret eller fjernet på baggrund af anmeldelserne, antallet af anmodninger om efterprøvelse, jf. § 7 og procentdelen af tjenesteudbyderens afgørelser, jf. § 5, stk. 1, som blev ændret ved tjenesteudbyderens efterprøvelsesafgørelse, jf. § 7, stk. 4 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3. Heri skal også indgå en sammenligning af disse tal med tallene fra de øvrige rapporteringsperioder, når disse foreligger og en beskrivelse af baggrunden for eventuelle forskelle heri.

Bestemmelsen vedrører de forpligtelser, som det foreslås, at tjenesteudbyderen tillægges ved dette lovforslag. Oversigten skal gøre det mere overskueligt et danne sig et sammenligningsgrundlag af rapporterne afgivet af forskellige tjenesteudbydere. Det forudsættes, at tjenesteudbydere kun skal foretage en sammenligning af tallene med tallene fra de øvrige rapporteringsperioder, når disse foreligger. Det vil sige, at tjenesteudbydere ved første afrapportering efter lovens ikrafttrædelse ikke vil kunne foretage denne sammenligning af tallene.

Den tabellariske oversigt kan med fordel præsenteres i en samlet tabel med de øvrige tabellariske oversigter, som skal indgå i rapporten for et bedre overblik.

Det foreslås i *stk. 2*, at tjenesteudbyderen senest 1 måned efter afslutningen af rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3, skal fremsende rapporten til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og stille rapporten ubegrænset til rådighed på sit websted.

Ved ubegrænset til rådighed skal forstås, at rapporten er tilgængelig for alle på tjenesteudbyderens websted uden betaling. Det skal også forstås som, at rapporten skal være tilgængelig på tjenesteudbyderens websted permanent.

Rapporteringsperioden løber 1. gang fra ikrafttrædelsestidspunktet til 1. januar 2023 og herefter løbende et år frem. Det er således forventningen, at den første rapport vil skulle forelægges 1. februar 2023.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er tjenesteudbyderen.

Bestemmelsen kan danne grundlag for straf i overensstemmelse med lovforslagets § 16, stk. 1. Strafferammen for overtrædelse af bestemmelsen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 9

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen skal give oplysning om navn, adresse, e-mailadresse og telefonnummer til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til brug for kommunikation med tjenesteudbyderen.

Tjenesteudbyderen skal desuden sikre sig, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ved brug af de i bestemmelsen angivne oplysninger får en direkte og hurtig adgang til de relevante kontaktpersoner hos tjenesteudbyderen, som vil kunne svare på henvendelser fyldestgørende inden for en eventuel kort frist.

Det er forventningen, at erhvervsministeren vil udnytte den forelåede hjemmel i § 15, stk. 3 til i en bekendtgørelse at fastsætte regler om, at tjenesteudbydere skal afgive kontaktoplysningerne via it-systemet Virk.dk, og at kommunikation mellem Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og tjenesteudbydere også skal ske gennem dette it-system. Virk.dk kan benyttes både af virksomheder med et dansk CVR-nummer og udenlandske virksomheder uden CVR, og vil være en velkendt portal for flere af de omfattede tjenesteudbydere.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at tjenesteudbyderen har pligt til at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte.

Det er tjenesteudbyderens ansvar at holde kontaktoplysningerne løbende opdaterede.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at tjenesteudbyderen inden 48 timer skal bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Overholdelse af fristen på 48 timer forudsætter, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har fremsendt en henvendelse til tjenesteudbyderen ved brug af de kontaktoplysninger, som denne har angivet til brug for kommunikationen med styrelsen. Ved bekræftelse skal forstås, at tjenesteudbyderen anerkender henvendelsen ved at afgive svar herom til styrelsen. En bekræftelse skal ikke udgøre et fyldestgørende svar på de spørgsmål, som styrelsen har stillet i deres henvendelse. Det vil f.eks. sige, at hvis Konkurrence- og Forbrugestyrelsen henvender sig til en tjenesteudbyder med anmodning om

at udlevere oplysninger, så skal tjenesteudbyderen henholde sig til den i henvendelsen angivne frist for at udlevere disse oplysninger.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at et autosvar ikke kan udgøre en bekræftelse.

Ved autosvar skal forstås en bekræftelse, som er formuleret som et standardsvar, der typisk fremsendes af tjenesteudbyderen til alle afsendere af henvendelser. Et autosvar udgør således ikke en målrettede bekræftelse, og vil derfor ikke anses for tilstrækkeligt til at leve op til den foreslåede forpligtelse i *stk. 2, 1. pkt.*.

Bestemmelsen kan danne grundlag for straf i overensstemmelse med lovforslagets § 16, stk. 1. Strafferammen for overtrædelse af bestemmelsen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 10

Det foreslås, at der i lovforslagets § 10 indsættes en hjemmel, der sikrer, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan udarbejde analyser om ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt om kommunikationsplatformes og gruppebeskedtjenesters indholdsmoderation på eget initiativ eller efter anmodning fra erhvervsministeren.

Ulovligt indhold skal forstås i overensstemmelse med den foreslåede definition heraf i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 1 hvorefter ulovligt indhold, er enhver form for indhold, som er i strid med den til enhver tid gældende ret. Kommunikationsplatforme skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lovforslagets § 3, stk. 1, nr. 3.

Ulovligt indhold kan f.eks. være deling af billeder, der viser seksuelt misbrug af børn eller ulovlig deling af private billeder uden samtykke. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.2.

De gennemsigtighedsrapporter, som tjenesteudbydere skal udarbejde i overensstemmelse med forslaget § 8, kan anvendes som en del af oplysningsgrundlaget for analyser om ulovligt indhold på kommunikationsplatforme. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.3.1.2.

Derudover kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i overensstemmelse med lovforslagets § 12, stk. 1, af en tjenesteudbyder kræve alle nødvendige oplysninger, som en tjenesteudbyderen har adgang til, til brug for udførelsen af de opgaver, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er tillagt efter denne lov. Bestemmelsen vedrører alle nødvendige oplysninger, som tjenesteudbyderen har adgang til, dvs. det forhold, at oplysninger opbevares ved en 3. part, f.eks. tjenesteudbyderens advokat eller moderselskab afskærer ikke tjenesteudbyderen fra at aflægge dem til styrelsen. I den forbindelse kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen også kræve data til brug for udarbejdelse af analyser. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.6.1.2.

Det er imidlertid ikke hensigten, at deltaljeringsgraden i analyserne skal gøre det muligt, at man kan henføre oplysninger til individer. Dvs. der ikke er tale om personoplysninger, som nødvendiggør at databeskyttelseslovgivningen skal finde anvendelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.4.2.

Til § 11

Det foreslås i *stk. 1*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med, at tjenesteudbydere, jf. den foreslåede § 2, stk. 1-3, overholder loven og regler udstedt i medfør af loven.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører således tilsyn med, at tjenesteudbydere opretter en procedure for behandling af anmeldelser, jf. den foreslåede § 4, og at tjenesteudbydere i overensstemmelse med den foreslåede § 5 efter modtagelse af en anmeldelse inden de angivne tidsfrister i bestemmelsen træffer afgørelse om at fjerne, blokere eller fastholde det anmeldte indhold på baggrund af en vurdering af, om der er tale om ulovligt indhold. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører endvidere tilsyn med, at tjenesteudbydere overholder oplysningsforpligtelserne i den foreslåede § 6, at tjenesteudbydere opretter en procedure for efterprøvelse i overensstemmelse med den foreslåede § 7, og at tjenesteudbydere udarbejder en rapport på engelsk eller dansk til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen indeholdende de oplysninger, der fremgår af den foreslåede § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 1-14. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører endeligt tilsyn med, at tjenesteudbyderen oplyser kravene i den foreslåede § 9, stk. 1, om angivelse af kontaktoplysninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren fastsætter regler om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsynsvirksomhed. Bestemmelsen er således en bemyndigelsesbestemmelse.

Det er hensigten, at bestemmelsen skal udnyttes til fastsætte regler om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens virksomhed. Det er hensigten, at bestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte nærmere regler om, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på eget initiativ eller på baggrund af klager fra andre kan optage sager til behandling. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil således have prioriteringsadgang og vil ikke være forpligtet til at behandle alle klager, som denne får forelagt.

Det foreslås i *stk. 3*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan tage sager op af egen drift.

Det betyder, at tilsynet kan udøves på Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens eget initiativ. Tilsynet kan endvidere udøves på baggrund af de klager, der rettes til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. forslagets § 13, hvorefter der er adgang til at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen over en tjenesteudbyders manglende efterlevelse af bestemmelserne i de foreslåede §§ 4, § 5, § 6 og § 7.

Det foreslås i *stk. 4*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens afgørelser efter denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Bestemmelsen udelukker, at Konkurrence- og

Forbrugerstyrelsens afgørelser er undergivet administrativ rekurs, eller at de kan indbringes for Erhvervsministeriet.

Det foreslås i *stk. 5*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan underrette de relevante myndigheder, såfremt de fremsendte rapporter, jf. § 8, kan give anledning til at undersøge omfanget af nedtagningen eller blokeringen af anmeldt ulovligt indhold inden for et myndighedens ressort nærmere.

Tjenesteudbydere³ er efter den foreslåede § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 7 forpligtet til at lade en tabellarisk oversigt indgå i rapporten over tjenesteudbyderens afgørelser efter § 5, stk. 1 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3 inddelt i tidsrummene "inden 24 timer", "inden 7 dage", jf. § 5, stk. 2, og 3 og med angivelse af udfaldet af hver afgørelse samt begrundelsen herfor.

Tjenesteudbydere skal herudover efter den foreslåede § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 12 lade et resume indgå i rapporten med en tabellarisk oversigt over det totale antal af modtagne anmeldelser, jf. § 4, procentdelen af indhold, som er blokeret eller fjernet på baggrund af anmeldelserne, antallet af anmodninger om efterprøvelse, jf. § 7 og procentdelen af tjenesteudbyderens afgørelser, jf. § 5, stk. 1, som blev ændret ved tjenesteudbyderens efterprøvelsesafgørelse, jf. § 7, stk. 4 i rapporteringsperioden, jf. § 19, stk. 3. Heri skal også indgå en sammenligning af disse tal med tallene fra de sidste to rapporteringsperioder, når disse foreligger og en beskrivelse af baggrunden for eventuelle forskelle heri.

Det er forventningen, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på baggrund af tjenesteudbydernes opfyldelse af rapporteringsforpligtelserne i § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 7 og nr. 12 vil kunne vurdere, om der er anledning til, at en anden myndighed inden for deres ressort bør undersøge omfanget af tjenesteudbyderens nedtagning eller blokering af ulovligt indhold inden for et givet område nærmere.

Til § 12

Det foreslås i *stk. 1*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen af en tjenesteudbyder kan kræve alle nødvendige oplysninger, som en tjenesteudbyderen har adgang til, til brug for udførelsen af de opgaver, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen er tillagt efter denne lov.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen af tjenesteudbydere af kommunikationsplatforme med over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår kan kræve alle nødvendige oplysninger til brug for at overvåge og vurdere overholdelsen af denne lov. Endvidere kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kræve oplysninger hertil af tjenesteudbydere, der tilbyder en gruppebeskedtjeneste i Danmark, som tillader over 5000 brugere, såfremt tjenesten har over 100.000 brugere i gennemsnit i Danmark i det forgangne kalenderår.

Den foreslåede bestemmelse medfører endvidere, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen af tjenesteudbydere kan kræve nødvendige oplysninger brug for udarbejdelse af analyser, jf. den foreslåede § 10, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan udarbejde analyser om ulovligt indhold på kommunikationsplatforme og gruppebeskedtjenester samt om kommunikationsplatformes

og gruppebeskedtjenesters indholdsmoderation på eget initiativ eller efter anmodning fra erhvervsministeren. Bestemmelsen vedrører alle nødvendige oplysninger, som tjenesteudbyderen har adgang til, dvs. det forhold, at oplysninger opbevares ved en 3. part, f.eks. tjenesteudbyderens advokat eller moderselskab afskærer ikke tjenesteudbyderen fra at aflægge dem til styrelsen.

Såfremt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke modtager fyldestgørende oplysninger, kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kræve at få uddybet oplysningerne, eller kræve yderligere oplysninger.

Det er ikke nødvendigt til opfyldelsen af denne forpligtelse, at detaljeringsgraden gør det muligt at man kan henføre oplysninger til individer. Dvs. der ikke er tale om personoplysninger, som nødvendiggør, at databeskyttelseslovgivningen skal finde anvendelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til brug for udmåling af bøder efter § 16 og til brug for at pålægge tvangsbøder efter § 18 kan anmode en tjenesteudbyder om oplysninger om tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår og for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste anmode om antallet af tjenesteudbyderens brugere på verdensplan samt antallet af tjenesteudbyderens brugere i Danmark.

Det foreslås i *stk. 3*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en rimelig frist, inden for hvilken styrelsen skal have modtaget de krævede oplysninger efter *stk. 1* og *2*.

Ved vurderingen af, hvad der er en rimelig frist, skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen lægge vægt på omfanget og kompleksiteten af de oplysninger, som der anmodes om.

Bestemmelsen kan danne grundlag for straf i overensstemmelse med lovforslagets § 16, *stk. 1*. Strafferammen for overtrædelse af bestemmelsen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 13

Det foreslås i *stk. 1*, at klage kan indgives til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen over en tjenesteudbyders manglende efterlevelse af det foreslåede bestemmelser i §§ 4-7.

Det er ikke en forudsætning for at kunne klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen efter bestemmelsen, at man er en bruger på den pågældende kommunikationsplatform og gruppebeskedtjeneste, som tilbydes af en tjenesteudbyder, der er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde. Det er heller ikke et krav, at den person, der benytter klagemuligheden, er direkte berørt af det forhold, der klages over. En person kan således f.eks. godt kan klage over mangler ved anmeldelsesproceduren til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, f.eks. at anmeldelsesfunktionen ikke er synlig eller til rådighed efter § 4, *stk. 1*, selvom personen ikke selv har benyttet sig af anmeldelsesfunktionen.

Efter den foreslåede bestemmelse, kan der klages over mangler ved selve anmeldelsesproceduren i § 4 og efterprøvelsesproceduren i § 7, dvs. selve udformningen af disse procedurer, herunder f.eks. det forhold, at tjenesteudbyderen generelt ikke har gjort procedurerne lettilgængelige eller brugervenlige. Brugere kan endvidere klage over konkrete tilfælde, hvor f.eks. oplysningskravene i § 4, § 5, § 6 eller 7 ikke er blevet efterlevet over for den pågældende anmelder eller den, der har delt indhold. Det kan f.eks. være en klage over, at tjenesteudbyderen ikke har givet fyldestgørende oplysninger inden for de i bestemmelserne fastsatte tidsfrister.

Eftersom §§ 4-7 pålægger tjenesteudbydere nogle processuelle forpligtelser, er det også kun disse processuelle forpligtelser, der kan klages over. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har i sit tilsyn således ikke kompetence til materielt at efterprøve tjenesteudbyderens afgørelse efter den foreslåede § 5, stk. 1 om fjernelse, blokering eller fastholdelse af det anmeldte indhold.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke er forpligtet til at behandle alle klager, som styrelsen får forelagt.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ved optagelsen af sager til behandling navnlig lægge vægt på, hvor tilsynet med loven har størst effekt i forhold til nedtagning af ulovligt indhold.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at såfremt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vælger ikke at optage en klage til behandling, skal styrelsen orientere klager herom.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan i den forbindelse lægge vægt på, hvor behandlingen af en klage eller klager vil have størst effekt i forhold til lovens formål, jf. den foreslåede § 1, herunder hvor behandlingen af en klage eller klager er til størst mulig gavn for borgerne ift. bekæmpelse af ulovligt indhold.

Ved denne bedømmelse lægges der blandt andet vægt på, hvor grove overtrædelserne er, og om overtrædelserne medfører væsentlige problemer for den enkelte borger eller for borgere generelt.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om formkrav til klagen, herunder om der skal anvendes en klageformular.

Den foreslåede bestemmelse giver erhvervsministeren hjemmel til at fastsætte regler om formkrav i forbindelse med klager til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det kan f.eks. være krav om, at klageren i en klageformular skal oplyse om, hvilken kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste, klagen drejer sig om, og hvori den manglende efterlevelse består samt relevant dokumentation herfor.

Uanset, at sådanne formkrav overholdes af anmelderen, har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ret til at anmode om yderligere oplysninger for at belyse klagens indhold fuldt ud.

Til § 14

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan meddele påbud med henblik på at sikre tjenesteudbyderens efterlevelse af § 4, stk. 1, 2. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt. og § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 1-14, § 12, stk. 1 samt for regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2 og 3.

Baggrunden for, at der for overtrædelsen af netop disse bestemmelser kan udstedes påbud er, at formuleringen af bestemmelserne overlader et skøn til tjenesteudbyderen. Det fremgår f.eks. af den foreslåede § 4, stk. 1, 2. pkt., at anmeldelsesproceduren skal være udformet således, at der ved hjælp af funktioner, der nemt kan findes og altid er til rådighed på kommunikationsplatformen, samt er nemme at håndtere, kan anmeldes indhold til tjenesteudbyderen. Dette overlader et skøn til tjenesteudbyderen ift. at udforme anmeldelsesproceduren, og såfremt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke finder, at anmeldelsesproceduren lever op til kravene i den foreslåede § 4, stk. 1, 2. pkt., bør tjenesteudbyderne have mulighed for at udforme proceduren, så den lever op til kravene, før der eventuelt udstedes en bøde. Samme skøn gør sig gældende ift. den foreslåede § 4, stk. 1, 2. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt. og § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 1-14, § 12, stk. 1 samt for regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2 og 3.

Et påbud kan både være formuleret positivt, som en handlepligt, og negativt, som et krav om for fremtiden at undlade en bestemt handling.

Manglende efterlevelse af påbud kan medføre bødestraf, jf. den foreslåede § 16, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Ved fastsættelse af fristen, skal der lægges vægt på omfanget af og vilkårene i påbuddet.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan tilbagekalde et påbud og fastsætte supplerende vilkår til et påbud meddelt efter stk. 1.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan f.eks. anvende denne mulighed, såfremt styrelsen finder, at det oprindeligt udstedte påbud ikke indeholder alle relevante vilkår ift. at sikre efterlevelse af de i loven fastsatte krav.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en frist for efterlevelse af de supplerende vilkår til påbuddet.

Eftersom de af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen meddelte påbud ikke kan påklages til højere administrativ instans foreslås det i *stk. 3*, at påbuddet af tjenesteudbyderen kan indbringes for domstolene skriftligt inden 4 uger, efter at påbuddet er meddelt tjenesteudbyderen.

I overensstemmelse med forvaltningslovens regler skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen orientere om muligheden herfor.

En anmodning om indbringelse af sagen for domstolene tillægges ikke opsættende virkning, idet det vil stride mod hensynet til at sikre en løbende og effektiv håndhævelse af forpligtelserne i loven.

Det foreslås i *stk. 4*, at en indbringelse for domstolene efter *stk. 3* ikke automatisk har opsættende virkning, men domstolene kan tillægge søgsmålet opsættende virkning.

Det foreslås i *stk. 5*, at hvor en dom ankes, fordi et af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen meddelt påbud ikke er fundet lovligt, kan den ret, der har afsagt dommen - eller den ret, hvortil ankesagen er indbragt, bestemme, at den pågældende ikke under ankesagen må udøve den handling, påbuddet angår.

Bestemmelsen indebærer, at hvis domstolen har afsagt en dom, hvorved et påbud findes ulovligt, kan det bestemmes af domstolen, at tjenesteyderen alligevel ikke må udøve den handling påbuddet angår.

Konsekvenserne af, at et påbud senere ophæves af domstolene, vil være, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen efter almindelige regler om offentlige myndigheders erstatningsansvar vil kunne blive erstatningsansvarlig over for den erhvervsdrivende efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler. I givet fald vil der som udgangspunkt kunne kræves erstatning for det fulde tab, der er forårsaget ved påbuddet.

Tilsidesættelse af et påbud udstedt efter den foreslåede § 14, *stk. 1*, medfører strafansvar i form af bøde, jf. den foreslåede § 16, *stk. 1*. Under en straffesag vil domstolene kunne prøve, om påbuddet er overtrådt, og om påbuddet har den fornødne hjemmel.

Til § 15

Der findes ikke i dag regler, som bemyndiger erhvervsministeren til for nærværende lovforslag at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation skal foregå digitalt, at denne kommunikation skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur.

Efter forvaltningslovens § 32 a kan vedkommende minister fastsætte regler om ret til at anvende digital kommunikation ved henvendelse til den offentlige forvaltning og om de nærmere vilkår herfor, herunder fravige formkrav i lovgivningen, der hindrer anvendelse af digital kommunikation.

Endvidere følger det af forvaltningslovens § 32 b, *stk. 1*, at de dokumenter, der udgår fra en myndighed til borgere, virksomheder m.v., i en sag, hvor der er eller vil blive truffet afgørelse, skal være forsynet med en personlig underskrift eller være udformet på en måde, der i øvrigt sikrer en entydig identifikation af den, som er afsender af dokumentet, og at dokumentet er endeligt. Denne bestemmelse gælder ifølge forvaltningslovens § 32 b, *stk. 2*, ikke for dokumenter, hvor der anvendes automatisk sagsbehandling.

Lov om digital post indebærer, at det som hovedregel er obligatorisk for borgere og virksomheder at have en digital postkasse til brug for modtagere af digital post fra det offentlige. Loven giver myndighederne ret til at sende meddelelser, dokumenter m.v. digitalt til borgere og virksomheder. Loven fastslår, at digitale meddelelser fremsendt gennem løsningen har samme retsvirkning som meddelelser, dokumenter m.v., der sendes som traditionel papirpost. Lovens § 10 fastsætter, at meddelelser, der sendes under anvendelse af Digital Post, anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten i postløsningen.

Det foreslås i *stk. 1*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

For meddelelser, der sendes til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, er Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen adressat for meddelelsen. For meddelelser, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen sender, er den pågældende juridiske eller fysiske person, som meddelelsen sendes til, adressat for meddelelsen. En meddelelse er tilgængelig for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, når Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse vil blive anset for at være tilgængelig, selvom den pågældende ikke kan skaffe sig adgang til meddelelsen, hvis dette skyldes hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde. Som eksempler herpå kan nævnes, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, eller den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur.

Efter forslaget anses en digital meddelelse for at være kommet frem til adressaten, når den er tilgængelig for denne. Dette gælder en hvilken som helst skriftlig kommunikation, som sker digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via e-mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital vis. Det svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse.

Det er normalt uden betydning, om en afgørelse er kommet til adressatens kundskab. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Adressaten bærer således alene risikoen ved ikke at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Fremkomsttidspunktet er normalt afgørende for, om en rapport eller lignende til en myndighed anses for rettidig. En meddelelse til en myndighed vil normalt være tilgængelig for myndigheden på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig, uanset om afsenderen måtte betragte meddelelsen som sendt før kl. 24.00.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om forhold, som er omfattet af loven eller af regler udstedt i medfør af loven, skal foregå digitalt.

Det er hensigten, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler i en bekendtgørelse om, hvem der omfattes af pligten til at kommunikere digitalt med Konkurrence- og

Forbrugerstyrelsen, om hvilke forhold og på hvilken måde. Hjemlen skal forstås således, at erhvervsministeren også kan udnytte bestemmelsen til i bekendtgørelse at fastsætte regler om fritagelse for, at skriftlig kommunikation skal foregå digitalt.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at der vil kunne fastsættes regler om, at skriftlige henvendelser m.v. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om forhold, som er omfattet af loven eller af regler, som er udstedt i medfør af loven, som udgangspunkt ikke anses for behørigt modtaget hos Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde. Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan vælge at behandle sager på baggrund af enhver anden form for kommunikation, ligesom Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen også kan vælge at behandle sager på eget initiativ. Bestemmelsen indebærer således ikke en begrænsning i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens muligheder for at optage sager til behandling, herunder sager der ikke måtte være sendt på den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige forvaltningsretlige vejledningspligt, jf. forvaltningslovens § 7, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til som udgangspunkt at kommunikere på den foreskrevne digitale måde. Samtidig indebærer forslaget, at meddelelser m.v. til eller fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der sendes på den foreskrevne digitale måde, anses for at være kommet frem til modtageren på det tidspunkt, hvor meddelelsen m.v. er tilgængelig digitalt for modtageren, jf. den foreslåede stk. 1. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

Der kan herunder stilles krav om angivelse af en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse til myndigheden. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende en pligt til at underrette myndigheden om en eventuel ændring af e-mailadresse, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videresendt til den nye adresse.

Det foreslås i § 14, stk. 1 at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan meddele påbud med henblik på at sikre tjenesteudbyderens efterlevelse for regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign.

Det er hensigten, at erhvervsministeren vil udnytte bemyndigelsen til i en bekendtgørelse at fastsætte, at tjenesteudbydere skal benytte it-systemet Virk.dk. Virk.dk kan benyttes både af virksomheder med et dansk CVR-nummer og udenlandske virksomheder uden CVR, og vil være en velkendt portal for flere af de omfattede tjenesteudbydere. Ydermere har tilsynsmyndigheden, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen erfaring med at trække og behandle virksomheders indberetninger fra Virk.dk på andre områder, og det er Erhvervsministeriets vurdering, at anvendelsen af denne portalløsning vil

sikre en bedre, hurtigere og effektiv kommunikation med tjenesteudbyderne ved at automatisere store dele af sagsbehandlingen helt eller delvist.

For så vidt angår brugere og andre personers adgang til at klage til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som foreslået i § 13 er det hensigten, at erhvervsministeren i en bekendtgørelse vil fastsætte regler om, at klage kan indgives til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen gennem et it-system, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens stiller til rådighed. Ydermere vil erhvervsministeren kunne udnytte hjemlen til at fastsætte regler om brug af digitale formater til i en bekendtgørelse at stille nærmere krav til brug af en klageformular i et særligt digitalt format.

Erhvervsministerens hjemmel til at fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ske ved anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur el.lign, skal forstås således, at erhvervsministeren også kan fastsætte regler om fritagelse for anvendelse af disse.

Det foreslås i § 14, stk. 1 at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan meddele påbud med henblik på at sikre tjenesteudbyderens efterlevelse for regler udstedt i medfør af § 15, stk. 3.

Til § 16

Der findes ikke i dag regler, som sanktionerer overtrædelse af nærværende lovs bestemmelser.

Det foreslås derfor i *stk. 1*, at sanktionere overtrædelse af lovens bestemmelser med bøde på en række områder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Det drejer sig om bødestraf for overtrædelse eller manglende efterlevelse af § 4, stk. 1, 1. pkt., § 4, stk. 2, § 4, stk. 3, 2. pkt., § 4, stk. 5, § 5, stk. 2, § 5, stk. 3, § 5, stk. 5, § 5, stk. 6, 2. pkt., § 5, stk. 7, § 6, stk. 1-3, § 6, stk. 4, § 7, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 4, § 7, stk. 5, § 7, stk. 6, § 7, stk. 7, § 7, stk. 8, § 7, stk. 9, 2. pkt., § 8, stk. 2, § 9, stk. 1, § 9, stk. 2, § 14, stk. 1, § 14, stk. 2. Adressaten for bødestraf er i alle tilfælde tjenesteudbyderen, som denne er defineret § 3, stk. 1, 2. pkt.

De subjektive krav for at straffe en overtrædelse af bestemmelsen, er uagtsomhed eller forsæt, jf. straffelovens § 19, 2. pkt. Efter straffelovens § 19, 2. pkt., er de pågældende straffebud anvendelige på andre lovovertrædelser, også når lovovertrædelsen er begået af uagtsomhed, medmindre det modsatte har særlig hjemmel.

Det foreslås i *stk. 2*, at udmåling af bøder efter stk. 1 sker med udgangspunkt i tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskeds tjeneste og overtrædelsens gentagne karakter.

Det er tjenesteudbyderens koncernomsætning på verdensplan, der skal tages udgangspunkt i, dvs. ikke kun en evt. filial i virksomheden. Omregning i fremmed valuta omegnes til danske kroner efter nationalbankens gennemsnitlige valutakurs i virksomhedens seneste regnskabsår.

Beregning af bødens størrelse forudsætter ud over oplysninger om tjenesteudbyderens koncernomsætning på verdensplan også oplysninger om antallet af den pågældende kommunikationsplatforms brugere på verdensplan og antallet af den pågældende kommunikationsplatforms brugere i Danmark.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan blive bekendt med disse oplysninger ved at anmode tjenesteudbyderen om at afgive dem i medfør af den foreslåede § 12, stk. 2, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til brug for udmåling af bøder efter § 16 og til brug for at pålægge tvangsbøder efter § 18 kan anmode en tjenesteudbyder om oplysninger om tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår og for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskeds tjeneste kan anmode om antallet af tjenesteudbyderens brugere på verdensplan samt antallet af tjenesteudbyderens brugere i Danmark.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ved anmodning om disse oplysninger iagttage hensynene som fastlagt i § 10 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysninger (retssikkerhedsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1121 af 12. november 2019. Det følger af § 10, stk. 1, at hvis der er konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen m.v. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Det følger videre af § 10, stk. 3 og 4, at en myndighed skal vejlede den mistænkte om, at vedkommende ikke har pligt til at meddele oplysninger, som kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse og at den kan mistænkte kan afgive samtykke til at afgive oplysninger.

Ved manglende eller ufuldstændige oplysninger kan Konkurrence og Forbrugerstyrelsen tage udgangspunkt i offentligt tilgængelige oplysninger om årlig koncernomsætning for tjenesteudbyderen og antal brugere for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskeds tjeneste.

Ved overtrædelsens gentagne karakter skal forstås, at der er tale om den samme type overtrædelse, som gentages, f.eks. at en tjenesteudbyder gentagne gange undlader omgående at kvittere for modtagelse af en anmeldelse med fuldstændige oplysninger efter § 4, stk. 2, til anmelder. Det betyder samtidig, at i det tilfælde, at en tjenesteudbyderen foretager flere overtrædelser, men at overtrædelserne ikke er af den samme type, så er der ikke tale om gentagen karakter efter den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås på den baggrund, at udgangspunkt for straffastsættelse for overtrædelser efter § 16, stk. 1, nr. 1, 11, 14, 21-22 og 24 fastsættes efter nedenstående model, hvor der tages udgangspunkt i en procentdel af tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskeds tjeneste.

Model for straffastsættelse for overtrædelser efter § 16, stk. 1, nr. 1, 11, 14, 21-22 og 24.

Antal overtrædelser	1. gangstilmælde	2. gangstilmælde	3. gangstilmælde	4. gangstilmælde	5. gangstilmælde
0-5	3 %	3,5 %	4 %	4,5 %	5 %
6-10	3,25 %	3,75 %	4,25 %	4,75 %	5,25 %
11-20	3,5 %	4 %	4,5 %	5 %	5,5 %
21-30	4 %	4,5 %	5 %	5,5 %	6 %

De bestemmelser, som tager udgangspunkt i en grundbøde på 3 % er strafbelagt med bøde i § 16, stk. 1, nr. 1, 11, 14, 21-22 og 24. De vedrører oprettelse af en anmeldelsesprocedure, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., opbevaring af data om fjernet og blokeret indhold, jf. § 5, stk. 7, oprettelse af en efterprøvelsesprocedure, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., aflæggelse af rapport, jf. § 8, stk. 2, afgivelse af kontaktoplysninger til brug for kommunikation med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, jf. § 9, stk. 1, og efterkommelse af påbud eller supplerende vilkår til et påbud, jf. § 14. Der er tale om tilfælde, hvor Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen selv nemt vil kunne konstatere overtrædelser, uden at kendskab til overtrædelser skal ske gennem en klage eller tjenesteudbyderens rapport.

Som eksempel tages der udgangspunkt i et scenarie, hvor en tjenesteudbyder én gang har undladt at aflægge en rapport i strid med den foreslåede § 8, stk. 2. Den pågældende tjenesteudbyder har en koncernomsætning på 1000 mia. kr. og tjenesteudbyderens kommunikationsplatform har 2 mia. brugere på verdensplan og 300.000 brugere i Danmark. Den danske befolkning udgør således 0,015% af det totale antal brugere på kommunikationsplatformen. Efter ovenstående model vil bøden i det pågældende eksempel udgøre 1000 mia. kr. x 0,015 % x 1. gangstilmælde på 3 % af årlige koncernomsætning korrigeret med andelen af brugere i Danmark = 4,5 mio. kr.

I det tilfælde, at tjenesteudbyderen i eksemplet ovenfor endnu en gang ikke aflægger en rapport i strid med den foreslåede § 8, stk. 2 vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke pålægge en ny bøde herfor, da den tidligere bøde dækkede 0-5 overtrædelser. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil imidlertid kunne anvende tvangsbøder som tvangsmiddel i dette tilfælde for at tilskynde den pågældende tjenesteudbyder til at overholde sin forpligtelse i § 8, stk. 2. Se nærmere herom i de specielle bemærkninger til § 18.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der for de øvrige foreslåede strafbelagte bestemmelser skal fastsættes en lavere bødestraf, eftersom der bl.a. er tale om forpligtelser, som vedrører tjenesteudbyderens løbende sagsbehandling af anmeldelser og andre processuelle krav, hvor en enkel overtrædelse ikke anses for ligeså grov, som f.eks. manglende oprettelse af en anmeldelsesprocedure. Det foreslås, at på den baggrund, at udgangspunktet for straffastsættelse for overtrædelser § 16, stk. 1, nr. 2-10, 12-13, 15-20 og 23 fastsættes efter nedenstående model, hvor der tages udgangspunkt i

en procentdel af tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskeds tjeneste.

Model for straffastsættelse for overtrædelser efter § 16, stk. 1, nr. 2-10, 12-13, 15-20 og 23.

Antal overtrædelser	1. gangstilmælde	2. gangstilmælde	3. gangstilmælde	4. gangstilmælde	5. gangstilmælde
0-5	0,25 %	0,5 %	0,75 %	1 %	1,25 %
6-10	0,5 %	0,75 %	1 %	1,25 %	1,5 %
11-20	0,75 %	1 %	1,25 %	1,5	1,75 %
21-30	1 %	1,25 %	1,5 %	1,75 %	2 %

Fastsættelse af straffen vil for begge modeller fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger andre skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Ydermere vil yderligere tilfælde end 5. gangstilmælde i alle tilfælde skulle bedømmes af domstolene.

Det foreslås i *stk. 3*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af reglerne i straffelovens kapitel 5, at bestemmelser om strafansvar for selskaber m.v. omfatter, medmindre andet er bestemt, enhver juridisk person, herunder aktie-, anparts- og andelsselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner og statslige myndigheder, jf. straffelovens § 26, stk. 1. Endvidere omfatter sådanne bestemmelser enkeltmandsvirksomheder, for så vidt disse navnlig under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med de ovenfor nævnte selskaber, jf. straffelovens § 26, stk. 2.

Det følger videre, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan, jf. straffelovens § 27.

Et moderselskab kan som udgangspunkt ikke holdes ansvarlig for sine datterselskabers overtrædelser af lovgivningen, dvs. tiltale skal som udgangspunkt alene rejses mod det pågældende datterselskab. Såfremt beslutningerne reelt træffes på koncernniveau, dvs. af moderselskabet, vil tiltale dog skulle rejses mod såvel datterselskabet som moderselskabet.

Tiltale vil også skulle rejses mod moderselskabet, såfremt moderselskabet på anden vis kan anses for at have været medvirkende til datterselskabets overtrædelse. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis moderselskabet har opfordret datterselskabet til den ulovlige handling, eller hvis moderselskabet har haft en formodning om, at datterselskabet vil begå den ulovlige handling og har undladt at gribe ind.

Til § 17

Det er et grundlæggende princip i dansk retspleje, at straf, herunder bødestraf, normalt pålægges under domstolenes medvirken og i strafferetsplejens former ud fra hensynet til den sigtedes retssikkerhed. I Danmark er det således som udgangspunkt anklagemyndigheden, der rejser tiltale, og domstolene, der pålægger bødestraf.

Anklagemyndigheden kan imidlertid i sager om lovovertrædelser, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale den bøde, der er fastsat i bødeforelægget, jf. retsplejelovens § 832, stk. 1. Øvrige myndigheder, som har hjemmel hertil i særlovgivningen kan også udstede et bødeforelæg, som den pågældende kan vedtage udenretligt i stedet for gennemførelse af en domstolsbehandling.

Muligheden for at afgøre en sag med et administrativt bødeforelæg kan forbedre mulighederne for en hurtig og effektiv håndhævelse og bevirke en hurtig afgørelse af en sag. Hvis en myndighed vedtager bøden, afsluttes sagen, og videre forfølgning bortfalder.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i sager om overtrædelse af § 4, stk. 1, 1. pkt., § 4, stk. 2, § 4, stk. 3, 2. pkt., § 4, stk. 5, § 5, stk. 2, § 5, stk. 3, § 5, stk. 5, § 5, stk. 6, 2. pkt., § 5, stk. 7, § 6, stk. 1-3, § 6, stk. 4, § 7, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 4, § 7, stk. 5, § 7, stk. 6, § 7, stk. 7, § 7, stk. 8, § 7, stk. 9, 2. pkt., § 8, stk. 2, § 9, stk. 1, § 9, stk. 2, § 14, stk. 1, § 14, stk. 2, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist at betale en i bødeforelægget angivet bøde.

Med de foreslåede håndhævelsesbeføjelser er der i vidt omfang tale om, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får samme håndhævelsesmuligheder som på konkurrence- og betalingsområdet.

Da en ordning om administrative bødeforelæg indebærer, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får adgang til ved bødeforelæg at afgøre straffesager, uden at politiet, anklagemyndigheden og domstolene involveres, tilsiger væsentlige retssikkerhedsmæssige hensyn, at en række bestemte betingelser er opfyldt.

En betingelse for, at sagen kan afsluttes ved, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen udsteder et administrativt bødeforelæg, er derfor, at den, der har begået overtrædelsen, dels erklærer sig skyldig og dels vedtager sagens udenretlige afgørelse. Såfremt den, der har begået overtrædelsen, ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig

skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, overgår sagen til politiet og anklagemyndigheden med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgning. Såfremt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen finder, at en tjenesteudbyderen foretager overtrædelser i en facon, der er af mere omfattende, systematisk eller grov karakter og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke finder sagerne egnet til at blive afgjort med et administrativ bødeforelæg, skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i stedet foretage politianmeldelse.

Udstedelse af administrative bødeforelæg forudsætter, at overtrædelserne generelt er ensartede, ukomplicerede, umiddelbart konstaterbare og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Gerningsindholdet i lovforslagets § 4, stk. 1, 1. pkt., § 4, stk. 2, § 4, stk. 3, 2. pkt., § 4, stk. 5, § 5, stk. 2, § 5, stk. 3, § 5, stk. 5, § 5, stk. 6, 2. pkt., § 5, stk. 7, § 6, stk. 1-3, § 6, stk. 4, § 7, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 4, § 7, stk. 5, § 7, stk. 6, § 7, stk. 7, § 7, stk. 8, § 7, stk. 9, 2. pkt., § 8, stk. 2, § 9, stk. 1, § 9, stk. 2, § 14, stk. 1, § 14, stk. 2 vurderes generelt at være klart, og det er forventningen at overtrædelser heraf i mange tilfælde vil være umiddelbart konstaterbare og uden bevismæssig tvivl. Endvidere ligger sanktionsniveauet fast og sagens afgørelse, herunder bødens størrelse, vil således være uden skønmæssige elementer af betydning som følge af det fastlagte bødeniveau, jf. bemærkningerne til § 16. Dette vil dog ikke være tilfældet, såfremt der f.eks. skal foretages en vurdering af, hvorvidt der foreligger skærpende eller formildende omstændigheder i en konkret sag. I så fald skal sagen oversendes direkte til politiet og anklagemyndigheden, jf. retsplejelovens § 742.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at fristen efter anmodning kan forlænges af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Bestemmelsen giver mulighed for, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan forlænge fristen.

Det foreslås i *stk. 2*, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Det gælder f.eks. tiltaltes navn og adresse, oplysninger om det forhold, der rejses tiltale for samt den regel, der påstås overtrådt, og en kort beskrivelse af det forhold, der rejses tiltale for, med en sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendig for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse, jf. den gældende retsplejelovs § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, og princippet om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.

Vedtages bøden ikke overgiver Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen sagen til politiet. Det følger af § 11 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at vedtagne bøder kan inddrives ved udpantning.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at vedtagelsen har samme virkning som en dom.

Til § 18

Det foreslås i *stk. 1*, at der kan pålægges tjenesteudbydere daglige tvangsbøder i en række tilfælde.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at der kan pålægges daglige tvangsbøder til tjenesteudbydere, der undlader at sende rapporten til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen eller stille rapporten ubegrænset til rådighed på sit websted i strid med § 8, stk. 2.

Påleggelse af tvangsbøder forudsætter, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har kendskab til, at tjenesteudbyderen har undladt at sende rapporten til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen eller stille den ubegrænset til rådighed på sit websted i strid med § 8, stk. 2.

Den foreslåede § 8, stk. 2 fastlægger klart, at tjenesteudbyderen skal sende rapporten og stille den til rådighed senest 1 måned efter afslutningen af rapporteringsperioden, som i den foreslåede § 19, stk. 3 er fastlagt til at løbe 1. gang fra ikrafttrædelsestidspunktet til 1. januar 2023 og herefter løbende et år frem.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan derfor henholde sig til på forhånd fastsatte datoer til nærmere at søge kendskab til, om der er sket en overtrædelse. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har i den forbindelse mulighed for at give tvangsbøder for overtrædelse af en enkelt af forpligtelserne, f.eks. at rapporten ikke er stillet til rådighed ubegrænset på tjenesteudbyderens websted, men f.eks. er nedtaget efter 1 uge.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at der kan pålægges daglige tvangsbøder til tjenesteudbydere, der undlader at give de oplysninger til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der er anført i § 9, stk. 1, eller undlader at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte.

Det følger af den foreslåede § 9, stk. 1, at tjenesteudbyderen skal give oplysning om dennes navn, adresse, e-mailadresse og telefonnummer til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Tjenesteudbyderen har pligt til at sikre, at disse oplysninger til enhver tid er korrekte.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil i beslutningen om at pålægge tvangsbøder skulle henholde sig til tidspunktet for indtrædelse af forpligtelsen for den enkelte tjenesteudbyder. I den forbindelse skal det bemærkes, at de anførte oplysninger skal afgives til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse, jf. § 19, stk. 1. I det tilfælde, at en tjenesteudbyder først på et senere tidspunkt bliver omfattet af loven, f.eks. når den pågældende tjenesteudbyders kommunikationsplatform opnår 100.000 brugere i Danmark, er det dette tidspunkt, hvor forpligtelsen indtræder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at der kan pålægges daglige tvangsbøder til tjenesteudbydere, der undlader at bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen inden 48 timer efter modtagelse i strid med § 9, stk. 2.

Det følger af den foreslåede § 9, stk. 2, at tjenesteudbyderen inden 48 timer skal bekræfte modtagelsen af en henvendelse fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Et autosvar kan ikke udgøre en bekræftelse.

Pålæggelse af tvangsbøder for overtrædelse af § 9, stk. 2 skal sikre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får de nødvendige oplysninger, som er centrale for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens undersøgelse af en konkret sag.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at der kan pålægges daglige tvangsbøder til tjenesteudbydere, der undlader at efterkomme et påbud, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har meddelt efter § 14, stk. 1, eller tilsidesætter supplerende vilkår til et påbud, som meddelt efter § 14, stk. 2.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan efter § 14, stk. 1 meddele påbud og efter § 14, stk. 2 meddele yderligere vilkår til påbuddet med henblik på at sikre tjenesteudbyderens efterlevelse af § 4, stk. 1, 2. pkt., § 7, stk. 1, 2. pkt. og § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 1-14 og § 12, stk. 1, samt for regler udstedt i medfør af § 15, stk. 2 og 3. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fastsætter en frist for efterlevelse af påbuddet.

Det kan f.eks. blive aktuelt at pålægge en tjenesteudbyder tvangsbøder for manglende efterlevelse af et påbud i det tilfælde, at en tjenesteudbyder i sin rapport nægter at udlevere en beskrivelse af type og omfang samt driftsprincipper for de algoritmer, som tjenesteudbyderen anvender til klassificering i henhold til § 8, stk. 1, 2. pkt., nr. 2.

Ubetalte pålagte tvangsbøder bortfalder ved opfyldelsen af forpligtelsen.

Det foreslås i *stk. 2*, at tvangsbøder efter stk. 1 udgør 1 pct. af tjenesteudbyderens gennemsnitlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår pr. dag korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedsjeneste. Størrelsen af den daglige tvangsbøde beregnes fra den dato, der er angivet i beslutningen om at pålægge tvangsbøder.

Det er tjenesteudbyderens koncernomsætning på verdensplan, der skal tages udgangspunkt i, dvs. ikke kun en evt. filial i virksomheden. Omregning i fremmed valuta omegnes til danske kroner efter nationalbankens gennemsnitlige valutakurs i virksomhedens seneste regnskabsår. Denne omsætning vil herefter skulle deles med 365 for at nå frem til den daglige omsætning. Størrelsen af en tvangsbøde vil kunne udgøre op til 1 pct. heraf, korrigeret med andelen af tjenesteudbyderens brugere i Danmark.

Beregning af bødens størrelse forudsætter ud over oplysninger om tjenesteudbyderens koncernomsætning på verdensplan også oplysninger om antallet af den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedsjenestes brugere på verdensplan og antallet af den pågældende kommunikationsplatforms brugere i Danmark.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan blive bekendt med disse oplysninger ved at anmode tjenesteudbyderen om at afgive dem i medfør af den foreslåede § 12, stk. 2, hvorefter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til brug for udmåling af bøder efter § 16 og til brug for at pålægge tvangsbøder

efter § 18 kan anmode en tjenesteudbyder om oplysninger om tjenesteudbyderens årlige koncernomsætning på verdensplan i det foregående regnskabsår og for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste kan anmode om antallet af tjenesteudbyderens brugere på verdensplan samt antallet af tjenesteudbyderens brugere i Danmark.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal ved anmodning om disse oplysninger iagttage hensynene, som fastlagt i retssikkerhedsloven § 10. Det følger af retssikkerhedslovens § 10, stk. 1, at hvis der er konkret mistanke om, at en enkeltperson eller juridisk person har begået en lovovertrædelse, der kan medføre straf, gælder bestemmelser i lovgivningen m.v. om pligt til at meddele oplysninger til myndigheden ikke i forhold til den mistænkte, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse. Det følger videre af retssikkerhedslovens § 10, stk. 3 og 4, at en myndighed skal vejlede den mistænkte om, at vedkommende ikke har pligt til at meddele oplysninger, som kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse og at den kan mistænkte kan afgive samtykke til at afgive oplysninger.

Ved manglende eller ufuldstændige oplysninger kan Konkurrence og Forbrugerstyrelsen tage udgangspunkt i offentligt tilgængelige oplysninger om årlig koncernomsætning for tjenesteudbyderen og antal brugere for den pågældende kommunikationsplatform eller gruppebeskedtjeneste.

Tvangsbøderne skal beregnes fra den dato, der er angivet i afgørelsen om at pålægge tvangsbøder. Pålægning af tvangsbøder kan indbringes for domstolene.

Hvis en tjenesteudbyder ikke betaler tvangsbøderne, kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at inddrive tvangsbøderne.

Til § 19

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2022, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås således, at tjenesteudbyderen vil skulle leve op til de foreslåede forpligtelser i loven fra denne dato.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 4, § 5, § 6 og § 7 træder i kraft 1. september 2022.

Den foreslåede bestemmelse tillader tjenesteudbyderne at indrette deres

Det foreslås i *stk. 3*, at rapporteringsperioden jf. § 8, stk. 2 løber 1. gang fra ikrafttrædelsestidspunktet til 1. januar 2023 og herefter løbende et år frem.

Det foreslås, at lovforslaget træder i kraft 1. juli 2022. Den første afrapporteringsperiode foreslås således at løbe fra den 1. juli 2022 til 1. januar 2023. Det vurderes hensigtsmæssigt, at den første afrapporteringsperiode er på en kortere periode på et halvt år, således at Konkurrence- og

Forbrugerstyrelsen, borgere, interessenter og Folketinget ikke skal afvente et år efter ikrafttrædelse med at få et indblik i effekten af de foreslåede forpligtelser i loven, herunder anmeldelsesproceduren.

Til § 20

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale gyldighed.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, [men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.]

[...]